

Giới thiệu Người Kia, Thiếu Gia!

Truyện Người Kia, Thiếu Gia!, chuyện nói về một chàng trai có tình một đêm với một cô gái và rồi dẫn đến một tai họa đó chính là cô đã có thai ngoài ý muốn với một người đàn ông mà cô chẳng quen biết.

Anh sinh ra vốn là con của một người bình thường gia cảnh cũng bình thường, lại có một cái tên rất tuyệt khiến mọi người thường hay bàn tán nói anh là một kẻ ba hoa. Nhưng vô tình đêm đó cô và anh vô tình uống say rồi có tình một đêm với anh.

Mặc dù chuyện đã xảy ra cô cũng không muốn anh phải chịu trách nhiệm cho chuyện này. Nhưng anh vẫn muốn mình làm chuyện gì đó chuộc lại lỗi lầm cho cô và rồi cô đã có thai nên anh quyết tâm chịu trách nhiệm dưỡng thai cho mẹ con cô thật chu đáo.

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Chương 1.1 :

Ánh sáng mặt trời len lỏi vào trong nhà, chiếu rọi lên gương mặt đang say ngủ trên giường.

“Linh...”

Chuông báo thức bên giường bỗng nhiên vang lên kinh thiên động địa, làm cho Bạch Nghiên Lý vốn ngủ say hoảng sợ từ trên giường nhảy lên, trong khoảng thời gian ngắn còn chưa biết xảy ra chuyện gì, cho đến khi ánh mắt của cô dừng lại nơi cái đồng hồ báo thức, cô mới vô hữu khí vô lực đưa tay đập một cái cho nó ngừng kêu lúc đó cô mới trở về lại trên giường.

Cô không có thói quen thức giấc theo đồng hồ báo thức, bởi vì trước kia còn ở trong nhà cô vẫn được mẹ gọi rời giường.

Mẹ... Mẹ có hạnh phúc không ? Chú Trần có thể cho mẹ hạnh phúc sao ? Không có cô ở bên để mẹ quan tâm loay hoay xoay quanh cô, mẹ hẳn là có thời gian có thể quan tâm bản thân và chú trần mới đúng chứ ?

Cô hy vọng mẹ có thể đạt được hạnh phúc. Kể từ khi cô ba tuổi, bởi vì tai nạn giao thông ba ba cô đã qua đời, mẹ phải bao quát lo lắng việc nhà, ngâm dầm nướn cay nuôi cô khôn lớn, chẳng bao giờ suy nghĩ qua hạnh phúc bản thân.

Thật vất vả, rốt cuộc cô có thể tay làm hàm nhai, cô tuyệt đối không để cho mẹ canh giữ bên cạnh cô mà chậm trễ mười năm chờ đợi hạnh phúc của chú Trần, cho nên Cố mẹ mới không phản đối để cho cô xa nhà tìm việc. Một mình ở Đài Bắc.

Thành thật mà nói, một người thì có chút tịch mịch, nhưng chỉ cần nghĩ đây là vì hạnh phúc của mẹ cô có thể chịu được.

“Cốc cốc”

Cửa phòng đột nhiên truyền đến hai tiếng gõ cửa, sau đó là giọng bạn cùng phòng Trương Huệ Quân vang lên.

“Nghiên Lý, cậu chưa dậy sao ?”

“Đã dậy”

Cô từ trên giường ngồi dậy đáp lại, Huệ Quân lập tức đẩy cửa vào.

Trương Huệ Quân là một người rất tốt lại hiền hòa, cô giống Nghiên Lý cũng là người miền nam lên miền bắc làm việc. Bất quá cô lên Đài Bắc đã hơn ba năm, cho nên sớm có thói quen cuộc sống của người Đài Bắc, cũng trở nên giống người Đài Bắc, luôn ăn mặc trau chuốt xinh đẹp, trang điểm xinh đẹp, thường xuyên làm việc xong đi chơi đến nửa đêm mới về nhà, cảm giác như nửa đêm mới ngủ.

“Hôm nay cậu đi phỏng vấn phải không ?” Huệ Quân hỏi.

“Đúng” Cô gật đầu.

Huệ Quân gật đầu sau đó đi lên trước cầm một thứ gì đó cho cô “Cái này cho cậu”

Cô hoài nghi nhìn bạn cùng phòng một cái rồi cúi đầu nhìn thứ Huệ Quân thả vào trong tay mình, chỉ thấy một tờ giấy viết hai chữ đại cát, cô không hiểu ngăn đầu nhìn bạn mình.

“Ngày hôm qua mình đến Thiên Cung bái lạy, thuận tiện giúp cậu xin xăm, đại cát đó nhưng là tối hôm qua về muộn quên đưa.” Huệ Quân nhếch miệng nói.

“Cảm ơn cậu, Huệ Quân” Bạch Nghiên Lý cảm động không thôi.

“Không cần khách khí, chúc cậu hồ nay phỏng vấn thuận lợi” Cô phát tay một cái đột nhiên xoay người rời đi.

“Có cậu cầu đại cát mình nhất định sẽ thuận lợi” Cô ở sau lớn tiếng nói với.

Huệ Quân bỗng dừng bước lại, lấy về mặt kỳ quái nhìn cô “Nghiên Lý”

“Àn ?” Cô mỉm cười nhìn bạn.

“Xem ra mình giúp cậu cầu xin đại cát cũng là chuyện yêu đương”

“A”

Yêu thương ? Huệ Quân nhất định là nói giỡn với cô, đại cát nhất định là cầu sự nghiệp mà không phải yêu thương, bởi vì cô trúng tuyển giữa một đám trình độ học vấn cao hơn cô, so với cô cái gì cũng hơn, không cần cạnh tranh cũng trúng tuyển, làm cho cô lúc đó không có tự tin.

Rời đi nơi cao cấp đó là vào cuối tháng ba, cô tuyệt không thích hợp với nơi đó. Cô rốt cuộc tìm được một công việc văn thư phù hợp với cô, mặc dù tiền lương chưa tới ba vạn đồng cũng sẽ không có tiền thưởng, nhưng trạng thái yên tĩnh xử lý công văn quả thích hợp với cô, hơn nữa cấp trên còn khen cô viết chữ rất đẹp.

Cô nghĩ, phần công việc này sẽ làm lâu mới đúng, mà được như vậy phải cảm tạ Huệ Quân thay cô cầu đại cát.

Nhìn trong tay tờ giấy đại cát, cô lấy điện thoại trong túi ra gọi điện cho bạn cùng phòng.

“Huệ Quân, mình là Nghiên Lý, cậu tan việc chưa ? mình mời cậu ăn cơm” Điện thoại vừa thông, cô lập tức cao hứng nói luôn một mạch.

“Sax, sao không có chuyện gì mời mình ăn cơm ?” Huệ Quân hỏi.

“Bởi vì mình trúng tuyển” Cô hưng phấn công bố.

“Cậu nhanh như vậy đã biết ? Đối phương mới gọi điện thoại cho mình sao cậu đã biết ?”

“Không phải là, ở nơi phỏng vấn người ta báo cho, hơn nữa còn là bắt đầu làm hôm nay luôn, mình vừa mới tan ca.”

“Cậu đi phỏng vấn ở công ty gì nha ? Trúng tuyển rồi sao không đi nhận chức ?” Huệ Quân hỏi.

“Một công ty mật dịch nhỏ, mình làm ở phòng hành chính tổng hợp, vốn công việc này đã có người làm nhưng do vị tiểu thư đó từ chức không làm, cho nên lập tức xử lý công việc tích lại, cho nên...”

“Được rồi” Huệ Quân ngắt lời cô “Tóm lại, cậu tìm được công việc nên mời mình ăn cơm có đúng không ?”

“Đúng”

“Được, vậy chúng ta hẹn nhau ở quán cà phê hạnh phúc nha, nửa giờ sau gặp được không ?”

“Có thể”

“Gặp sau” Huệ Quân nói xong liền ngắt điện thoại.

Bạch Nghiên Lý mỉm cười cất di động, sau đó đi đến trạm xe buýt.

Có đôi khi thật rất hâm mộ Huệ Quân có cá tính phong cách quyết đoán mau lẹ, nếu như cô có một nửa quyết đoán của Huệ Quân thì có lẽ mẹ cùng chú Trần mấy năm trước đã sống với nhau. Bất quá mất bò mới lo làm chuồng cũng không muộn vậy, cô hy vọng thiếu cái bóng đèn lớn như cô bên cạnh bọn họ, hai người bọn họ sẽ sớm kết hôn, nếu làm được như vậy cô nhất định sẽ gọi hai người lên Đài Bắc, đến quán cà phê hạnh phúc một lần cũng tốt lắm. Ha ha. Chương 1.2 :

Từ Huệ Quân, lần đầu tiên cô nghe nói đến quán cà phê hạnh phúc nổi tiếng, cô chỉ cảm thấy thú vị liền cùng Huệ Quân đi đến một lần, không nghĩ tới lần này đi đã bị hấp dẫn bởi không khí ấm áp và đồ ăn uống mỹ vị.

Bất quá cô không có nhiều tiền, cho nên một tháng thỉnh thoảng đi hưởng thụ một hai lần, không giống như Huệ Quân ước mơ hạnh phúc, cứ hai ba ngày lại làm ở đây.

Hạnh phúc nha, không có ai không hy vọng mình có được hạnh phúc, chẳng qua cô bây giờ so với mong đợi hạnh phúc, càng hy vọng công việc có thể thuận lợi ổn định, còn mẹ và chú Trần có thể thành người một nhà.

Không biết cô đi tới quán cà phê hạnh phúc làm khách, có hay không đem không khí hạnh phúc nơi đó nhả nhủ cho mẹ ?

Xuống xe buýt đi vào trong ngõ hẻm, Bạch Nghiên Lý khoai trá đi tới hướng quán cà phê hạnh phúc, không nghĩ tới quán cà phê đóng cửa—thật thảm.

Tại sao có thể như vậy ? Quán cà phê hạnh phúc không phải cả năm không nghỉ bán sao ? Cô ngỡ người như phỗng đứng trước cửa quán một lúc lâu, lúc này bỗng nhiên hồi phục tinh thần nghĩ muốn gọi điện cho Huệ Quân, nói cô không nên tới. Chẳng qua vừa mới lấy điện thoại ra đã nghe tiếng của cô bạn sau lưng.

“Hao tổn tâm trí thế nhưng lại quên hôm nay quán cà phê nghỉ lễ”

“Làm sao bây giờ ?” Cô nhanh chóng quay đầu nhìn bạn cùng phòng, lấy vẻ mặt thất vọng khổ não hỏi.

“Làm sao bây giờ ? Đương nhiên là đổi chỗ rồi” Huệ Quân bộ dạng tuyệt không đáng tiếc, ngược lại còn cao hứng “Vừa rồi mình mới nhận được điện thoại của bạn, nghe nói tối nay sẽ có live show ban nhạc biểu diễn, chúng ta đến đó đi”

“Tối nay ?” Bạch Nghiên Lý trừng mắt nhìn.

“Một gian livepub”

“Livepub ?” Cô mờ mịt hơn.

“Tóm lại tốt nhất đi theo mình, tỳ tỳ đây mang em đi gặp mặt quen biết, hiểu rõ cuộc sống về đêm của Đài Bắc” Thấy cô vẻ mặt lẩn lộn, Huệ Quân trực tiếp lôi cô đi, bởi vì... hành động nhanh hơn nói.

Bạch Nghiên Lý bị kéo đi như con rối.

“Sống về đêm ? Nhưng ngày mai mình còn phải đi làm...” Cô rối cuộc hoàn hồn, do dự mở miệng lại bị Huệ Quân cắt đứt.

“Yên tâm, sẽ không để cho cậu về nhà quá muộn, live từ mười giờ rưỡi biểu diễn đến mười hai giờ sẽ kết thúc. Nếu như cậu cảm thấy không dễ nghe thì nửa chừng có thể rời đi cũng không ai ngăn cản cậu. Bất quá tin tưởng mình, cậu nhất định sẽ mê tít cho xem. Tối nay band đến biểu diễn quả thực đẹp trai đến không tưởng, nhất là trưởng nhóm chơi ghi-ta tên Thiếu Gia quả thực là nam nhân đẹp mê người, cực phẩm trong cực phẩm”

“Huệ Quân, cậu không phải đã có bạn trai sao ?” Nhìn bạn mình vẻ mặt mê say ái mộ, Bạch Nghiên Lý nghi ngờ hỏi.

“Là nha”

“Vậy cậu...”

“Làm sao còn đối với nam nhân khác chảy nước miếng chứ gì ?” Huệ Quân khêu mi nhìn cô nói.

Bạch Nghiên Lý gật đầu, nhưng ngay sau đó lộ ra vẻ mặt không tốt ý hướng Huệ Quân nói xin lỗi “Thật xin lỗi” Cô không nên quán nhiều như vậy.

Huệ Quân không thèm để ý phát tay “Có bạn trai hay không cũng không ảnh hưởng đến việc thưởng thức một đại suất ca, hai cái đó tuyệt đối khác nhau, hơn nữa đại suất ca không cùng thế giới với mình, vĩnh viễn sẽ không để ý đến mình, hiểu không ?”

Bạch Nghiên Lý lắc đầu, cô không hiểu, đã có người yêu thương làm sao lại đi yêu mến một người khác chứ ?

Huệ Quân khẽ thở dài một cái “Nói đơn giản, mình thưởng thức anh ta, cảm giác thích anh ta tựa như sùng bái một đại minh tinh, hiểu không ? Ví dụ như Blai cũng sống trên trái đất như tụi mình, nhưng chúng ta và người nổi tiếng là hai thế giới khác nhau, hiểu không ?”

Bạch Nghiên Lý ngơ ngác nhìn cô một cái, mới bừng tỉnh đại ngộ dùng sức gật đầu. Nói như vậy cô cũng đã hiểu, nói ngắn gọn là quan hệ mê minh tinh ca nhạc, hại cô thiếu chút nữa hiểu lầm.

Bất quá nói trở lại——

“Bọn họ là minh tinh sao ? Có lên ti vi, có ra đĩa nhạc sao ?” Cô tò mò hỏi, bởi vì cô chân chính chưa nhìn qua minh tinh ở khoảng cách gần.

“Không có”

Bạch Nghiên Lý nhất thời thất vọng vai rũ xuống.

“Cậu không nên thất vọng như vậy, mặc dù bây giờ chưa có nhưng sau này nhất định sẽ có, mình nghe nói đã có công ty tìm bọn họ ra đĩa nhạc.”

“Có thật không ?” Cô tròn to hai mắt.

“Không biết, mới nghe nói thế. Bất quá cậu chờ xem bọn họ biểu diễn sẽ biết vì sao bọn họ được đón nhận nhiệt tình” Huệ Quân thật lòng nói với cô.

Nhìn bạn mình lời thề son sắt, đột nhiên Bạch Nghiên Lý đối với live show tối nay tràn đầy mong đợi. Chương 1.3 :

Mặc dù cô chưa đi pub lần nào, cũng chưa từng thấy qua sân khấu concert, càng không có sừng bái ban nhạc hay minh tinh, nhưng là đối với một ban nhạc chưa có tiếng tăm nhưng tương lai sau này sẽ trở thành ban nhạc thần tượng của mọi người, làm cô tràn đầy mong đợi. Bởi vì tương lai quả thật bọn họ thành danh, cô có thể nói cho mọi người biết rằng trước khi bọn họ nổi tiếng cô đã xem biểu diễn ở pub, hơn nữa lúc đó cô đã biết sau này bọn họ sẽ nổi tiếng thành danh.

Oa, loại dự cảm này thật làm người ta hưng phấn.

“Huệ Quân, ban nhạc kia tên là gì ?” Cô hỏi.

“Chân lý”

“Chân lý ?” Cô nhất định phải thật nhớ kỹ cái tên này—— ban nhạc chân lý.

Quá âm ỉ!

Bạch Nghiên Lý cảm thấy màng nhĩ của cô sắp bị phá vỡ !

Sớm biết trước khi nghe ban nhạc chân lý biểu diễn phải trải qua nghe ‘quỷ rống quỷ kêu’ thế này, cô đã sớm bỏ cuộc về nhà. Nhưng là lỗi tai của cô đã bị đầu độc bốn mươi phút, chỉ cần nhẫn nại hai mươi phút nữa là có thể nhìn thấy ban nhạc đích thực, ban nhạc để cho mọi người chen chúc trong pub nước chảy không lọt này, nói gì thì nói cô sắp chống đỡ không nổi rồi.

“Huệ Quân, muốn đi đâu ?” Huệ Quân ngồi bên cạnh đột nhiên đứng lên xoay người rồi đi khiến cô cũng vội vàng đứng lên theo.

“Mình đi vệ sinh, thuận tiện gọi điện thoại” Huệ Quân quát, bởi vì nơi này tiếng nhạc thật sự quá lớn.

“Mình cùng đi với cậu” Cô vờ cầu khẩn, nơi đó có thể nói chuyện điện thoại nhất định so với nơi này yên lặng gấp trăm lần, cô cần yên tĩnh.

“Cậu muốn đi nhà vệ sinh sao ?” Huệ Quân hỏi cô.

Cô lắc đầu.

“Vậy cậu tốt nhất ở đây dành chỗ, nếu không nhất định sẽ bị chen đẩy xuống phía sau, cái gì cũng không nhìn thấy” Huệ Quân ngũ khí cảnh cáo nói với cô.

“Không sao” Cô chỉ cần nghe âm thanh là được, tuyệt không nghĩ sẽ đứng ở phía trước để bị thùng màng nhĩ.

Nếu cô đã nói như vậy, Huệ Quân cũng không có ý để cô ở lại dành chỗ nữa, không thể làm gì khác hơn là thẳng người dẫn đường tới nhà vệ sinh.

Cách xa nhau một cánh cửa và một bức tường, âm nhạc điếc tai nhức óc bên trong pub đã giảm đi một nửa, Bạch Nghiên Lý lập tức nói lòng tinh thần.

“Trời ạ ! Ban nhạc ‘quỷ rống quỷ kêu’ rốt cuộc có tên gì nha ?” Cô không nhận được gọi hỏi, trong khoảng thời gian ngắn đã quên nói thấp giọng, thế cho nên giọng nói của cô cứ quanh quẩn cả con đường đi ra.

“Cậu muốn bị vây đánh hả Nghiên Lý, nhỏ giọng chút đi !” Huệ Quân nhất thời hoảng sợ hai mắt tròn xanh cảnh cáo cô.

“Thật xin lỗi” Bạch Nghiên Lý rút cổ lại, vẻ mặt sám hối, cô cũng bị chính âm thanh của mình làm cho giật mình.

“Mọi ban nhạc đều có người hâm mộ, cậu ngàn vạn lần phải nhớ kỹ tai vách mạch rừng, cẩn thận vẫn tốt hơn, biết không ?”

Bạch Nghiên Lý tiếp thu gật đầu.

“Tốt lắm, nếu cậu không muốn đi vệ sinh thì ở đây chờ mình, bởi vì beeb trong sẽ rất đặc sắc, khuyên cậu không có chuyện gì thì tốt nhất đừng đi vào” Huệ Quân phát tay nói, xoay người đi vào nhà vệ sinh nữ.

“Có ý gì ?” Bạch Nghiên Lý đứng một mình ở đây, sợ sẽ...

“Lúc trước mình chú ý có mấy nữ nhân uống rượu rất nhiều, mình nghĩ bên trong đã bị các cô nôn ra tùm lùm” Huệ Quân dừng bước lại, bắt đắc dĩ trợn trắng hai mắt “Cậu còn muốn đi vào sao ?”

Bạch Nghiên Lý đột nhiên dừng bước lại, vẻ mặt nhượng bộ lui binh ra sức lắc đầu.

Huệ Quân khẽ cười, vừa thờ dài một hơi mới xoay người đi vào trong nhà vệ sinh nữ.

Cửa nhà vệ sinh nữ vừa đóng kín phát ra âm thanh ‘bì bốp’, chỗ rẽ nhà vệ sinh nam cũng phát ra một tiếng ‘bì bốp’, để cho Bạch Nghiên Lý không tự chủ được cả người cứng ngắc. Trong tưởng tượng của cô mặc dù pub không đáng sợ hỗn loạn như vậy, nhưng là có người thoát nhìn không có chút lương thiện, làm cho cô không khỏi tràn đầy phòng bị.

Một người đàn ông từ nhà vệ sinh nam đi tới hướng cô, cô giả bộ cúi đầu tránh bốn mắt giao tiếp để cẩn thận ánh mắt không đúng, tai bay vạ gió đến mình. Dưới loại tình huống rồn rần lộn lộn này, nhất định phải hiểu được nên bo bo giữ lấy mình mới được.

Cô không một chút phân tâm nhưng không làm trái được ý trời, nam nhân kia vốn lướt qua cô, thế nhưng lại dừng bước, cứ như vậy cúi thấp đầu làm bộ đùa nghịch móng tay trước mặt cô.

Trời ạ ! Cô làm sao đen đui như vậy, sớm biết vừa rồi đi vào nhà vệ sinh nữ cùng Huệ Quân.

“Này” Trầm mặc rất lâu cuối cùng đối phương mở lời trước.

Người ta đã lên tiếng, nếu như cô giả câm điếc nữa thì quá vô sỉ, Bạch Nghiên Lý vừa ở trong lòng ai thán mình xui xẻo, vận xui vừa ngẩng đầu lên nhìn về phía người không quen biết. Chương 1.4 :

Theo tưởng tượng của cô, người này khẳng định có phong cách lẻo lết, mang theo chút mùi rượu, còn tự cho mình một bộ dáng đẹp trai có dáng vẻ lưu manh, mới có thể ở pub tiêu sái đi từ nhà vệ sinh ra còn chọc ghẹo con gái. Nhưng là làm cho cô trong nháy mắt ngỡ ngàng chính là nam nhân đang đứng trước mặt cô, trừ cái đầu như con nhím còn lại là một thân hình tuyệt đẹp, bộ dáng anh tuấn đẹp trai, hơn nữa còn tỏa ra một khí chất quý tộc nồng đậm, một chút mùi rượu hay dáng vẻ lưu manh hay mùi son phấn đều không có, căn bản nam nhân giống như một bạch mã hoàng tử mà nhiều cô gái mơ ước.

Bất quá mà nói trong mặt mà bắt hình dong thật không đúng.

“Có chuyện gì sao ?” Cô mặt không chút thay đổi lên tiếng hỏi.

Cận Cương ngây người như phỗng, trưng mắt nhìn cô gái trước mặt, một khuôn mặt còn rất ngây thơ, ngũ quan tuy không tuyệt mỹ nhưng thanh tú bỗng nhiên khắc sâu trong đầu anh, để cho anh không nhịn được kích động cao hứng.

Anh vốn ở trong nhà vệ sinh nam nghe được câu ban nhạc ‘quý rồng quý kều’ cảm thấy rất thú vị, cho nên mới phải đi ra, không tự chủ được dừng lại muốn nhìn bộ dáng của nữ nhân kia có như trong suy nghĩ của anh, chẳng qua không nghĩ tới gương mặt này làm cho anh nhớ mãi không quên.

Tiểu Lý, không phải là cô ấy sao ? Khi anh còn bé bởi vì thân thể không tốt, quanh năm ở nhà tự học. Sau khi thân thể chuyển biến tốt mới vào trường đi học, anh lại bị coi như ngoại tộc luôn bị khi dễ cho nên ra mặt che chở anh, chiều cổ anh luôn là cô bé đó. Là cô ấy sao ?

“Em...” Anh không nhịn được đưa tay che trụ bả vai của cô, muốn hỏi cô có phải là Tiểu Lý anh biết, nhưng chợt phát hiện anh không biết hỏi thế nào, bởi vì anh không biết tên thật của cô gọi là gì. “Em biết anh không ?” Anh chăm chú nhìn cô mở miệng hỏi.

“Không nhận ra” Bạch Nghiên Lý về mặt đề phòng không chút do dự trả lời

“Em nhìn rõ ràng một chút, cố gắng suy nghĩ lại xem có một chút ấn tượng nào không ?”

Bạch Nghiên Lý khó hiểu nhìn anh, nam nhân này có bị bệnh hay không nha ?

“Không nhớ” Cô khẳng định nói đồng thời giật giật bả vai, có ý muốn thoát khỏi tay của anh “Có thể phiền anh buông tay ra không ?”

“Nhũ danh của em có phải gọi là Tiểu Lý hay không ? Năm nay khoảng hai mươi ba tuổi ?” Cận Cương do dự buông tay ra nhưng vẫn chăm chú nhìn cô hỏi.

Bạch Nghiên Lý nghe vậy hai mắt tròn xanh, khiếp sợ nhìn anh. Cô không nghĩ tới anh ta có thể nói ra nhũ danh cùng tuổi của cô, chẳng lẽ anh ta biết cô thật sao ?

“Em thật sự là Tiểu Lý ?” Cô về mặt kinh ngạc gián tiếp nói cho Cận Cương biết anh không nhận lầm, cô thật là tiểu nữ sinh kia.

Anh vui mừng ra mặt, vô tình bắt được tay cô, đang định giới thiệu bản thân mình giúp cô có một chút nào đó nhớ lại, lại nghe thấy một tiếng hét chói tai hưng phấn của một nữ nhân đang lao về hướng anh đang đứng.

“Thiếu Gia ông trời của em a ! Em làm sao có thể may mắn như vậy ở chỗ này gặp được anh ? Trời ạ, cho em nắm tay sao ? Anh có thể ký tên cho em sao ? Em lần đầu nhìn thấy nhóm anh biểu diễn đã hâm mộ, nhóm anh biểu diễn thật hay nha ! Em thật thích nhiệt tình biểu diễn của nhóm anh, Thiếu Gia thích anh nhất đó, em vĩnh viễn sẽ ủng hộ anh, anh là tài giỏi nhất”

Nữ nhân xông tới bắn một tràng liên thanh không ngừng nghỉ, nhiệt tình nói hết sự sùng bái của cô ta làm cho người khác muốn chen vào cũng không có cửa.

Vừa thấy có người xa lạ Cận Cương lập tức nhíu mày, khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng, nếu không vì bản khoản mới gặp lại Tiểu Lý thì anh đã rời đi ngay khi cô ta chưa kịp nói câu đầu tiên.

“Em nghe nói có công ty nhạc tìm nhóm nhạc anh ra đĩa có phải không ?” Nữ nhân tiếp tục dùng giọng nói cao vút hưng phấn hét lên “Trời ạ ! Nếu đúng là các anh ra đĩa nhạc, em nhất định lập tức mua mười cái, không, là một trăm cái, em nói là sự thật đó...”

“Đại Thiếu Gia, thì ra là cậu ở trong này a !” Một giọng nói đột ngột xuất hiện cắt ngang giọng nói cao vút của cô ta.

Cận Cương lần đầu tiên cảm thấy Trần Sĩ Dương còn có chỗ đáng dùng.

“Đã đến phiên cậu lên sân khấu, cậu còn đứng ở đây làm gì ? Tất cả mọi người đang tìm cậu đấy biết không ? Đại Thiếu Gia...” Tiểu Dương đột nhiên bần thần dừng lại, hoài nghi Thiếu Gia đang cầm chặt tay nữ nhân kia.

Ánh mắt của hắn có phải đang nhìn không nha ? Bọn họ từ trước tới giờ cách xa người ngoài ngàn dặm, thế nhưng Thiếu Gia chủ động nắm tay nữ nhân, nữ nhân này lại lịch như thế nào nha ? Cùng Thiếu Gia có quan hệ gì nha ?

“Thiếu Gia, bạn của cậu ?” Hắn không nhìn được tò mò hỏi.

Cận Cương không nói hai lời buông ta xoay người rời đi. Anh đột nhiên nghĩ tiểu Dương có thể giúp anh giữ người, hơn nữa anh sẽ phải lên sân khấu biểu diễn, không thể trong thời gian ngắn nói hết rõ ràng mọi chuyện, không bằng chờ anh biểu diễn xong rồi hãy nói. Ặn ! Cứ làm như vậy đi. Chương 1.5 :

Tiểu Dương ngây ngốc sững sờ một chút, quay đầu lại nhìn nữ nhân vẻ mặt mờ mờ đứng đứng bên tường một cái sau đó vội vàng đuổi theo “Đại Thiếu Gia chờ ta nha !”

Thần tượng đã đi, tiếng nói high-decibel của nữ nhân kia cũng rời đi, trong nháy mắt cả con đường lui tới chỉ có một mình cô. Bạch Nghiên Lý không nhìn được mắt mờ thật to, hoàn toàn không hiểu trò khôi hài kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ? Còn nam nhân tên Thiếu Gia kia thật là biết cô sao ?

Thiếu Gia ? Đây rốt cuộc là cái tên quái gì nha, Cối đời này có người họ Thiếu sao ? Cho dù có đi thì đặt tên là Gia cũng không thấy buồn cười sao ? Thiếu Gia, Thiếu Gia, gọi như vậy liền được làm thiếu gia rồi sao ?

“Quả thực chính là không giải thích được” Cô lẩm bẩm.

“Cái gì không giải thích được ?” Huệ Quân từ nhà vệ sinh nữ đi ra vừa lúc nghe thấy cô nói những lời này “Còn có, mới vừa rồi ngoài này có chuyện gì nha ?”

“Không có gì, chẳng qua là có một nữ nhân hướng về nam nhân tên Thiếu Gia thét chói tai, rất không thể giải thích được có chuyện gì ? Làm sao có...” Cô còn chưa nói hết đã bị Huệ Quân kích động bắt được.

“Cái gì, cậu gặp Thiếu Gia rồi ?” Huệ Quân hai mắt tròn tròn kêu to.

“Tại sao ? Hắn là ai vậy ? Cậu biết hắn sao ?” Bạch Nghiên Lý trừng mắt nhìn, vẻ mặt không chút nào nào tốt hơn, làm sao Huệ Quân cũng có phản ứng này nha ?

“Anh ấy là người đẹp trai nhất trong band Chân Lý, lãnh khốc nhất, người chơi ghi-ta hay nhất vạn người mê, còn là trưởng nhóm nữa nha. Không phải là mình đã nói với cậu trước rồi sao ?” Huệ Quân không nhìn được cũng hét lên.

“A ! Chính là đại suất ca mà cậu sùng bái ?” Bạch Nghiên Lý bừng tỉnh đại ngộ, khó trách cô có cảm giác như đã nghe qua cái tên Thiếu Gia này ở đâu rồi, thì ra chính Huệ Quân đã nói qua với cô.

“Trời ạ ! Vừa rồi làm chi muốn đi vệ sinh nha ? Mình thật là ngu ngốc, một đại ngu ngốc !” Huệ Quân vẻ mặt hối hận, đám ngực dậm chân nói.

Bạch Nghiên Lý đứng lặng nhìn cô bạn mình, thiếu chút nữa bật ra lời nói——có cần khoa trương như vậy không ?

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Chương 2.1 :

Tất cả mọi người điên rồi !

Bạch Nghiên Lý cảm giác bốn phía xung quanh nhiệt độ cơ thể cao ngất trời, mọi người muốn điên thật rồi.

Trời ạ ! Cho tới bây giờ cô cũng không biết âm nhạc là điếc tai nhức óc, nhưng sẽ làm cho người ta hoàn toàn bất đồng cảm thụ. Một phần làm cho người ta mệt muốn chết, một phần làm cho người ta reo hò thét lên chói tai, cho dù là rất cả họ cũng không thương tiếc. Tại sao có thể như vậy ?

Ban nhạc Chân Lý, cô thật nhớ kỹ bọn họ.

Huệ Quân nói không sai, bọn họ quả nhiên làm cho người nghe mê muội, chuyện phát hành đĩa nhạc làm minh tinh không còn là tương lai xa, bởi vì bọn

họ thật sự quá tuyệt vời làm cho một người ít nghe nhạc như cô cũng bị mê muội.

Cô bắt tri bắt giác nở nụ cười, thả mình theo âm nhạc để cho cơ thể đung đưa theo điệu nhạc.

Bất chợt cánh tay của cô lạnh băng, cô ngạc nhiên quay đầu nhìn, chỉ thấy ống tay áo của cô đã ướt hơn phân nửa, mà người nam nhân bên cạnh cô tay cầm ly rượu chỉ còn lại một phần ba về mặt lúng túng nhìn cô.

“Thật xin lỗi” Nam nhân nói.

Bạch Nghiên Lý chỉ cảm thấy mình gặp vận xui xẻo, căn bản nói không ra lời.

“Tôi xin lỗi, tôi có thể mời cô uống một ly được không ?” Nam nhân nóng bỏng nói.

“Không cần” Cô lãnh đạm cự tuyệt. Thật là lòng Tư Mã Chiêu, người đi đường cũng biết.

“Cô có phải rất tức giận cho nên mới không nhận lời mời của tôi ?”

Bạch Nghiên Lý không để ý đến hắn ta, vô tư rướn cổ nhìn lên sân khấu, nghĩ thầm làm như vậy hắn sẽ biết mà lui đi, nhưng mà không như ý của cô.

“Nếu như cô không muốn tự mình theo tôi đến quầy ba, tôi đây không thể làm gì khác hơn là tới quầy ba lấy đồ uống đến đây mời cô chuộc lỗi” Nam nhân nói.

Bảng đồ uống tới đây ? Hắn ta muốn gặp vận xui để giới ướt người sao ?

“Chờ một chút !” Bạch Nghiên Lý theo bản năng gọi hắn ta lại.

Nam nhân lập tức trở về nhìn cô.

“Tôi vừa nói không cần” Cô vẻ mặt kiên định lần nữa cự tuyệt.

“Không sao, tôi rất kiên trì. Nếu cô không muốn tới quầy ba, có thể nói cho tôi cô thích uống loại gì là được, nếu cô không muốn nói thì để tôi tự tiện quyết định”

Đáng giận ! Người này thật chưa từ bỏ ý định. Nhìn điệu bộ của hắn ta nếu không để cho hắn ta mời cô đồ uống thì trong sân nhảy này đảm bảo sẽ có thêm người gặp vận xui ướt hết như cô.

“Tôi đi lấy đồ uống với anh là được” Cô bất đắc dĩ nói.

“Được” Nam nhân lập tức nhếch miệng cười một tiếng.

“Huệ Quân, mình đi tới quầy ba uống nước” Cô nói với cô bạn đứng bên đang hò hét ầm ĩ đến quên cả bạn cùng phòng là cô.

“Ừ” Huệ Quân gật đầu ngay cả nhìn cũng không thèm.

Bạch Nghiên Lý hoài nghi cô có thật nghe những gì mình nói, bất quá không sao, cô chỉ muốn nam nhân kia biết cô đi cùng bạn chứ không phải đi một mình mà thôi.

Đi theo nam nhân đến quầy ba ngồi xuống ghế, nhân cơ hội cho chân nghỉ ngơi. Ở phía trước xem biểu diễn không cảm thấy mệt, lúc này ngồi xuống mới biết chân mình mỏi như thế nào, trái tim đập kịch liệt như thế nào.

“Cảm ơn cô đã nhận lời mời của tôi. Xin hỏi cô muốn uống gì ?” Nam nhân nở cười chân thành hỏi.

“Làm ơn cho tôi một ly nước trái cây” Bạch Nghiên Lý đối với từ lượng của mình cần phải an toàn.

Nụ cười đột nhiên cứng lại, trên mặt nam nhân trượt xuống ba đường hắc tuyến “Cô làm như vậy không phải làm khó người pha chế rượu sao ? Nơi này là quầy rượu làm sao có thể có nước trái cây chứ ?”

“Không có sao ?” Nhìn về người pha chế rượu trong quầy ba cô khêu mi hỏi.

“Có” Người pha chế trả lời.

Bạch Nghiên Lý quay đầu nhìn về phía nam nhân nhếch miệng cười rồi mới hướng về người pha chế nói “Cho tôi một ly nước trái cây”

“Nhìn thái độ của cô đối với tôi một chút ý tứ cũng không có, tôi không đẹp trai sao ?” Nam nhân cười khổ hỏi, vẻ mặt như muốn nói cô chỉ cần cho tôi lý do cự tuyệt thì tôi sẽ đi.

“Tôi đã có bạn trai” Cô cho hắn ta lý do đả thương duy nhất.

“Bạn trai cô so với tôi đẹp trai hơn không ?”

“Đẹp trai hay không có quan hệ sao ?” Cô tò mò hỏi ngược lại.

“Nếu đi ra ngoài chơi cô không muốn cùng suất ca có chút gì đó mập mờ, cùng hưởng thêm những vui thú sao ?” Nam nhân tính mở miệng dò xét.

“Không muốn” Bạch Nghiên Lý sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn lạnh giọng cự tuyệt. Cô ghét nhất loại người dựa vào bề ngoài đi dụ dỗ tìm người tình một đêm.

“Thật không muốn ? Nếu như đối tượng không phải là tôi mà là thành viên đang biểu diễn trên sân khấu kia, như Thiếu Gia chẳng hạn” Chương 2.2 :

Bạch Nghiên Lý lạnh lùng nhìn hẩn chăm chăm, trên mặt cô viết rõ ràng không vui cùng cảm phần. Thái độ này của cô là nữ nhân không quan hệ ân ái sao ?

“Thật xin lỗi là ta tôi nói sai” Nam nhân biết sai lập tức xin lỗi “A Ken, nước trái cây của tiểu thư đây còn chưa xong sao ? Động tác của cậu còn không nhanh một chút tôi sợ vị tiểu thư này ngay cả cơ hội chuộc lỗi cũng không cho, nhanh lên một chút !” Hẩn ta thúc giục pha chế.

“Nước trái cây của cô đây” Pha chế đẩy ra trước mặt cô ly nước chanh.

“Cảm ơn” Cô nhận lấy ly nước lập tức uống một ngụm, sau đó nhìn về nam nhân đòi chuộc lỗi “Cảm ơn đồ uống của anh, bây giờ chúng ta hai người không thiếu nợ nhau đúng không ?”

“Muốn vội vã đuổi tôi đi như vậy ?” Ít nhất có thể đợi cô uống xong ly nước trái cây đó được không ?” Nam nhân cười khổ nói.

Người này thật đúng là không từ bỏ ý định, đã nói rõ một chút cũng không thích hẩn, thậm chí còn có chút chán ghét. Hẩn ta cứ dây dưa như vậy làm gì ? Quả thực không hiểu được ! Muốn nhìn cô uống xong đã mới rồi đi sao ? Quá dễ đi.

Cô bỗng nhiên cúi đầu ngậm ống hút trong miệng, sau đó hút một hơi uống hết vào bụng.

“Được rồi, tôi đã uống xong” Cô ngẩng đầu nhìn hẩn nói.

“Thì ra tôi đây bị người chán ghét nha” Nam nhân bộ dạng khóc không ra nước mắt hướng về người pha chế nói.

Pha chế A Ken nhin không được cười một tiếng.

“Bất quá hoàn hảo chúng ta không làm nhục cánh đàn ông đúng không ?” Nam nhân bỗng nhiên nhếch miệng cười lớn.

“Cái gì may mắn không làm nhục cách đàn ông ?” Bạch Nghiên Lý hoài nghi hỏi.

Nam nhân nhìn cô nhếch miệng mỉm cười. Bộ dáng như khó lóc, sa sút tinh thần so với giờ trước như hai người.

“Nói cho tôi biết đây là mấy ?” Nam nhân vươn ra một ngón tay trước mắt cô, vẻ mặt cợt nhả nhìn cô hỏi.

Bạch Nghiên Lý nhắm mắt lại, cố gắng đè nén không nổi giận nắng người. Người này rốt cuộc thần kinh có vấn đề nha ? Thật là đáng chết !

Mắng chửi người quá phí khí lực hay là nhanh trực tiếp rời đi, nghĩ là làm, cô đứng dậy xoay người rời đi, bỗng nhiên bị hoa mắt chóng mặt cả người mất đi thăng bằng.

“Hắc, cẩn thận một chút, cô không sao chứ ?”

Nam nhân đỡ lấy cô, mặt hẩn đung đưa trước mắt cô, cô căn bản không biết phát sinh chuyện gì, cũng không còn kịp trả lời hẩn, một giây sau lập tức mất đi ý thức.

—000—

“Tiểu Dương, người đâu ?” Rời khỏi sân khấu, Cận Cương lập tức bắt người hỏi.

Tiểu Dương từ trong túi móc ra một cái chìa khóa, vẻ mặt rất chi là đắc ý.

“Tôi hỏi cậu người đâu ? Cậu đưa chìa khóa cho tôi làm gì ?” Cận Cương sốt ruột trừng mắt nhìn hẩn.

“Đang ở phòng 301, đây là chìa khóa” Tiểu Dương không khỏi thở dài. Vừa mới nói xong, chìa khóa trên tay đã bị rút đi, mà hẩn là muốn nghe một câu cảm ơn hoặc là khen ngợi, liền vọng tưởng của hẩn nhanh chóng rời đi theo bóng lưng người nào đó.

“Tiểu Dương, lão đại là nói ai ?” Tay trống Đại Sơn trong ban nhạc hỏi.

“Nữ nhân”

“Nữ nhân” Trong nháy mắt toàn bộ thành viên ban nhạc đều tụ lại đây.

“Nữ nhân nào ? Cậu mau nói rõ ra đi” Tay chơi bass cao không khỏi tò mò hỏi gấp.

Trưởng nhóm Thiếu Gia của bọn hắn luôn kỳ thị nữ nhân, nếu như không nhìn thấy hắn đau sắp chết nhưng lại dám động thủ người xúc phạm cái chết của gay, bọn họ còn từng hoài nghi hắn là gay. Bởi vì mỹ nữ xuất hiện trước mặt hắn, bọn họ chưa từng thấy hắn động chân mày. Nhưng là bây giờ vì một nữ nhân làm cho hắn chạy trốn nhanh như vậy, cái đồng lừa này có thể nào không kinh ngạc ?

“Tiểu Dương, cậu đừng có cảm như thế, nhanh nói được không ?” Hát chính Á Lịch lớn tiếng nói.

“Mình không biết Thiếu Gia cùng cô gái kia quan hệ như thế nào nha, mình biết nói gì nha ?” Nhìn ba gương mặt tuần tú đang khản cập trước mặt, tiểu Dương có chút khó khăn.

“Cô gái kia như thế nào, đẹp không ?” Đại Sơn mở miệng.

“Là lão đại chủ động hay là cô ta chủ động ?” Á Cao về mặt tò mò.

“Bọn họ hẹn nhau ở nhà khách là ý của lão đại sao ?” Á Lịch hỏi.

“Làm sao bây giờ ? Mình không biết trả lời vấn đề nào trước a” Tiểu Dương khoe miệng khề nhếch, đắc ý vênh vảo làm bộ làm tịch, không ngờ một giây sau trên đầu lập tức xuất hiện mấy cú đấm cảnh cáo.

“Oa ! Mình nói ! Mình nói ngay lập tức” Hắn lập tức đầu hàng kêu to.

“Cậu chính là thiếu dạy dỗ, còn không nhanh đem chuyện nói ra” Á Lịch lại gõ đầu hắn một cái. Chương 2.3 :

Tiểu Dương không thể làm gì khác hơn là đem chuyện gặp ở nhà vệ sinh ra kể lại, chuyện Thiếu Gia còn nói muốn gặp cô gái kia sau khi biểu diễn, cùng chuyện hắn ta mời người hỗ trợ như thế nào, thông đồng cùng với pha chế làm cho cô gái kia hôn mê đem lên phòng 301. Tất cả nói xong một lần.

“Theo như lời của cậu thì cô gái kia chỉ là thanh tú chứ không phải đẹp mỹ miều, không có gì đặc biệt, thật không ngờ ánh mắt lão đại lại thấp như vậy nha” Á Cao có chút thất vọng nói.

“Lão đại chứ không phải cậu, chỉ biết trong mặt mà bắt hình dong, dùng nửa người dưới để suy nghĩ” Á Lịch không nhịn được phản bác lườm hắn một cái.

“Tiểu Dương, cậu cho cô gái kia ăn cái gì ?” Đại Sơn đối với chuyện này khá hứng thú.

“Ngô, một chút thuốc mê, một chút thuốc kích thích, còn có một chút... Ân” Hắn muốn nói lại thôi.

“Còn có cái gì ?”

“Xuân dược”

“Ha, ha...” Á Cao đột nhiên cười to.

“Mình nghĩ Thiếu Gia có hứng thú với cô gái này, nhưng cô ta lại không mềm lòng nên mới làm như vậy” Tiểu Dương nhanh chóng giải thích, thực ra không nói cô gái kia đã có bạn trai “Mình sai lầm rồi sao ?”

“Không có, cậu làm vậy thật tốt quá, thật tốt quá ! Ha ha...” Á Cao cười đến chảy nước mắt.

“Tiểu Dương, cậu xác định lão đại đối với cô gái kia là hứng thú nam nữ sao ? Tự tiện hành động như vậy không sợ lão đại đánh sao ?” Đại Sơn nói.

Tiểu Dương cả người cứng đờ, hắn chỉ nghĩ đến kết quả không nghĩ đến hậu quả. Xong, nếu như Thiếu Gia không có ý với cô gái kia vậy thì hắn chết chắc.

“Bây giờ mới nghĩ đến hậu quả không phải quá chậm rồi sao ?” Á Lịch cười hi hi hướng hắn bỏ đá xuống giếng.

Tiểu Dương mặt không còn chút máu, về mặt không biết làm sao nhìn Á Lịch, mồ hôi chảy ròng ròng.

Bất chợt di động trong túi hắn vang lên làm cho hắn sợ hãi nhảy dựng. Hắn lấy di động trong túi ra, nhìn đến tên người gọi đến đã khiến hắn thiếu chút nữa cầm không nổi di động.

“Lão đại gọi tôi ?” Nhìn thái độ kinh hoàng của hắn Á Lịch nhếch miệng hoài nghi hỏi, liền đưa tay giật lấy cái điện thoại “Mình giúp cậu nghe”

“Này, lão đại” Hắn cười hi hi nói.

“Mẹ kiếp ! Á Lịch gọi tên khốn kia nghe điện thoại” Cận Cương tức giận không kiềm được gầm lên trong điện thoại.

“Tên khốn kia đi vệ sinh, có chuyện gì cần mình giúp sao ?” Á Lịch nhìn mặt không còn chút máu của tiểu Dương, bình tĩnh hỏi.

“Đi gọi tên khốn kia từ nhà vệ sinh ra ngoài” Cận Cương cắn răng ra lửa thét.

“Ha ha...” Á Lịch không nhịn được lên tiếng bật cười “Cậu làm chi tức giận như vậy nha, tiểu Dương cũng là có ý tốt...”

“Mình muốn nói với lão đại” A Cao đột nhiên đoạt mất đi động.

“Lão đại a, cảm xúc quá độ sẽ ảnh hưởng đến thân thể, cho nên cậu tối nay nên hưởng thụ đi ! Đúng rồi, cô gái kia không cần thận ăn chút xuân dược, cho nên cậu chịu khó cầm cự đừng làm mất mặt ban nhạc chúng ta đó ! Ha ha...” Hân cười nói xong lập tức ngắt điện thoại sau đó ném trả cho tiểu Dương “Được rồi, giờ không có chuyện của chúng ta, chuẩn bị trở về nhà đi”

Hân huyết sao, tâm tình dễ dàng khoái trá đeo bass trên lưng chuẩn bị về nhà, nhưng tiểu Dương lại chỉ muốn khóc, hân ta lại đem chuyện xuân dược nói cho Thiếu Gia. Hân coi như xong, hân chết chắc, hân có thể chết không toàn thây nữa, ô ô~~

“Mình nghĩ cậu nên đi núp đi” Đại Sơn về mặt đồng tình vỗ vỗ bờ vai của hân.

“Chờ bão qua đi mình sẽ thông báo cho cậu” Á Lịch cũng vỗ vỗ hân.

Tiểu Dương trừ gật đầu còn có thể nói gì a ? Ai kêu hân tự cho mình thông minh, ô ô~~

Xuân dược ? Xuân dược ! Xuân dược Chương 2.4 : 18+

Nếu như Trần Sĩ Dương khốn kiếp làm việc không xong, có dư ngu ngốc dám xuất hiện trước mặt anh, anh nhất định sẽ bỏ hân ngay tại chỗ. Thật là tức chết hân đi !

Cận Cương tức đến sắp học máu, anh làm sao cũng không nghĩ ra chuyện sẽ bị tiểu Dương ngu ngốc kia làm thành như vậy. Anh vốn chỉ muốn cùng tiểu Lý ôn chuyện, hỏi cô còn nhớ anh hay không, thuận tiện hàn huyên một chút cuộc sống gần đây của hai người, chơi thân từ bé nay duyên gặp lại tiếp tục làm bạn bè. Nhưng là tình huống này muốn làm sao hàn huyên nha ?

Đừng nói người bây giờ hôn mê bất tỉnh, cho dù cô có tỉnh lại thì đầu của anh cũng rất đau nha.

Xuân dược, Trần Sĩ Dương chết tiệt, tên kia tốt nhất nên trốn kỹ một chút, nếu không để anh bắt gặp hay tìm được thì chính ngày đó là ngày giỗ của hân. Khốn kiếp chết tiệt !

Tức giận phun lửa, anh đi đến bên giường. Nhìn cô gái trên giường hoàn toàn mất đi lý trí thì trong lòng anh một luồng tức giận nồng đậm đang từ đáy lòng dâng lên thoát ra.

Tiểu ngu ngốc này ! Cô không phải rất cẩn thận sao ? Thế nhưng ngu ngốc bị bỏ thuốc mê rồi bị đưa tới khách sạn thì làm sao ? Cô khi còn bé rõ ràng rất thông minh mà ? Tại sao khi lớn lên lại dần dần đi rồi ? Chẳng trách có câu nói như vậy—không ba năm đại một giờ. Khuôn mặt của cô so với thời bé không khác gì nhiều, vẫn là tỏa ra thông minh lạnh lợi. Thật là một tiểu ngu ngốc !

Dùng sức thờ dài một hơi, anh kéo chăn lên cẩn thận đắp lại cho cô, sao biết cô lúc này tự nhiên động đây, bắt đầu trần trụi vụn vặt cơ thể, thấp giọng rên rỉ.

Chết tiệt, cô đã tỉnh, hơn nữa xuân dược đang phát tác.

Làm sao bây giờ, có thể cầm cây côn đánh cô bất tỉnh sao ? Nếu không để dục hỏa thiêu đốt cô chịu được sao ?

Bạch Nghiên Lý đột nhiên mở mắt ra, hơi thở nhẹ mỏng dần dập, sắc mặt ửng hồng nhìn anh “Anh...” Cô vừa mở miệng lập tức tiếng rên mềm mại vọt ra ngoài.

Cận Cương đột nhiên chấn run một cái, không thể tưởng tượng được mình lại có phản ứng với tiếng rên của cô.

Điều này sao có thể ? Cho dù có nhìn đến mỹ nữ ăn mặc thiếu vải gọi cảm, nữ nhân chủ động đến tìm anh, nhưng không có một cô gái nào gọi lên được dục vọng của anh, làm sao cô có thể chỉ rên nhẹ một tiếng lại làm cho anh nổi lên phản ứng chứ ?

“Tôi...thật khó chịu...Nóng quá, tôi...thật khó chịu” Cô ở trên giường trần trụi rên rỉ, mỗi một thanh âm đều mang theo tiếng động dụ mị, hoàn toàn làm cho anh mất đi không chế dục vọng.

Cận Cương thần sắc đông cứng, khó tin nhìn cô đang cởi bỏ áo quần của mình, không tự chủ ôm chặt chặn bông cọ xát, nhìn động tác của cô ánh mắt của anh không khỏi nóng rực, hô hấp cũng càng lúc càng dồn dập.

“Tôi...thật khó chịu, giúp tôi...” Cô đột nhiên vươn tay về phía anh, ánh mắt mờ sương nhìn anh, rên rỉ cứu trợ.

Cận Cương cảm giác mình sẽ điên mất !

Trần Sĩ Dương chết tiệt, Trần Sĩ Dương chết tiệt !

“Giúp tôi... tôi thật khó chịu, giúp tôi—!” Cô đột ngột bò dậy bắt được tay anh, nức nở yêu cầu.

“Em không biết mình đang nói cái gì” Anh nhìn cô không chớp mắt trầm giọng nói.

“Giúp tôi, cứu tôi!” Cô mất hết tự chủ đem tay anh đặt trước ngực mình, áp chế đi sự khó chịu trên bộ ngực, cô không biết mình tại sao phải làm như vậy, chỉ biết làm như vậy sẽ làm cho cô cảm giác được thoải mái chút ít. Cô tại sao phải làm vậy?

Cận Cương không có cách nào hô hấp, anh không có kinh nghiệm phản khởi hưởng thụ dưới loại tình huống này, muốn một người đến toàn thân cũng đau. Nhưng cô là tiểu Lý nha, anh vẫn còn nhớ chuyện thừa bé nha.

“Àn...” Cô bỗng phát ra một chuỗi gọi cảm rên rỉ mang chút khó chịu, hoàn toàn phá hủy đi một tia lý trí cuối cùng của anh.

“Hy vọng em ngày mai tỉnh dậy không hối hận” Anh nhanh chóng nói, sau đó cúi xuống vội vã hôn cô——không, phải nói là tham lam cắn nuốt cô.

Đôi môi của anh dường như cắn nát môi cô đã mềm, do xuân dược phát tác nên cũng một cách tự nhiên cô nóng bỏng đáp trả, hơn nữa còn muốn nhiều hơn, cho nên cô luồn tay vào áo anh khát khao vuốt ve cơ ngực, cơ bụng săn chắc, theo bản năng xuống chút nữa tìm kiếm, khi cô đặt tay lên vật đàn ông đã sớm cương cứng của anh, anh lại phát ra một tiếng rên rỉ không biết là thống khổ hay vui sướng.

Cận Cương chỉ chống đỡ một chút liền đem tay cô dời đi, nghiêng thân áp cô trên giường, càng thêm xâm nhập dùng sức hôn cô.

Xuân dược dường như làm cô thay đổi thành người khác, nhiệt tình mà vội vã tiếp nhận những nụ hôn, vuốt ve trêu chọc của anh, cô như vậy cũng khiến cho anh điên cuồng hơn.

Anh nhanh chóng cởi bỏ hết áo quần của cô, hôn mỗi tấc da thịt mềm mại của cô, đem đầu vú trước ngực ngậm vào trong miệng mà mút. Cô nhắm nghiền hai mắt, luồn tay vào tóc anh, từ sâu trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Cô ôn tồn thanh âm kêu gọi làm cho máu trong người anh nóng lên thiêu đốt, cũng không chịu được nữa nhanh chóng tách hai chân của cô, đưa ngón tay thăm dò cơ thể cô, cảm thấy cô ướt át chuẩn bị tiếp nhận anh.

Cô rất chặt làm anh vừa tiến vào đã làm cô kêu ra tiếng, nhưng ngay sau đó cô đã vội vàng di chuyển cái mông, muốn được nhiều hơn nữa, mà chính anh cũng muốn như vậy.

Anh lập tức thở gấp, nhanh chóng cởi bỏ áo quần của mình, một lần nữa phủ lên người cô liền dang rộng hai chân của cô, đặt vật đàn ông cứng rắn nơi mềm mại của cô, điều chỉnh tư thế tiến vào cô.

Khi anh ở trong cơ thể nóng bỏng của cô gấp trở ngại, thân thể anh khó tin cứng ngắc, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, mà đột nhiên cô lại dùng sức hướng phía trước đẩy lên liền đưa vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Đột nhiên xuất hiện khoái cảm làm anh rút chặt, anh nhắm mắt lại thật chặt cảm nhận cô rên rỉ bên tai anh, mùi của cô vờn quanh chớp mũi anh, cô rất chặt, rất nóng, rất mềm mại, nóng ướt bao lại vật nóng của anh. Đây hết thảy đều vượt ra xa phạm vi chịu đựng của anh.

Anh mở mắt ra, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, sau đó ở trong cơ thể cô di động. Anh không ngừng chạy nước rút, một lần so với một lần dùng sức hơn, xâm nhập sâu hơn, cho đến khi cao trào đưa hai người đến đỉnh hoan ai mới thôi...

Hô hấp của anh trầm ổn, anh ngủ thiếp đi.

Bạch Nghiên Lý len lén mở mắt, cẩn thận nhìn về nam nhân nằm bên cạnh, sau khi xác định hẳn thật sự ngủ, lúc này cô mới trầm trọng thở ra một hơi tức giận, nhưng là cô làm như vậy xong thì tâm tình của cô vẫn trầm trọng hơn nữa còn rối loạn.

Thiếu Gia, dĩ nhiên là anh ta?

Đây là chuyện gì xảy ra?

Cô còn nhớ rõ mình ở pub bị rượu làm cho ướt áo, chuyện uống nước trái cây, nhưng kể tiếp xảy ra chuyện gì? Tại sao cô lại ngủ ở chỗ này? Là ai mang cô tới đây? nơi đây là nơi nào? Còn có chính là...

Cô đem ánh mắt nhìn qua gương mặt nam nhân đang ngủ say, chân mày nhíu chặt, muốn khóc nhưng phát hiện mình khóc không ra nước mắt, bởi vì căn bản cô không rõ hẳn là ân nhân cứu mạng của mình hay là kẻ gây ra chuyện.

Cô nghĩ trong pub cô bị bỏ thuốc mê, mà vị Thiếu Gia này có thể là người đã cứu mạng cô sau đó ăn cô luôn?

Không, mặc dù cô nhớ không rõ ràng nhưng hình như người chủ động là cô, ít nhất rõ ràng nhớ được hai lần. Cô trước bỏ lên người anh giờ trò, cô hôn anh ta trước, cô ở trên người anh ta cọ sát trước làm cho anh ta không nhịn được gầm nhẹ một tiếng, cuối cùng mới đẩy ngã cô ra làm chuyện kia.

Nghĩ đến chuyện phát sinh với anh cô xấu hổ kêu ra tiếng.

Cùng một nam nhân giường như xa lạ làm chuyện trên giường, cô tại sao lại làm ra chuyện thái quá như vậy? Cho dù là bị thuốc mê cũng không nên a!

Bạch Nghiên Lý nhắm mắt lại, hồi hận muốn hét lên. Cô căn bản không nên cùng Huệ Quân đến pub, hơn nữa không nên để cho người xa lạ mời đồ uống, kết quả nhìn lại tình huống bây giờ, cô rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt ?

Đi thôi.

Một thanh âm từ trong đầu cô xong ra.

Không sai, đi thôi. Cho dù vị Thiếu Gia này thật sự là ân nhân cứu mạng của cô, anh ta cũng nhận được báo đáp từ thân thể cô không phải sao ? Nếu cô thừa dịp anh ta ngủ say mà bỏ đi thì anh ta có nghĩ cô vong ân phụ nghĩa không nhỉ ?

Huống chi nói thật cô không cách nào đối mặt với một người hoàn toàn nhận không ra, nhưng lại là nam nhân từng cùng cô thân mật, cô nhất định sẽ lúng túng chết, cho nên không ngại ngùng gì nữa, rồi đi là phương thức tốt nhất.

Đã có quyết định nên cô không chần chừ, cẩn thận rời khỏi ngực của anh, cẩn thận xuống giường, lập tức cẩn thận mặc áo quần, cẩn thận——hoặc là bất tri bất giác nhìn anh một lúc lâu.

Anh có nhớ cô không ? Chỉ sợ sẽ không, lấy trình độ ở pub anh được hoan nghênh như vậy thì chuyện tình một đêm này có lẽ đã thành quen đi, như thế nào lại đi nhớ kỹ đối phương mặt mũi là cái đầu ?

Chẳng biết tại sao cảm thấy buồn, cô khẽ thờ dài, yên lặng xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chương 3.1 :

“Huệ Quân, cậu hiểu biết về Thiếu Gia có nhiều không ?”

Mặc dù cô lặng lẽ rời đi nhưng không thể bỏ qua chuyện đã phát sinh. Bạch Nghiên Lý gắng gượng chống đỡ được nửa tháng, sau cùng vẫn không nhận được thừa dịp bạn cùng phòng nhân rồi ở nhà, giả bộ tán gẫu mờ miệng hỏi thăm.

“Cái gì Thiếu Gia ?” Huệ Quân đang ngồi trên xô-pha son móng tay ngừng đầu hỏi.

“Chính là lần trước cậu dẫn mình đi pub xem ca nhạc đó, cái người tên Thiếu Gia thành viên trong ban nhạc đó” Ngừng lại cô không khỏi hoài nghi lại hỏi tiếp “Tên của anh ta là Thiếu Gia thật sao ?”

“Làm sao có thể ? Có người nào kiêu ngạo lấy tên như vậy nha ? Cũng không phải nói là vô sĩ” Huệ Quân cúi đầu, vừa son móng tay vừa nói.

“Vậy tại sao mọi người lại gọi anh ta là Thiếu Gia ?”

“Mình cũng không biết, nghe mọi người đều gọi như vậy”

“Cho nên Thiếu Gia chỉ là nữ danh ?”

“Àn”

“Cho nên anh ta có thể có rất nhiều tiền mới lấy nữ danh như vậy ?”

“Nghe nói hình như là vậy”

“Một kẻ có tiền vì sao còn lập ban nhạc ở pub kiếm tiền ?”

“Cậu không phải vừa mới nói sao, “chơi” nhạc cho nên bọn họ biểu diễn không phải vì muốn kiếm tiền, chẳng qua thuần túy giải trí mà thôi”

“Có ý gì ?” Bạch Nghiên Lý vẻ mặt mờ mịt.

“Ý tứ chính là bọn họ biểu diễn không định kỳ, biểu diễn hay không do tâm tình của họ quyết định. Muốn diễn sẽ diễn, không muốn diễn sẽ không diễn, cho dù có người đặt một khoản tiền lớn trước mặt xin bọn họ biểu diễn thì bọn họ cũng sẽ lắc đầu nói ‘no’”

“Nhưng là lần trước nghe nói có công ty nhạc mời bọn họ ra đĩa, bọn họ như vậy theo tâm tình——” phải nói tùy hứng “Có thể làm mình tỉnh sao ?”

“Cho nên nghe nói bọn họ cự tuyệt” Mà nói đến đây Huệ Quân có chút thất vọng khẽ thở dài một cái “Minh còn tưởng rằng sau này sẽ thấy bọn họ ở trên ti vi biểu diễn, còn phải cố gắng thu thập tin tức về lịch diễn, sau đó còn đến pub thường xuyên”

“Nếu như biểu diễn không phải việc chính của bọn họ, vậy thì bọn họ làm nghề gì?”

“Đây chỉ trời mới biết”

“Bọn họ rất được phái nữ hoan nghênh?”

“Dĩ nhiên, chẳng lẽ ngày đó cậu không thấy tình hình sao?” Nói đến ngày đó khiến Huệ Quân hoài nghi nhìn cô “Đêm hôm đó cậu chạy đi nơi nào, mình còn tưởng cậu thấy mệt mỏi hoặc quá nhàm chán nên mới về nhà trước nghỉ ngơi, không nghĩ tới cả đêm cậu cũng không trở về”

“Minh vô tình gặp được một người bạn rồi cùng tới nhà cô ấy, mãi nói chuyện nên quên thời gian đành phải ngủ lại” Bạch Nghiên Lý mặt không đỏ, thờ không gấp nói dối thành công.

“Bạn cậu là nam hay nữ?” Cô nhảy khỏi ghế xô pha mập mờ hỏi.

“Đương nhiên là nữ”

“Ài, thật là nhàm chán” Cô thất vọng trở về cái ổ trên xô pha.

“Huệ Quân, nếu bọn họ được hoan nghênh như vậy nhất định là có nhiều bạn gái đúng không? Nhất là Thiếu Gia kia?” Thấy cô bạn mình không có dấu hiệu khả nghi nên cô không ngừng thăm dò.

“Minh biết A Cao có rất nhiều bạn gái, Đại Sơn cùng Á Lịch cũng có gặp gỡ vài người. Về phần Thiếu Gia nha, anh ấy là một mình”

“Là như thế nào?”

“Cậu đừng thấy anh ấy được hoan nghênh như vậy mà hiểu lầm, ở trên sân khấu chơi ghi-ta rất nhiệt tình ai cũng mê, nhưng khi rời khỏi sân khấu anh ấy vừa lạnh lùng vừa không để ý đến người khác, nhất là phái nữ, đã từng có lời đồn nói anh là gay”

Bạch Nghiên Lý tròn to hai mắt. gay.

“Bất quá một lần anh đánh ngã một tên gay đùa giỡn anh còn nói rõ anh không có hứng thú với đồng tính luyến ái, sau đó lời đồn tự sụp đổ, nhưng ngay cả như vậy, vẫn rất ít nghe được lời đồn tình yêu của anh”

“Cho nên anh ta không phải là một người lăng nhăng sao?”

“Anh ấy không đa tâm nhưng rất vô tình”

“Vô tình?”

“Đối với nữ nhân rất vô tình”

“Không hiểu”

Bạch Nghiên Lý nhìn cô lắc đầu.

“Giống như nam nhân có điều kiện như vậy cậu hẳn là không tưởng tượng được sẽ có rất nhiều cô gái theo đuổi, muốn làm bạn gái hoặc muốn gả cho anh sao? Huệ Quân nhìn cô nói.

Cô gật đầu, đúng là khó tưởng tượng.

“Cho nên có chút đối tượng là nữ nhân muốn tiếp cận anh, nghĩ biện pháp hấp dẫn sự chú ý của anh, can đảm hơn một chút là còi đồ lót hoặc áo quần nhảy lên trên người của anh”

Bạch Nghiên Lý trừng mắt há to miệng

“Cậu có thể tưởng tượng ở pub nào nhiệt, nữ nhân không quần áo lót bị Thiếu Gia từ trên đùi hát xuống, sau đó ngã nhào trên nền thì hình ảnh như thế nào?” Huệ Quân nói nhưng không nhịn được bật cười “Hình ảnh kia thật sự là cười đã, bất quá buồn cười hơn là có nữ nhân mình quần chân nhảy ra biểu diễn trong phòng nghỉ, sau đó áo quần của cô ta cứ như hoa rơi là tã trên mặt đất, như vậy mới là đặc sắc”

Bạch Nghiên Lý không cách nào tưởng tượng hình ảnh như vậy “Anh ta thật ác như vậy?” Chương 3.2 :

“Ngay cả ánh mắt cũng không liếc một cái” Huệ Quân thành thật gật đầu nói “Cho nên bây giờ cậu đã hiểu vì sao mình chỉ sùng bái chứ không dám mơ ước chưa? Cũng không phải nhân rồi đi tìm cái chết”

“Anh ta...” Đối với nữ nhân vô tình như vậy sao ? Vậy tại sao ngày đó anh ta không bỏ mặc cô còn giúp cô chứ ?

Bạch Nghiên Lý không giải thích được cũng không thể đem nghi ngờ ra hỏi.

“Anh ta cái gì ?” Huệ Quân hoài nghi nhìn cô.

“Không có, mình chỉ đang nghĩ anh ta chắc phải có bạn gái nên mới vô tình với nữ nhân” Cô lắc đầu nói.

“Nếu như vậy thì bạn gái của anh ta kiếp trước nhất định thấp rất nhiều hương” Huệ Quân ghen tỵ sẵn giọng nói, cô vừa dứt lời, điện thoại trên xô-pha kêu lên.

“Này, tiểu Đinh” Cô nghe điện thoại liền ba giây sau hưng phấn kêu to “Cái gì, tối mai band Chân Lý biểu diễn ?”

Bạch Nghiên Lý nhìn cô không chớp mắt.

“Dĩ nhiên, mình dĩ nhiên muốn đi nữa ! Tốt, không thành vấn đề, chúng ta ngày mai gặp nhau ở đâu, còn có, cảm ơn cậu đã cho mình biết tin này. Tiểu Đinh, ngày mai mình mời cậu uống rượu. Ân, tạm biệt”

“Ngày mai có biểu diễn ?” Nhìn bạn mình về mặt hưng phấn ngắt điện thoại, Bạch Nghiên Lý không nhịn được mở miệng hỏi.

“Ân” Huệ Quân dùng sức gật đầu, “Cậu có muốn đi cùng không ?”

“Mình ?” Bạch Nghiên Lý ngây ngốc một chút sau đó lắc đầu “Không nên”

Cô không cách nào tưởng tượng được nếu như ngày mai cô đi không cẩn thận gặp phải Thiếu Gia thì cô không biết nên giả bộ quen biết hay cố tình không nhận ra anh ta ? Nếu như anh ta còn nhớ rõ cô lại nhắc tới chuyện phát sinh đêm đó thì cô nên làm cái gì bây giờ ? Tình huống quá phức tạp, quá lúng túng, cô tuyệt không muốn đi đến nơi khảo nghiệm độ mạnh yếu của trái tim.

“Tại sao không nên ? Cậu vừa rồi hỏi bọn họ nhiều như vậy mình còn tưởng cậu đã mê bọn họ rồi, tại sao lại không đi ?” Huệ Quân tò mò hỏi.

“Tối mai mình đã có hẹn” Cô không thể làm gì khác hơn là nói dối.

“Thì ra là như vậy, thật là đáng tiếc”

Cô cười cười, lăm bắm trả lời “Là a”

—o0o—

Cái này không đúng, kinh nguyệt của cô đã muộn nửa tháng rồi còn chưa ghé thăm, Bạch Nghiên Lý thấp thòm bất an. Ngay sau khi tan việc cô liền chạy đến hiệu thuốc mua que thử thai về nhà kiểm tra, sau đó bình tĩnh của cô bị lật đổ.

Cô mang thai, cô thể nhưng lại mang thai !

Chuyện như vậy làm sao xảy ra trên người cô, làm sao có thể chứ ?

Cô không tin, lập tức ra khỏi nhà tới hiệu thuốc mua hai que thử thai của hai hãng khác nhau về kiểm tra. Lần thử thứ hai này kết quả vẫn không thay đổi, cô thật đã mang thai, trong bụng đã có đứa trẻ.

Tại sao có thể như vậy ? Làm sao có thể chứ ?

Cô thất thần ngồi ở trên giường, ngây ngốc nhưng mờ mịt. Tất cả chỉ là ác mộng thôi đúng không ? Cô không thể mang thai, ông trời không đối đãi với cô như vậy, sẽ không.

Nhưng là thử một que đã có, đây liên tục thử ba que thì khả năng không có rất nhỏ bé.

Cô mang thai, cô thật mang thai, trong bụng đang dưỡng một tính mạng, một đứa trẻ...

Trong nhà rất an tĩnh, ngoài cửa sổ không nhìn thấy ánh sao chỉ có ánh sáng của đèn đường, một chiếc một chiếc cô độc đứng vững ở đó.

Đã hơn tám giờ mà Huệ Quân vẫn chưa về, chắc chắn buổi tối lại có tiết mục, không qua mười một giờ thì không về, chuyện này thường xảy ra, mà cô cũng đã có thói quen một mình vào ban đêm, thói quen không có mẹ ở bên, thói quen một người, nhưng bây giờ cô không còn một mình nữa, còn có một sinh mạng nhỏ đang ở trong bụng cùng cô.

Cảm giác như vậy rất kỳ quái, nhưng bỏ qua một bên cảm giác không tin còn có một chút cảm giác kinh hoàng. Cô phát hiện mình không chán ghét sinh mạng trong bụng, bởi vì ngoài mẹ ra cô còn có một người thân tồn tại trên đời này, một đứa bé con của cô.

Đưa tay nhẹ che lên bụng mình cô trầm mặc suy nghĩ.

Mặc dù đứa trẻ này tới rất đột ngột nhưng cô một chút dấu hiệu nghi ngờ cũng không có, liền nghĩ sẽ lưu lại đứa trẻ này, cô rất ít quyết đoán như vậy.

Lưu lại đứa trẻ nha...

Cô biết quyết định này sẽ làm thay đổi cuộc đời cô, cô trở thành bà mẹ khi chưa lập gia đình, cũng có thể vĩnh viễn không cho đứa trẻ có một gia đình bình thường. Nhưng là tính mạng con người rất quý giá, nhất là một sinh mạng đang hình thành trong cơ thể cô, cô tuyệt không nghĩ tước đoạt quyền lợi sinh tồn của đứa trẻ.

Một đứa bé. Năm mơ cô cũng không nghĩ đến cô mang thai, ở tuổi hai mươi ba liền trở thành mẹ, hơn nữa còn là bà mẹ chưa lập gia đình.

Đời người thật là biến đổi thất thường a ! Chương 3.3 :

Ban đêm ánh đèn màu lam ngập tràn chiếu trọn không gian xanh thẫm, rất đúng với cái tên của pub Đêm Lam.

Bạch Nghiên Lý lần thứ hai bước vào đúng lúc livepub, mục đích không phải nhìn biểu diễn live, mà là tới tìm Thiếu Gia cha của đứa trẻ trong bụng cô. Cô nghe nói band Chân Lý tới nay biểu diễn.

Từ lúc biết mình mang thai đến nay, thời gian đã qua một tháng, trong một tháng này cô vẫn cảm thấy bất an, hẳn là nên nói chuyện này cho đối phương biết mới đúng, ít nhất là thông báo một tiếng, bởi vì là cha của đứa trẻ cũng nên có quyền lợi biết sự tồn tại của nó.

Lần này tới lại đây cô vô cùng khẩn trương cùng cảnh giác.

Cô chưa nhớ rõ đã từng xảy ra chuyện gì, nhất định tên khốn kia thông đồng cùng pha chế bỏ thuốc mê hại cô. Cái đồ pha chế không có nửa điểm nghề nghiệp đạo đức !

Không nghĩ tới chuyện này coi như xong, vừa nghĩ tới là cô lại nuốt không trôi.

Cô nghiêm mặt hướng quầy bar đi tới.

Pha chế bên trong quầy bar rất bận rộn không ai để ý đến sự xuất hiện của cô cho đến khi cô lạnh giọng mở miệng

“Làm ơn cho tôi một ly nước trái cây”

Lúc này anh ta mới ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó thấy cô liền cả người ngây ra.

A Ken cứng ngắc nhìn chằm chằm nữ nhân trước mặt, không tự chủ làm cho mồ hôi lạnh tuôn ra, bộ dạng của cô rất giống tới trả thù.

Từ đầu đến cuối hắn chỉ nhìn qua cô gái này một lần, nhưng đó là lần đầu tiên làm hại bỏ thuốc khách nên hắn cả đời không quên gương mặt của cô.

Trừ lần đó ra, để cho hắn muốn quên cũng không được còn có nguyên nhân, đó chính là Thiếu Gia – cây rặng tiền lão bản cũng chính là nhóm trưởng band Chân Lý luôn luôn tìm cô gái này.

Thiếu Gia lần đầu tiên quan tâm một nữ nhân như vậy, để cho mọi người rớt càm, lại làm cho hắn trốn không được, bởi vì hắn từng hạ thuốc cô, mặc dù hắn chỉ giúp tiểu Dương làm nhiệm vụ Thiếu Gia giao cho, nhưng nhìn tiểu Dương trốn đến nay cũng không dám xuất hiện, tự thân khó bảo toàn kết quả, hắn cũng chỉ tự cầu phúc, da mặt dày một chút.

“Nhìn thái độ của anh thì vẫn còn nhớ rõ tôi sao ?” Bạch Nghiên Lý ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hắn.

“Chuyện lần trước tôi có thể giải thích” A Ken khẩn trương nhìn cô.

“Giải thích cái gì ? Giải thích anh bỏ thuốc hôn mê khách nữ như thế nào sao ?” Cô không kiêng kị nói thẳng làm cho mấy khách nam ngồi đó trừng to mắt nhìn A Ken.

“Thiếu Gia một mực đi tìm cô, để tôi dẫn cô đi gặp anh ta” A Ken trực tiếp thay đổi đề tài, nhanh chóng tiêu sái ra khỏi quầy bar. Hắn chỉ biết khi nhắc tới Thiếu Gia thì lực chú ý của mọi người nhất định sẽ dời đi.

Quả nhiên đúng như vậy, chỉ trong nháy mắt toàn bộ ánh mắt mọi người bên quầy bar lập tức tập trung trên cô gái mà Thiếu Gia tìm.

Nghe thấy anh ta tìm cô, Bạch Nghiên Lý ngây ngốc sững sờ một chút “Anh ta... đang tìm tôi ?”

“Đúng” A Ken dùng sức gật đầu, rất hài lòng khi sự chú ý của cô cùng bị dời đi “Tôi dẫn cô đi tìm Thiếu Gia”

“Chờ một chút” Bạch Nghiên Lý nhanh chóng kêu lên làm A Ken dừng bước quay đầu nhìn cô.

“Anh ta... tại sao muốn tìm tôi ?” Cô phải hỏi, bởi vì cô căn bản không nghĩ anh ta sẽ nhớ cô, hơn nữa anh ta tìm cô có chuyện gì ?

“Không biết, về đáp án này ngoài Thiếu Gia ra ai cũng không biết” A Ken đành hoảng trả lời.

Bạch Nghiên Lý như suy nghĩ lời của hắn, lộ vẻ mặt do dự.

Theo như lời huê Quân, vị Thiếu Gia kia đối với nữ nhân rất vô tình, cho nên ngày đó là vì cứu cô mà xảy ra chuyện đó thì anh ta cũng nên quên mới đúng, tại sao còn đi tìm cô ? Tìm cô có chuyện gì ? Sẽ không muốn xác định ngày đó xảy ra tình một đêm có lưu lại cái không nên lưu trên người cô chứ ?

Tỷ như———mang thai ? Chương 3.4 :

“Cô gái ?”

A ken đột nhiên xuất hiện kêu to làm cho cô giật mình nhảy dựng lên.

“Cô không muốn gặp Thiếu Gia sao ?” Hắn hỏi “Đây cũng là nhiều nữ nhân cầu xin cũng không được vinh hạnh đặc biệt này” Hắn vừa nói vừa nhìn thoáng qua bốn phía nữ nhân mang vẻ mặt ghen tỵ.

Gặp hay không gặp ? Bạch Nghiên Lý còn đang dầy dụa.

“Tiểu Thái, cậu đến phòng nghỉ nói cho Thiếu Gia biết người cần tìm đang ở chỗ này” Thấy cô vẫn cứ do dự, không có quyết tâm, A Ken quyết định kêu một phục vụ phân phó, để tránh nữ nhân này chạy mất, nếu như thế thật thì hắn có chết cũng không hết tội.

“Chờ một chút, tôi đi với anh” Nghe thấy hắn nói với người phục vụ nên Bạch Nghiên Lý vội vàng mở miệng kêu to, cô mới không cần bị những ánh mắt trừng trừng nhìn cô khi ngồi ở đây, tránh cho mình trở thành nhân vật chính của hội bát quái đàm luận.

“Không cần nữa” A Ken vỗ vỗ vai người phục vụ, đem hắn đẩy đi sau đó quay lại nói với cô “Mời đi bên này”

Cô gật đầu, dùng sức hít một hơi rồi cất bước theo sau.

A Ken tâm tình thật rất tốt, bởi vì lúc này hắn thay Thiếu Gia tìm được người rồi, lúc trước hắn phạm sai lầm như thế nào thì bây giờ khẳng định ưu điểm đề chết khuyết điểm, nghĩ đến đây bước chân của hắn không khỏi tăng nhanh.

Phòng nghỉ đã ở phía trước, chỉ cần năm bước chân nữa sẽ đến, bốn bước, ba bước, hai bước, một bước, hắn tự tay vặn nắm cửa đem cửa đẩy ra đồng thời khẩn cấp kêu to “Thiếu Gia, em giúp anh tìm được người anh muốn tìm”

Cửa phòng nghỉ mở ra thật rộng, A Ken đứng ở cửa miệng cười toe toét, Bạch Nghiên Lý đứng ở ngoài rất khẩn trương vận vẹo ngón tay, Thiếu Gia đang ngồi trên ghế xô-pha, mỹ nữ nửa thân trần trên trần trụi, hai người đang hôn nhau. Hình ảnh này dừng lại trong một giây đồng hồ, tất cả mọi người ngây dại.

Nụ cười của A Ken cứng lại trên mặt, Bạch Nghiên Lý hai mắt thẳng tắp nhìn đôi nam nữ trong phòng, nội tâm hỗn loạn buồn bực không chịu được. Thiếu Gia quay đầu tròn mắt, mỹ nữ thấp giọng ngâm khê, hồn nhiên quên mình...

Tất cả trước mắt làm cho A Ken sợ hãi. Hắn đã làm chuyện gì ? Hắn thế nhưng hưng phấn quá... Ngay cả gõ cửa cũng quên, cứ như vậy trực tiếp xông vào, hơn nữa cắt đứt chuyện tốt của Thiếu Gia. Hắn là con heo a !

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi” Hắn kinh hoàng nói xin lỗi lập tức đóng kín cửa.

“A Ken”

Cận Cương đột nhiên kêu to, làm cho hắn sợ đến nổi mồ hôi chảy ròng ròng.

Tiếng kêu của anh không chỉ gọi A Ken lại mà còn làm cho Bạch Nghiên Lý từ ngạc nhiên phục hồi lại tinh thần liền xoay người rời đi.

Vừa thấy cô rời đi, Cận Cương vội vàng đẩy nữ nhân trên người xuống, cũng không để ý cô ta té mông trên mặt đất, đau đến oa oa kêu to, anh vùng dậy chạy đuổi theo.

“Chờ một chút, tiểu Lý” Anh lớn tiếng gọi.

Nghe thấy tiếng anh gọi, Bạch Nghiên Lý từ đi chuyển sang chạy, nhanh chóng hướng ra phía cửa. Cô không biết mình vì sao muốn chạy, chỉ biết là bây giờ cô không muốn gặp anh, không muốn cùng anh nói chuyện, một chút cũng không muốn. Anh theo cô không phải phản ứng yêu một cô gái ! Anh theo cô chứng tỏ anh không hoa tâm !

Cửa ra đã ở trước mắt, cô liều chết đi nhanh về hướng đó, lại nghe thấy anh ở sau lớn tiếng kêu lên

“Ngăn cô ấy lại !”

Cô chưa kịp phản ứng thì một bảo vệ to cao bên phải xông ra sau đó đưa tay chặn lại cô, cô đi qua bên trái cũng bị một bảo vệ khác xông ra, giống như trước đưa tay ra ngăn trở. Lỡ mất một đoạn, anh ở phía sau lập tức nhanh hơn.

“Tiểu Lý” Anh nhanh chóng bắt được tay cô, nếu như cô có chạy thì anh vẫn cứ bám theo vô tư.

Bạch Nghiên Lý rút tay ra khỏi tay anh, nhưng một giây sau lại bị anh bắt được nắm chặt.

“Vị tiền sinh này buông ta ra được không ?” Cô lạnh lùng mở miệng.

“Chúng ta nói chuyện” Cận Cương nhìn cô không chớp mắt.

“Chúng ta không quen nhau thì nói chuyện gì ?” Cô bướng bỉnh nói.

“Chúng ta quen biết nhau, chẳng qua là em đã quên” Anh nhìn thẳng cô.

“Đó là anh nói, tôi không nhận ra anh”

“Cho nên em nói em đã quên chuyện phát sinh hai tháng trước rồi ?”

Anh ta thế nhưng trước mắt mọi người nhắc lại chuyện này làm cho Bạch Nghiên Lý sinh khí tức giận nhìn chăm chăm anh, muốn đập cho anh ta một cước, cắn anh ta một phát.

“Chúng ta nói chuyện” Anh nói lại lần nữa.

“Đổi lại nơi khác” Cô vừa tròn mắt nhìn anh lát mới miễn cưỡng đồng ý, bởi vì nơi hai người đang đứng đã tụ tập lại rất nhiều người.

Anh gạt đầu, rất tự nhiên nắm tay cô ra khỏi cửa.

“Mời anh buông tay được không ?”

Cô nghĩ hắt tay anh ra nhưng anh nắm tay cô thật chặt làm cho cô mở miệng kháng nghị, nhưng anh vẫn ngoảnh mặt làm ngo, hoàn toàn không đếm xỉa đến chung quanh đang bàn tán xôn xao cùng ánh mắt kinh ngạc đang nhìn, rất kiên định nắm tay cô đi về phía trước.

Bạch Nghiên Lý nín chặt môi, tức giận nhìn chăm chăm người đi phía trước, không muốn nói chỉ muốn anh ta buông ta cô ra, bởi vì cô biết cùng anh gây lộn ở đây chỉ tăng thêm đề tài cho hội bát quái mà thôi, lúc này rời đi mới là lựa chọn thông minh.

Đáng giận !

Cô thật hối hận khi bỏ chạy, cô không làm sai chuyện gì, bị bắt gặp thân mật với người khác cũng không phải là cô. Cô rốt cuộc bị thần kinh hay sao mà lại bỏ chạy nha ? Rõ ràng có thể rồi rấm sẽ qua, đem mục đích hôm nay tới đây dễ dàng giải quyết, kết quả đầu ? Cô tại sao lại đem mọi chuyện làm phức tạp lên như thế, cô thật là điên rồi.

Bảo vệ ở pub hộ tống đi nên rất nhanh hai người đã thoát được nhiều người vây xem, ngồi lên xe đậu ở ven đường liền lái xe rời đi.

“Anh sắp biểu diễn mà rời đi như vậy có được không ?” Cô bình tĩnh hỏi.

“Không sao” Cận Cương nhìn cô một cái nói.

“Pub bên kia...”

“Bọn họ sẽ tìm người thay thế anh biểu diễn”

“Nhưng là không có ai có thể thay thế anh sao ?” Cô không khỏi nhăn lông mày, hôm nay cô cũng không có tính toán muốn phá hư biểu diễn của anh ta.

“Cảm ơn” Cận Cương khẽ nhếch miệng.

Cô ngây ngốc một chút. Cô cũng không phải khen ngợi anh, anh ta cảm ơn tạ ơn cái gì ?

Chờ chút, nếu anh ta nói không sao thì cô đi làm chi muốn lo lắng thay anh ta. Lo lắng cho anh ta không bằng đem chuyện muốn nói với anh ta nói ra nhanh một chút, để cho anh ta biết một ít về sự thật.

“Tôi nghe nói anh tìm tôi, có chuyện gì sao ?” Cô nhìn ra ngoài cửa xe hỏi.

“Ngày đó tại sao không gọi anh dậy mà bỏ đi ?”

Không nghĩ tới anh ta gọn gàng dứt khoát nhắc lại chuyện đó, Bạch Nghiên Lý cứng người một chút, nhưng ngay sau đó có chút oán giận, anh ta hỏi như vậy thì muốn cô trả lời thế nào ? Đánh thức anh ta ? Anh ta cho là cô thường có một đêm tình nên đã có thói quen đối mặt với một nam nhân xa lạ cùng mình ngủ một đêm sao ?

Còn có, đánh thức anh ta thì như thế nào ? Anh ta sẽ quan tâm đến một nữ nhân bình thường không cần thận cùng anh ta phát sinh một đêm tình sao ? Mới vừa rồi gài trên đùi anh ta là một đại mỹ nhân, hẳn là được anh ta coi trọng đúng không ?

“Tại sao không nói lời nào ?” Cô trầm mặc để cho Cận Cương quay đầu nhìn cô một cái.

“Tôi không biết phải nói gì” Cô lạnh lùng mở miệng.

“Em đang tức giận sao ? Vì chuyện vừa rồi em nhìn thấy ? Chuyện kia anh có thể giải thích” Bởi vì tìm cô không được, anh rất phiền não, cho nên đúng lúc có nữ nhân dán trên người anh, anh đột nhiên muốn thử xem mình có thể dùng nữ nhân khác để dời đi suy nghĩ về cô không mà thôi.

“Chuyện không liên quan đến tôi, anh không cần phải giải thích” Cô tỏ vẻ lạnh lùng.

Nhìn vẻ mặt cự tuyệt của cô, Cận Cương không thể làm gì khác hơn là trở lại chuyện chính “Chuyện ngày đó anh thật xin lỗi”

Bạch Nghiên Lý trầm mặc không nói.

“Ngày đó anh muốn giữ em lại, vốn có chuyện muốn nói với em, không nghĩ cái tên ngu ngốc tự cho mình thông minh lại bỏ thuốc em làm cho em hôn mê, còn ăn...Tôm lại, anh thật xin lỗi”

Anh áy náy giải thích rõ ràng cho cô, Bạch Nghiên Lý chỉ có thể há hốc mồm cứng lưỡi nhìn anh.

Anh ta nói gì ? Ngày đó anh ta muốn giữ cô lại ?

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Chương 4.1 :

“Này, mẹ, là con, có quấy rầy mẹ ngủ không ?” Điện thoại vừa thông lập tức Bạch Nghiên Lý mở miệng nói với mẹ. Hiện tại đã là mười một giờ rưỡi.

Cùng Cận Cương hàn huyên một tiếng đồng hồ nhưng lòng cô vẫn bán tính bán nghi, không có cách nào bình phục lại khi nghe anh ta cho cô biết chuyện, mới làm cho cô không nhịn được vừa về đến nhà đã lập tức gọi điện cho mẹ xác định tất cả.

“Không có, mẹ vừa mới nằm xuống, còn chưa ngủ” Bạch mẫu nói.

“Thật xin lỗi, trẻ như vậy còn gọi cho mẹ”

“Tại sao, có phải xảy ra chuyện gì rồi không ?” Thoáng chốc giọng nói của Bạch mẫu mang theo lo lắng.

“Không có, chỉ là con có một vấn đề muốn hỏi mẹ” Cô vội vàng trấn an mẹ mình.

“Vấn đề gì ?”

“Mẹ, con nhớ mẹ đã từng nói với con trước kia chúng ta có một thời gian sống ở Đài Bắc đúng không ?” Cô hỏi.

“Đúng nha”

“Như vậy mẹ có nhớ trước kia có nhà họ Cận làm hàng xóm của chúng ta không ?”

“Họ Cận ?”

“Đúng”

“Có” Bạch mẫu chỉ dừng lại một giây liền trả lời “Làm sao con đột nhiên hỏi mẹ vấn đề này ?”

“Gia đình kia có phải có đứa con tên Thiếu Gia ?” Cô không trả lời chỉ hỏi ngược lại.

“Đúng nha, con còn nhớ tên tiểu Thiếu Gia đó nha” Bạch mẫu nhớ lại “Thiếu Gia từ khi sinh ra thân thể đã không tốt lắm cho nên so với những đứa trẻ cùng tuổi nhỏ hơn rất nhiều. Bởi vì đau ốm nên nó đi học chậm mấy năm, mặc dù lớn tuổi hơn con nhưng do gia đình quá bảo hộ nên rất ngây thơ, cái gì cũng không biết cho nên thường bị người khác khi dễ, cũng thường bị con mắng”

“Bị con mắng ?”

“Đúng a” Bạch mẫu nghĩ đến đã cảm thấy buồn cười “Nó thường bị lừa gạt hoặc bị khi dễ, về sau bị con biết được cũng sẽ bị con mắng ngu ngốc, ngu

ngốc. Cũng may vợ chồng nhà người ta rất hòa đồng, nếu không mẹ mầy có cố gắng làm việc đi chẳng nữa cũng sẽ bị mất việc”

“Nếu nhà bọn họ rất dễ hòa đồng thì tại sao mẹ không tiếp tục làm việc nữa ?” Cô không hiểu được hỏi, như lời của mẹ trong lòng cô dần dần có cảm giác quen thuộc.

“Bởi vì cả nhà bọn họ di cư sang nước ngoài, con không nhớ sao ?”

“Con cái gì cũng không nhớ rõ” Cô cau mày trả lời.

“Vậy tại sao đột nhiên con hỏi chuyện này ?” Bạch mẩu tò mò hỏi con gái.

“Bởi vì con gặp Thiếu Gia” Cô có chút do dự nói.

“Cái gì ?! Có thật không ?” Bạch mẩu giọng nói kinh ngạc.

“Àn”

“Con gặp nó khi nào, sức khỏe của nó đã tốt hơn chưa ? Cha mẹ của nó đâu ? Đã về Đài Loan sao ? Các con làm sao gặp nhau, là nó nhận ra con trước hay thế nào ? Nó vẫn còn nhớ con chứ ?” Bạch mẩu khẩn cấp muốn biết rõ.

“Mẹ, mẹ một lần hỏi nhiều vấn đề như vậy thì con trả lời thế nào ?” Cô bất đắc dĩ nói.

“Con vừa nói con không nhớ rõ cho nên Thiếu Gia nhận ra con hả ?” Bạch mẩu trầm ngâm đột nhiên như hiểu ra.

“Àn”

“Nó nhắc lại chuyện xưa với con ?”

“Àn”

“Còn nói cái gì nữa ?”

Nói thật xin lỗi, anh ta nói vẫn còn nhớ cô, nói một tràng hại cô muốn nói cũng không có cơ hội nói. Bạch Nghiên Lý ở trong lòng trả lời.

“Không có gì, chỉ nhắc lại chuyện thời bé thôi, bởi vì con đã quên nên bán tính bán nghi, về nhà mới gọi điện cho mẹ để xác minh”

“Ý tứ chính là hai đứa mới ở chung một chỗ mới trở về ?”

“Àn”

“Tiểu Lý...” Bạch mẩu muốn nói lại thôi.

“Àn ?”

Hai người các người sao lại nói chuyện trẻ như vậy chứ ? Chỉ có hai đứa ở chung một chỗ thôi sao ? Hay là bên cạnh còn có bằng hữu của nó nữa ? Tiểu Lý cho tới bây giờ không phải là đứa con gái ở ngoài cùng người khác phải trẻ như vậy, chẳng lẽ... Thiếu Gia là con nhà có tiền, không cùng giai cấp với chúng ta, Tiểu Lý ngàn vạn lần không nên yêu người không nên yêu nha.

“Mẹ ?”

“Không, không có gì, ngày mai không phải con còn đi làm sao ? Đi ngủ sớm một chút”

“Àn, được ạ. Mẹ...” Lúc này đổi lại Bạch Nghiên Lý muốn nói lại thôi.

“Àn ?”

“Không, không có gì, mẹ ngủ ngon”

“Ngủ ngon”

Cúp điện thoại, Bạch Nghiên Lý thở dài một hơi, cô không có cách nào nói cho mẹ biết chuyện mình mang thai ngoài ý muốn.

Chuyện làm sao càng ngày càng phức tạp như vậy chứ ? Thiếu Gia thế nhưng thật là ‘Thiếu Gia’, thiếu gia Cận Cường, trước kia mẹ là quản gia kiêm đầu bếp nữ tại nhà của anh ta. Nhưng hôm nay con gái của đầu bếp lại mang thai con của thiếu gia...

Trời ạ ! Nếu mẹ biết chuyện này chắc chắn sẽ giận ngắt đi mất. Chuyện này nên làm thế nào mới tốt đây ?

Cô vô lực thở dài cúi đầu nhìn cái bụng phẳng của mình. Thật ra bây giờ phá thai vẫn còn kịp, bởi vì cô mang thai vẫn chưa tới ba tháng, hơn nữa chuyện

này trừ cô ra không có người thứ hai biết, không có ai biết cô từng có ý nghĩ phá bỏ đứa con của mình, trừ chính cô ra...

Không được ! Cô không làm được, thật không làm được.

Nhưng là không phá thai thì cô biết làm gì bây giờ ? Giấy gói không được lừa, bụng của cô sẽ ngày một to ra, đến lúc đó muốn dấu diếm cũng không được nữa.

Trừ lần đó ra, cô thông suốt đột nhiên nghĩ đến mình mới bước chân vào xã hội không lâu, trên người căn bản không dư tiền để nuôi con. Lúc trước tại sao cô không nghĩ đến vấn đề thực tế này, chưa gì đã tự quyết định nuôi đứa trẻ này chứ ? Cô rốt cuộc ngại thơ hay là ngu xuẩn đây ?

Trong nhà rất an tĩnh. Huệ Quân còn ngủ hay là chưa về ? Đáp án tám phần là câu sau. Nhưng dù cho Huệ Quân có ở nhà, cô có dũng khí nói chuyện mình mang thai ra sao ?

Rất muốn có người nghe cô ngồi nói chuyện, cho cô một chút ý kiến.

Bạch Nghiên Lý đột nhiên ngẩng đầu lên, cô đột nhiên nghĩ đến một nơi rất tốt, nơi đó có người có thể nghe cô ngồi nói hết. Chương 4.2 :

“Leng keng keng keng”

Chuông gió trên cửa quán cà phê Hạnh Phúc vang lên chứng tỏ có người vào quán, bất quá nơi này chỉ còn hơn nửa tiếng nữa là đến thời gian đóng cửa, thật đúng là làm người ta hết kinh ngạc.

“Xin lỗi, chúng tôi muốn đóng cửa” Thiệu Giác tới đón lão bà tan việc không cần suy nghĩ đối với khách nói.

Bạch Nghiên Lý dừng bước lại, nhất thời cứng người ở trước cửa, cô hoàn toàn đã quên vấn đề thời gian, chỉ là muốn có người nghe cô tâm sự nên đã vội vàng tới.

“Lão công” Đoạn Hựu Lăng không đồng ý sò nhẹ một chút cánh tay chồng mình, sau đó quay đầu mỉm cười với khách đang đứng trước cửa “Xin chào quý khách”

“Chúng ta muốn đóng cửa” Anh cau mày nói với lão bà

Lão bà của anh quá tốt, nói chuyện đến quá..., rõ ràng là bà chủ của quán, nhưng vốn muốn thuận tiện liền đem chính mình ra lao động, cũng làm liên lụy đến anh một lão công đáng thương đi làm về luôn không tìm thấy vợ, còn phải chạy đến quán đón bà chủ có trách nhiệm này về.

“Thời gian đóng cửa còn hai mươi phút nữa” Đoạn Hựu Lăng mỉm cười làm nũng với lão công.

“Anh muốn đem quán cho thuê hoặc bán cho người khác” Anh quảng xuống một câu nói.

“Anh không thể” Cô mỉm cười kiễng chân lên hôn anh.

Ai, chẳng qua là nhẹ nhàng hôn lại làm anh bại như núi đổ, hoàn toàn không có biện pháp nắm được cô a.

“Nhất định hai mươi phút, hai mươi phút sau chúng ta đóng cửa” Anh không chớp mắt nhìn lão bà nói, nhưng là cũng cố ý nói to một chút cho người khách đó nghe.

Đoạn Hựu Lăng cười cười không để ý đến anh, tự mình băng ly nước chanh đến cho vị khách một tháng mới tới quán hai ba lần, mỗi lần chỉ yên tĩnh ngồi xem tạp chí, ngồi hai tiếng uống nước trái cây xong sẽ mỉm cười thỏa mãn rồi đi.

Thật ra thì trong quán làm ăn rất tốt, khách đến rồi đi, trừ khi cùng cô nói chuyện nếu không cô cũng không nhớ nổi thói quen hay gương mặt của khách. Nhưng là trên người cô bé này có một loại thanh tân điềm tĩnh, không nhiễm mùi vị bụi bặm, làm cho cô rất khó không chú ý tới cô bé, chẳng qua tới nay cô bé có chút gì đó không giống ngày thường.

“Lần đầu tiên thấy em tới quán không phải nhằm ngày nghỉ” Hựu Lăng mỉm cười châm nước.

“Bà chủ nhận ra em ?”

“Em một tháng tới đây chỉ hai ba lần không phải sao ?”

“Àn”

“Nghĩ uống cái gì ? Vẫn là như ngày thường sao ?”

Bạch Nghiên Lý vốn định gạt đầu, nhưng nghĩ lại uống cà phê có ảnh hưởng đến thai nhi không ?

“Em mang thai” Cô rất tự nhiên nói ra.

“Vậy đừng uống cà phê, uống sữa tươi nóng cho tốt được không ?” Đoạn Hựu Lăng đề nghị.

Bạch Nghiên Lý gật đầu, nhìn Hựu Lăng quay đầu nói cho người phục vụ mang đồ uống đến.

“Thật xin lỗi, quán đã muốn đóng cửa mà em còn chạy đến” Cô cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi.

“Đây chính là nghề phục vụ không phải sao ?” Đoạn Hựu Lăng không thêm đề ý mỉm cười nói “Có thể hỏi em một chuyện không ?”

Bạch Nghiên Lý ngẩng đầu nhìn Hựu Lăng.

“Chị cảm giác em còn rất nhỏ tuổi, em mấy tuổi rồi ?”

“Hai mươi ba”

“Chị đoán cũng không sai lắm, quả nhiên rất nhỏ. Bất quá nói thật nha, chị năm đó mang thai cũng chỉ mới hai mươi hai tuổi mà thôi, còn nhỏ tuổi hơn em nữa”

Bạch Nghiên Lý kinh ngạc xanh đại hai mắt.

“Thật bất ngờ ? Em chưa từng thấy con chị sao ? Cũng đã học tiểu học năm thứ hai” Đoạn Hựu Lăng mỉm cười nói.

“Em không biết chị chủ lại kết hôn sớm như vậy”

“Hai mươi bảy tuổi kết hôn là sớm nữa sao ?”

Bạch Nghiên Lý len lén nhìn Hựu Lăng, cũng len lén nhìn về nam nhân đang đứng ở quầy ba thay lão bà tính tiền kia. Cho tới bây giờ cô không biết có chuyện như vậy, bởi vì cô cảm giác lão bản rất yêu thương lão bản nương, không nghĩ tới lão bản nương chưa lập gia đình đã có đứa trẻ mà lão công của chị ấy còn không để ý chút nào, còn rất yêu thương chị ấy.

Quán cà phê Hạnh Phúc, chẳng lẽ những câu chuyện truyền thuyết nơi này không chỉ đơn thuần là truyền thuyết, mà là chuyện lạ có thật, chỉ cần thường tới hoặc là ở nơi nhà trọ tám tầng này là có thể nhận được hạnh phúc ?

Như vậy mỗi ngày cô đều đến nơi này, có phải cũng nhận được hạnh phúc giống lão bản nương. Trong tương lai tìm một người không ngăn ngại cô là bà mẹ chưa lập gia đình, yêu thương cô và con hết mực có được không ?

Cô hy vọng có thể nhận được hạnh phúc, cô nghĩ nhận được hạnh phúc.

“Lão bản nương, em nên làm thế nào mới nhận được hạnh phúc ?” Cô mờ mịt vội vàng hỏi “Chị có thể nói cho em biết không ?”

“Mẹ con em, nếu như em biết cha của đứa trẻ ở nơi nào, biết anh ta không phải là người không chịu trách nhiệm, em hẳn là nên cùng anh ta nói chuyện”

Đây chính là đề nghị của lão bản nương khi nghe cô dấy dựa không quyết định được.

Suy nghĩ một chút thật ra lấy năng lực hiện tại của cô, muốn tự mình nuôi con xác định là gánh nặng rất lớn, vì con cô có thể chịu khổ, nhưng con cô có chịu được không ? Con cái là tâm huyết của cha mẹ, cô tuyệt đối không để cho con theo cô chịu khổ nha !

Hơn nữa nói thật, Huệ Quân nói Thiếu Gia đối với nữ nhân rất vô tình, nhưng là đêm xảy ra chuyện anh ta vẫn còn nhớ cô, anh ta tuyệt không giống người vô tình nha.

Về phần hoa tâm, cô không cách nào quên cảnh tượng gặp hôm đó, nhưng căn bản chuyện đó không liên quan đến cô, cô chỉ muốn anh ta chịu chút trách nhiệm mà thôi, chỉ cần anh ta nguyện ý chia sẻ phí dưỡng dục đứa trẻ thì con cô cũng không phải cực khổ theo cô. Chương 4.3 :

Bởi vì ôm hy vọng như vậy, cho nên buổi sáng thứ bảy của tuần thứ hai cô đã lấy hết dũng khí gọi điện thoại cho Cận Cương.

“Này ?”

“Này uy uy, ta là trắng, trắng——” Miệng cô đang ăn ngấu nghiến.

“Tiểu Lý sao ? Bây giờ mấy giờ rồi ?”

Bạch Nghiên Lý nhẹ sững sốt một chút, không nghĩ anh ta nhận ra giọng nói của cô, còn vì trong giọng nói của anh tràn đầy mệt mỏi. Hiện tại cũng đã gần mười một giờ, chẳng lẽ anh ta còn đang ngủ sao ?

“Thật xin lỗi, tôi quấy rầy anh sao ? Nếu như anh còn muốn ngủ thì tôi gọi lại sau” Cô nhanh chóng nói.

“Không sao, em tìm anh có việc ?”

“Thật không sao chứ ?” Cô nghe thấy anh ngáp liên tục.

“Không sao” Anh tỏ vẻ khẳng định sau đó lại ngập một cái, “Em tìm anh có chuyện gì?”

“Tôi... Ờ, không biết hôm nay anh có rảnh không cho tôi gặp một chút?”

“Là hẹn hò sao?” Anh cười trêu ghẹo.

“À?” Cô ngây ngốc sững sốt một chút, không ngờ anh ta lại nói một câu như vậy.

“Cho anh địa chỉ nhà em, anh qua đón” Anh tiếp tục mở miệng.

“Không, không cần, chúng ta hẹn gặp nhau ở ngoài là được”

“Được rồi” Anh trầm mặc một chút rồi hỏi “Chúng ta gặp nhau ở đâu?”

Bạch Nghiên Lý nói địa điểm cùng thời gian, hai người chào tạm biệt xong liền cúp điện thoại.

Một tiếng sau cô đã đến chỗ hẹn, mà Cận Cương không bao lâu sau cũng xuất hiện ở cửa, nhìn thấy cô liền mỉm cười đi tới.

“Này” Anh mỉm cười chào hỏi sau đó kéo ghế ra ngồi đối diện với cô “Em đến lâu rồi sao?”

Bộ dáng của anh thoát nhìn có vẻ mệt mỏi, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười ấm áp mê người, làm cho mấy vị khách nữ ở bàn khác quay đầu lại nhìn.

Bạch Nghiên Lý lần đầu tiên thấy anh mặc đồ bình thường, không phải loại áo quần khi biểu diễn. Áo sơ mi màu trắng, khoác ngoài là áo vét tây trang, không có một chút tạo hình nào, rất sạch sẽ, mái tóc lại mềm mại. Bề ngoài của anh tuyệt không giống là thành viên ban nhạc, mà giống một tinh anh của xã hội, một người đàn ông độc thân hoàng kim có sự nghiệp.

“Tôi cũng vừa mới tới mà thôi” Cô trả lời.

“Em chắc chưa ăn cơm đúng không?”

Cô gật đầu.

“Vậy chúng ta ăn trước”

Anh gọi phục vụ tới, phục vụ đưa menu anh gọi món bò bít tết, còn cô chọn món thịt nướng.

Ghi món ăn xong, phục vụ cầm lại menu xoay người rời đi.

Anh mỉm cười nhìn cô, hiện ra một bộ dáng tinh thần rất tốt, ngược lại cô bị anh nhìn có chút mất tự nhiên.

“Tôi đã gọi điện thoại hỏi mẹ tôi, bà nói năm đó anh cùng gia đình di dân sang nước ngoài, không biết khi nào trở về, ba mẹ anh——không, tôi nên gọi là lão gia và phu nhân mới đúng, hai người cũng trở về Đài Loan rồi sao?” Cô tìm đề tài nói chuyện với anh.

“Em gọi là bác trai bác gái là được” Cận Cương nói “Hai người đang ở tại Vancouver không về cùng, chỉ có mình anh về mà thôi”

“Tại sao lại một mình trở về Đài Loan?” Cô tò mò hỏi.

“Có hai nguyên nhân, một là vì công việc, hai là vì muốn gặp em nên trở về” Anh mỉm cười ngưng mắt nhìn cô.

Bạch Nghiên Lý không kịp phản ứng nhẹ sững sốt một chút, ngây ngốc ngạc nhiên nhìn anh. Anh ta là đang nói đùa sao? Có người lại vì muốn biết tin tức của bạn thân nhỏ mà ngần ngại xa xôi bay từ Mỹ về Đài Loan sao? Cô không khỏi lắc đầu.

“Tại sao lại lắc đầu, em không tin anh còn vì em mà trở về Đài Loan sao?” Anh ngó chừng cô hỏi.

“Không phải là không tin mà là không có lý do để tôi tin tưởng”

Theo như mẹ nói, Cận gia ở Đài Loan chưa tới một năm, hơn nữa thời gian đó cô còn nhỏ không ra nhỏ lớn không ra lớn, thường xuyên không biết sống chết nằng Thiệu Gia ngu ngốc cái này, Thiệu Gia ngu ngốc cái kia. Anh ta làm sao ngăn đám xa xôi trở về Đài Loan chứ? Trừ phi anh ta tới tìm cô tính sổ đi!

Trời ạ! Sờ dĩ anh ta thân mật với cô sẽ không vì kế hoạch trả thù chứ? Cô kinh ngạc với hoài nghi của mình cũng người nhìn chằm chằm anh.

“Sao thế?” Anh hoài nghi hỏi.

“Anh tìm tôi không phải để trả thù tôi chứ?” Bạch Nghiên Lý trực tiếp mở miệng hỏi.

“Trả thù?” Cận Cương lộ ra vẻ mặt kinh ngạc “Có ý gì?”

“Mẹ tôi nói khi bé tôi hay bắt nạt anh”

“Cho nên em nghĩ anh vì chuyện em bắt nạt anh hồi bé mới từ Mỹ bay về Đài Loan báo thù ?” Anh dờ khóc dờ cười nhìn cô.

“Từ chuyện đó ra tôi không nghĩ là có lý do gì để anh gặp lại tôi”

“Tại sao em không nghĩ là vì anh thích em ?”

Bạch NghiêN Lý ngạc nhiên tròn hai mắt, bộ dáng khiếp sợ ngây người.

“Anh nói đùa thôi. Muốn gặp em là vì trong trí nhớ anh luôn có em, chưa bao giờ quên cái gì, cho nên anh muốn biết cô bé trong trí nhớ của anh bây giờ thế nào, cuộc sống có tốt không ? Đây là nguyên nhân ban đầu trở về Đài Loan anh muốn gặp em, bắt quá...” Cận Cương muốn nói lại thôi chỉ nhìn cô một cái, vừa lúc phục vụ mang thức ăn tới.

“Thật xin lỗi, để quý khách chờ lâu”

Hai người yên lặng nhìn phục vụ đặt món ăn lên bàn, có salad, bánh bao và canh hầm.

“Ăn trước đã, ăn no rồi chúng ta nói chuyện”

Bạch NghiêN Lý gạt đầu, cầm lấy nĩa ăn salad vừa nghĩ lại câu nói vừa rồi của anh

Anh nói đùa thôi.

Tại sao khi cô nghe anh nói câu đó lại thấy thất vọng chứ ? Chẳng lẽ trong lòng cô hy vọng anh tới tìm cô là vì thích cô sao ? Chương 4.4 :

Buồn cười, thật sự là quá buồn cười ! Bạch NghiêN Lý này không nhớ lúc tách ra này và anh ta mấy tuổi, mà nếu anh ta thường bị mắng ngu ngốc, ngu ngốc thì làm sao hiểu được thích là gì, này thật sự là điên rồi !

Nhưng là cho dù nghĩ thông suốt chuyện này thì tại sao nội tâm cô cũng không thoát được cảm giác mất mát ? Chẳng lẽ cô hy vọng anh thích cô không không phải thời bé mà chính là bây giờ ?

Liệu có xảy ra không ? So điều kiện của anh với về bình thường cùng gia cảnh cũng quá bình thường của cô thì hy vọng này của cô căn bản sẽ bị chê cười.

Aiz, không nên a, làm người nên thực tế một chút, chỉ cần anh ta không ghét cô và đưa bé trong bụng, cũng nguyện ý sau khi đưa bé ra đời chịu một ít trách nhiệm là được rồi, cô sẽ hài lòng không cầu gì hơn nữa.

Phục vụ dọn salad và chén canh đi đổi lại là món chính. Cô dùng món thịt bò nướng bề ngoài vàng ươm mỡ lệ lại tỏa ra mùi thơm hấp dẫn làm cho người ta không khỏi động dục mười ngón tay.

Nhìn có vẻ ăn rất ngon.

Cô cầm dao nĩa cắt từng miếng đưa vào miệng. Ân, thật thơm quá !

Vừa nuốt xuống miếng thứ nhất, miếng thứ hai đã được đưa vào trong miệng. Ân, thơm rất thơm, chẳng qua có chút cảm giác gợn gợn, là ảo giác sao ?

Cô vừa ăn vài miếng liền nghĩ đây là món ngon nhất mà cô từng ăn, sao biết về sau chỉ có cảm giác dầu mỡ, hơn nữa——

“Nôn ~”

Một sự khó chịu xông lên, làm cho cô theo phản xạ lấy tay che miệng.

“Sao vậy ?” Cận Cương ngẩng đầu hỏi.

Bạch NghiêN Lý không có cách trả lời anh, bởi vì buồn nôn đã át đi cảm giác khó chịu vừa rồi, làm cô không chịu được nữa tay để nĩa ăn xuống vội vàng đứng dậy dùng tốc độ nhanh nhất lao tới nhà vệ sinh.

“Phanh ! Phanh !”

“Nôn ~”

Hai âm thanh đùng vào cửa liên tiếp vang lên, tiếp theo chính là âm thanh nôn mửa liên tiếp.

Bạch NghiêN Lý khom người, một tay vịn vào mặt tường, không ngừng mà nôn ra, cô khiếp sợ cơ hồ như không chịu được cảm giác khó chịu.

Tại sao có thể như vậy chứ ? Cô nôn nghén chỉ xảy ra lúc cô rời giường buổi sáng, chưa bao giờ xảy ra lúc khác, hoặc là ăn cái gì mà phản ứng như vậy nha ?

Làm sao bây giờ ? Bây giờ Thiếu Gia nghĩ như thế nào ? Mặc dù hôm nay cô tới đây để nói chuyện cô mang thai, nhưng là cô nói ra với việc bị phát hiện là hoàn toàn khác nhau, còn đúng lúc chặt vật bị anh ta phát hiện nữa chứ.

Anh ta có nghĩ tất cả là do cô sắp đặt không ? Cô đùa bốn tình cảm, giả bộ đáng thương, mục đích là muốn lấy một chút lợi ích.

“Nôn ~ nôn ~”

Vừa nôn khan mấy lần, dừng lại trong chốc lát xác định dạ dày không còn gì để nôn nữa, lúc đó cô mới rút giấy vệ sinh lau miệng sạch sẽ, xả nước bồn cầu rồi vô lực xoay người, nhưng đầu lại đụng vào ngực của người không biết đứng ở phía sau lúc nào.

Cô theo phản xạ lui một bước nhưng cảm giác có bàn tay nhanh chóng ôm hông của cô, đem cô đứng yên tại chỗ, cô ngẩng đầu lên chỉ thấy Cận Cương chân mày nhíu chặt về mặt rất nghiêm túc nhìn cô không chớp mắt.

“Em mang thai sao ?” Anh trầm giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Chương 5.1 :

Cầm túi da thay Bạch Nghiên Lý, Cận Cương nắm tay cô thật chặt đến quầy tính tiền rồi khỏi quán ăn. Sau đó chỉ là trầm mặc không nói năng gì.

Bạch Nghiên Lý không biết anh muốn dẫn mình đi nơi nào, cũng không dám mở miệng hỏi, bởi vì vẻ mặt của anh quá căng thẳng nghiêm túc làm cho người khác sợ, anh giống như quả địa lôi thoát nhìn thì trầm tĩnh nhưng kỳ thực rất nguy hiểm, một khi đã đụng vào thì chết không toàn thây.

Anh kéo cô đến bãi đỗ xe, mở cửa xe không tiếng động chỉ thị cho cô ngồi vào chỗ, cô muốn chạy cũng không có biện pháp bởi vì túi xách của cô đang ở trong tay anh, mà trong người cô không có đồng nào.

Anh đóng cửa xe lại rồi vòng qua ngồi vào ghế lái, sau đó quay mặt lại ngó chừng cô, Bạch Nghiên Lý lập tức nín thở, cho rằng anh muốn nổ súng giết cô, nhưng anh chỉ là đưa tay ra cài dây an toàn cho cô rồi khởi động xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Không khí trong xe rất trầm tĩnh làm cho người ta hít thở không thông, ngay cả nhạc anh cũng không mở. Bạch Nghiên Lý trong lòng run sợ không thôi, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, cũng không dám phỏng đoán anh sẽ đem cô đi chỗ nào ?

Theo đèn hiệu giao thông xe đi chậm lại rồi quẹo qua khúc cua, anh vẫn giữ thái độ trầm mặc không nói một câu nào, cô không thể làm gì khác hơn là nhìn cảnh vật ngoài cửa xe mong bớt đi một chút tâm tình thấp thỏm bất an. Sau đó cô bất ngờ phát hiện một chuyện, xe đang hướng tới phía bệnh viện.

Anh ta muốn dẫn cô đi bệnh viện ! Trong nháy mắt cô khiếp sợ xanh đại hai mắt.

“Tôi không muốn đến bệnh viện ! Tôi không muốn phá thai, nếu như anh không muốn thì còn tôi, tôi muốn giữ lại” Cô kích động quay lại nhìn anh nói.

Nghe vậy anh nhìn cô một cái, căng thẳng nghiêm túc trên mặt đổi thành tức giận “Anh sẽ không để cho em phá thai, cho dù em nghĩ làm như vậy anh cũng không cho phép” Cận Cương nghiêng răng trầm giọng nói.

Cô gạt mình sững sốt một chút, hoài nghi nhìn anh “Cho nên anh không phải đưa tôi đi bệnh viện ?” Cô nhẹ giọng dò hỏi.

“Không”

“Kia...” Cô ấp úng nhìn anh.

“Em đã đến khoa phụ sản kiểm tra chưa ?” Anh hỏi.

“Àn”

“Ở bệnh viện lớn sao ?”

“Phòng khám nhỏ thôi”

“Bạn anh có chị gái làm ở khoa sản bệnh viện Thời Đại, sau này kiểm tra thì đến chỗ chị ấy đi”

Bạch Nghiên Lý ngây ngốc...

Thời Đại ? Cô làm gì có thời gian, làm gì có nhiều tiền đến đó kiểm tra thai nhi a ? Hơn nữa khám thai thì làm ở đâu chẳng được, có phải sau này cô cũng đến Thời Đại sinh không chứ ? Tiền là một vấn đề, tiếp theo nữa là khoảng cách, khoảng cách từ Thời Đại đến nhà cô rất xa a ! Nếu như cô đến chín tháng mười ngày muốn sinh cũng phải ngàn dặm xa xôi đi nhờ xe đến đó sinh hay sao ?

“Không cần, tôi khám ở phòng bệnh nhỏ gần nhà là được rồi” Cô lắc đầu cự tuyệt.

“Là gần nhà quan trọng hay là an toàn quan trọng ?” Anh nhìn cô một cái “Bệnh viện lớn thiết bị hiện đại hoàn thiện lại có bác sĩ có tay nghề cao, vấn đề này anh không cần nói thì em cũng hiểu chứ ?”

“Tôi biết, nhưng là...”

Anh không để ý cô, tự lấy di động ra bấm số gọi điện.

“Này, Đại Sơn, nói cho mình biết số điện thoại của chị cậu”

“Sax, sao lại muốn có số di động của chị tớ ?” Đại Sơn ở đầu kia điện thoại hỏi.

“Có việc”

“Chị tớ ở làm ở khoa phụ sản, cậu là đàn ông thì tìm tới làm gì ?” Giọng nói của Đại Sơn cao lên một chút, sau đó là kinh ngạc hỏi “Lão đại, cậu không phải là làm lớn bụng cô gái nào rồi chứ ?”

“Chuyện này để vài bữa nữa mình sẽ nói. Bây giờ đưa số đây không ?”

“Chị tớ không nhận điện thoại số lạ, để tớ gọi tới giúp cậu đi. Cậu đang ở đâu ? Khi nào thì đến ?” Đại Sơn trầm ngâm một lúc hỏi.

“Tầm khoảng hai mươi phút nữa” Anh dừng xe, làm xong thủ tục là kịp thời gian đi vào.

“Ok. Mình biết rồi”

“Cảm ơn Đại Sơn”

“Không cần khách khí, chỉ cần không quên nói cho mình biết phát sinh chuyện gì là được”

“Àn” Cận Cương nhẹ trả lời xong liền ngắt điện thoại rồi cất di động vào túi.

“Thật ra anh không cần làm phiền bạn của anh, tôi nghĩ tôi nên khám thai ở phòng bệnh gần nhà không cần thiết phải đến Thời Đại” Cô nhìn anh nói.

“Ta sẽ ở gần đây” Anh nhìn thẳng đường phí trước rồi đột ngột phun ra câu nói kia.

Bạch Nghiên Lý vẻ mặt khó hiểu, không hiểu anh ta nói sang chuyện khác thì có lợi gì, cô cũng không phải người mơ mơ màng màng để bị người khác dắt mũi đi.

“Tôi không thể đến đến Thời Đại khám thai được, bởi vì đối với tôi mà nói đường xá thật sự quá xa. Tôi khám thai ở phòng bệnh tuy nhỏ nhưng so ra vẫn đầy đủ, cách chỗ tôi ở lại gần, có rất nhiều người đến đó sinh con an toàn thuận lợi, tôi cũng có thể” Cô kiên trì thật lòng nêu ra lập trường của mình.

“Chờ lúc em đến nhà anh ở thì sẽ gần Thời Đại thôi” Cận Cương tĩnh tâm tĩnh khí nói.

Bạch Nghiên Lý hai mắt rõ ràng nhìn anh, suy nghĩ trống không. Anh ta vừa mới nói cái gì ? Đến nhà anh ta ở ?

“Anh vừa nói cái gì ?” Cô chưa xác định hỏi.

“Chúng ta sẽ ở gần đây, chờ em chuyển đến nhà anh rồi thì việc khám thai cũng dễ dàng thuận tiện”

Bạch Nghiên Lý nhìn anh chăm chăm, một hồi lâu không nói ra lời, cho đến khi xe vào bãi đỗ xe cô mới hoàn hồn “Tại sao tôi phải đến ở cùng anh ?”

“Vợ chồng không phải ở chung một chỗ sao ?” Cận Cương quay đầu nhìn cô.

“Vợ chồng ? Cô hai mắt tròn xanh “Người nào ?”

“Chúng ta” Chương 5.2 :

“Chị Biển” Đẩy cửa phòng khám ra Cận Cương liền kêu lên.

“Em đã đến rồi sao ? Vào đi” Ngẩng đầu lên mỉm cười với anh là bác sĩ Tần Biển, cũng chính là chị gái của Đại Sơn, vốn dĩ trước đây chị có tên là Tần Sơn. “Mới vừa rồi Đại Sơn có gọi điện thoại tới đây, chị cứ tưởng nghe nhầm hóa ra người tới thật là em, chị cứ nghĩ là tên tiểu tử A Cao kia”

“Thật là không tốt, chị đã bận rộn còn đến làm phiền chị” Cận Cương nắm tay Bạch Nghiên Lý đi tới buồng khám.

“Nếu như là tên tiểu tử A Cao chị mới để ý còn em không sao” Tần Biển mỉm cười rồi nhìn về phía cô gái xinh đẹp đang im lặng. “Cô gái này là ?” Cô tò mò hỏi.

“Vị hôn thê của em” Cận Cương giới thiệu.

Tần Biển kinh ngạc nhưn cao chân mày. Bạch Nghiên Lý lại càng ngạc nhiên hơn. Ai là vị hôn thê của anh ta nha ?

“Tôi còn chưa quyết định kết hôn với anh” Cô bất mãn kháng nghị.

“Nếu đã mang thai dĩ nhiên là kết hôn” Anh nhìn cô như muốn nói đó là điều đương nhiên, thái độ rất bá đạo.

“Nhưng là...”

“Chị Biển, phiền chị kiểm tra cho cô ấy” Không để ý tới cô Cận Cương hướng Tần Biển nói.

Mặc dù đáy lòng tràn ngập tò mò, Tần Biển vẫn gật đầu “Mời cô ngồi, cô tên gì ? Hai người đã đi đăng ký trước rồi sao ?

“Cô ấy họ Bạch, Bạch Nghiên Lý” Cận Cương gật đầu đem giấy đăng ký đưa cho Tần Biển.

“Nghiên Lý, tôi gọi như vậy được chứ ?” Tần Biển mỉm cười hỏi, nhìn thoáng qua giấy đăng ký sau đó gõ bàn phím xem xét.

Bạch Nghiên Lý có chút ngượng ngùng nhìn cô nhẹ gật đầu một cái.

“Còn nhớ ngày xảy ra chuyện đó không ?” Tần Biển bắt đầu hỏi chần.

“Hơn hai tháng trước”

“Không nhớ rõ ngày sao ?”

“Ngày mười lăm” Bởi vì lúc trước đã đi những nơi khác kiểm tra, từng có một lần kinh nghiệm hỏi chần cho nên cô mới có thể đối đáp trôi chảy vấn đề của bác sĩ.

“Trong khoảng thời gian này có cảm thấy thân thể không thoải mái không ?

“Cô ấy có ới” Cận Cương đứng một bên nhủ mày cướp lời.

“Đó là hiện tượng nôn nghén bình thường” Tần Biển liếc anh cười một cái.

“Cô ấy ới giống như là muốn đem dạ dày phun ra” Anh nhủ chặt chân mày, một chút dấu hiệu thư giãn cũng không có.

“Em ới rất dữ dội phải không ?” Tần Biển hỏi phụ nữ có thai.

“Bình thường thôi bác sĩ” Bạch Nghiên Lý lắc đầu.

“Vừa rồi ở nhà vệ sinh quán ăn em ới như thế mà gọi là bình thường sao ?” Cận Cương cau chặt chân mày cao giọng chất vấn.

“Mới vừa rồi do ăn đồ nhiều dầu nên mới như thế, bình thường tôi chỉ ới khi rời giường sáng sớm mà thôi” Bạch Nghiên Lý nói cho bác sĩ, không để ý đến anh.

“Mỗi sáng sớm ?” Cận Cương giọng nói treo ngược lần nữa.

Tần Biển cảm thấy tình huống trước mắt này rất thú vị, ấn tượng của cô về nhóm trưởng ban nhạc này luôn là lãnh lãnh đậm đậm, không hề biểu lộ cảm xúc, cho dù là tức giận cũng lạnh lùng, EQ thấp đến cực độ, nhưng lúc này vì một phụ nữ có thai nôn nghén mà cậu ta cao giọng, cảm giác thật đúng là buồn cười. Nhìn thái độ cậu ta đối với cô gái này rất nặng tình.

“Bác sĩ nói là bình thường” Bạch Nghiên Lý nhìn anh rất kỳ quái.

“Bình thường ?” Cận Cương nhìn về phía Tần Biển đang có vẻ mặt cười như không cười nhìn anh.

“Không sai, đúng là rất bình thường, hơn nữa chỉ ới vào sáng sớm thì bệnh trạng nhỏ mà thôi. Nghiêm trọng là khi cô ấy ăn ba bữa cơm đều ới hoặc ăn gì đó đã muốn ới” Tần Biển khoát tay nói rõ.

Cận Cương hai mắt đăm đăm ngó chừng cô, bất chợt không nói được cái gì.

“Em đã đến viện khác khám trước rồi phải không ?” Tần Biển hỏi Bạch Nghiên Lý.

“Ân” Cô gật đầu.

“Em đã siêu âm rồi sao ?”

“Đã làm”

“Bác sĩ đó nói thế nào ?”

“Tất cả đều bình thường”

“Là lần đầu mang thai phải không ?”

“Ân”

“Có vấn đề gì muốn hỏi tôi không ?”

Bạch Nghiên Lý lắc đầu, bởi vì vấn đề nên hỏi thì đã hỏi bác sĩ khám thai trước rồi.

“Thái độ của em rất bình tĩnh không giống với những người khác” Tần Biển cười như không cười liếc người khác một cái “Sau này em muốn ở chỗ chị khám thai hay là khám thai ở chỗ em ?”

“Tôi...”

“Đương nhiên là khám ở đây rồi” Cận Cương cướp lời lần nữa đồng thời nhử mày nhìn qua Tần Biển “Chị Biển, chị không muốn đỡ đẻ con gái bảo bối của em sao ?”

“Làm sao cậu biết là con gái ?” Tần Biển buồn cười liếc xéo anh.

“Bởi vì em thích con gái” Cận Cương không chút do dự trả lời.

Thật là một đáp án làm người ta phản bác không được.

“Nếu Nghiên Lý không phải sinh con gái thì sao ?” Chị tò mò hỏi.

“Như vậy thai sau nhất định là con gái”

Anh vẽ mặt kiên định nói, để cho Bạch Nghiên Lý ngồi một bên nghe bọn họ nói chuyện mà tròn mắt cứng lưỡi.

“Cậu nhanh như vậy đã nghĩ đến một thai nữa sao ?” Tần Biển chế nhạo anh.

Cận Cương cứng người một chút cũng không dám nhìn Nghiên Lý có phản ứng gì. Chương 5.3 :

Cô sẽ cho rằng anh bị điên hoặc là thần kinh có vấn đề sao ? Nhưng là có trời mới biết được từ phút biết cô mang thai anh đã quyết định muốn kết hôn với cô, muốn cô là lão bà của anh, muốn cô sống đến bách niên giai lão cùng anh.

Cô là người đặc biệt, gặp lại cô rồi xảy ra tình một đêm lúc đó anh biết cô đối với anh rất đặc biệt. Chưa từng có một nữ nhân nào cho anh suy nghĩ nhiều như vậy, động tâm như vậy, bắt buộc phải nghĩ đến cô không dứt được như vậy. Cô là người duy nhất để cho anh tâm tâm niệm niệm càng muốn quên lại quên không được.

Thật ra thì ngày đó tình dậy không thấy bóng dáng của cô anh thật sự rất luống cuống, bởi vì anh hoàn toàn không biết tìm cô như thế nào, càng không biết suy nghĩ của cô về chuyện tối hôm qua là gì. Anh không muốn làm cho cô hiểu lầm anh lợi dụng cô gặp khó khăn mà làm trò xằng bậy. Anh nghĩ muốn nói cho cô biết, nếu như cô nguyện ý cùng anh gặp gỡ hẹn hò thì đích cuối cùng sẽ là kết hôn, bởi vì anh thật lòng thích cô.

Đêm đó trước khi đi ngủ anh đã trần trọc suy nghĩ những câu nói thành khẩn nhất để bày tỏ với cô, không nghĩ tới khi tình dậy thì cô đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi, báo hại tâm tình của anh xấu tệ trong hai tháng.

Thật vất vả mới thấy cô xuất hiện trước mắt lần nữa, anh không ngừng tự nói với mình nhất định phải tiến từ từ không thể dọa cô chạy mất, cho nên anh mới dùng tình nghĩa bạn bè thừa bẻ để kéo gần khoảng cách với cô, theo như kế hoạch từng bước đem nàng nuốt trôi như con tằm.

Có lẽ chỉ có ông trời mới biết anh cao hứng biết bao nhiêu khi buổi sáng nhận được điện thoại của cô, cho dù buổi sáng anh mới bay từ Hồng Kông về, về nhà đúng tám giờ chỉ ngồi mới hai tiếng mà thôi.

Sau đó lại không hình dung ra được tâm tình của anh khi biết cô mang thai đâu ? Kinh ngạc, khiếp sợ, vui sướng, hưng phấn, mừng như điên, đặc ý ? Tóm lại có chút phức tạp là được rồi, nhưng là con người anh lại tràn đầy cao hứng khoái trá, bởi vì... anh sẽ không lo lắng cô ở cạnh người khác.

Bọn họ dĩ nhiên sẽ kết hôn. Kết hôn, cơ hội này anh cầu còn không được thì làm sao có thể bỏ qua chứ ?

Cho nên nếu muốn kết hôn, về việc sinh con, anh đương nhiên sẽ muốn có thêm một đứa nữa, bởi vì anh muốn có ít nhất hai đứa, con một rất cô đơn tịch mịch, một mình anh hưởng qua là được rồi.

“Nếu muốn sau này ở chỗ chị khám thai rồi sinh con thì Nghiên Lý phải kiểm tra lại một lần nữa đó, như vậy mới có hồ sơ của em lưu ở đây để theo dõi” Tần Biển thái độ rất thân thiết nói với Bạch Nghiên Lý.

“Để cho tôi suy nghĩ một chút được không ? Bạch Nghiên Lý do dự nói

“Suy nghĩ cái gì ?” Cận Cương cau mày nói “Chị Biển, chị muốn kiểm tra cái gì thì cứ kiểm tra đi, đừng để ý lời cô ấy nói”

Bạch Nghiên Lý không đồng ý ngẩng đầu lên nhửu mày nhìn anh rất mãnh liệt.

“Nghiên Lý, em muốn sao ?” Tần Biển hỏi.

Không muốn ở trong phòng khám tranh chấp cùng anh cho nên Bạch Nghiên Lý chỉ do dự một chút liền gật đầu.

Cô quyết định sau khi ra khỏi bệnh viện sẽ nói rõ ràng mọi chuyện với anh. Cô cũng không đáp ứng cùng anh kết hôn, cũng không đáp ứng chuyển đến khám thai ở bệnh viện Thời Đại, anh phải tôn trọng lựa chọn cùng quyết định của cô, không thể bá đạo thay cô quyết định tất cả.

Nói được rõ ràng mới là lạ !

Bạch Nghiên Lý phát hiện vị thiếu gia Cận Cương này căn bản là con trâu lỳ, nói gì cũng không nghe, làm gì cũng không chấp nhận, đây cũng đẩy đi được. Anh ta quyết định đi hướng đồng thì nhất định không ai bảo anh ta đi được hướng khác, ít nhất cô đây không có cách nào.

Hơn nữa anh ta còn vượt qua hội đàm phán ! Bởi vì anh ta quang minh chính đại đáp ứng cô không để cho các bậc cha mẹ biết chuyện cô mang thai, còn cô sẽ đáp ứng một đồng ý cầu do anh ta đưa ra, bao gồm kết hôn cùng anh ta, sống chung với anh ta, biết điều đến Thời Đại khám thai còn phải đáp ứng để anh ta giúp cô dọn đồ.

Cô không biết vì sao mình lại kém như vậy, rõ ràng đã nghĩ sẽ đem lời lẽ nói rõ ràng, muốn anh ta tôn trọng quyết định lựa chọn của cô, kết quả đâu ? Đừng nói đến quyền quyết định lựa chọn, ngay cả quyền tự chủ của cô cũng đã mất. Thật sự là rất vô dụng ! Chương 5.4 :

Cho nên nửa tháng sau cô kết hôn !

Bạch Nghiên Lý ngồi yên trong tân phòng, đầu óc mơ màng hỗn loạn, có loại cảm giác nửa mê nửa tỉnh, không rõ ràng giữa thực tế và trong mơ cho lắm.

Cô kết hôn thật sao ? Gả cho Thiếu Gia ? Tất cả ở đây là thật, là giả hay là mộng ảo nha ?

Chiếc nhẫn kết hôn lóng lánh nằm trên ngón giữa tay cô còn có khu nhà cao cấp trang trí tinh xảo được vườn hoa bao quanh bốn phía.

Cô quay đầu nhìn một chút cách bài trí trong phòng, không dám tưởng tượng ở trên tường kia là trọn bộ thiết bị nghe nhìn đời mới, đèn thủy tinh treo ở trần nhà, bộ ghế sa-lon bằng da thật cùng với những thứ được bày biện trong tủ kính, tất cả có bao nhiêu giá trị ?

Hơn nữa không nói tới nhưng nơi khác trong nhà, chỉ với không gian của căn phòng này cũng lớn hơn nhiều cái phòng trọ của Huệ Quân và cô ở. Phòng ở như vậy, khu nhà cao cấp như vậy thật là cuộc sống tương lai sau này của cô sao ? Một người đi làm mỗi tháng tiền lương chưa tới hai vạn năm ngàn đây sao ? Đây giống như là giấc mộng của cô đi !

Nhưng là...

Cô dùng sức nắm chặt bắp đùi của mình, có đau ! Vậy đây không phải là một giấc mộng, cô kết hôn thật sự, gả cho thiếu gia nhà Cận gia.

Bạch Nghiên Lý tâm tình rất phức tạp khê thờ dài một hơi.

Thiếu Gia nguyên ý chịu trách nhiệm đối với đứa trẻ trong bụng cô đương nhiên là đáng mừng, nhưng hai người sẽ duy trì được bao lâu ? Cưới một nữ nhân mình không thích, cùng gả cho một nam nhân mình không yêu thì liệu cuộc sống của hai người sau này là đáng thương hay đáng buồn đây ?

Cô hẳn là cự tuyệt mới đúng không nên để cho anh ta thuyết phục cô kết hôn, để con sinh ra có gia đình đầy đủ. Dù sao một đôi vợ chồng không có tình yêu thì lấy nhau ra cho đứa trẻ một gia đình đầy đủ chứ ?

Cô thở dài một hơi rất sâu.

“Tại sao ngồi đó than thở ?”

Không nghe thấy tiếng anh mở cửa vào phòng làm cho cô chấn kinh liền ngẩng đầu nhìn anh.

“Bọn họ cũng tới sao ?” Cô hỏi.

“Àn”

Bởi vì mọi chuyện quá đột ngột cũng vì muốn cuộc hôn nhân này là bí mật, cho nên chỉ mời những người bạn thân tới làm chứng cho hôn lễ của hai người, trong đó gồm có ba thành viên của ban nhạc Chân Lý, Tần Biển, Huệ Quân, vợ chồng lão bản quán cà phê Hạnh Phúc, đại khái là đủ người ngồi một bàn.

Nhưng là lão bản nướng lại dẫn tới toàn bộ người của khu nhà trọ tám tầng, người lớn trẻ nhỏ nên phải ba bàn nữa mới đủ ngồi.

Bất quá số phiếu vé không mời mà tới đó cũng đạt đến một trình độ nào đó, bởi vì hy vọng tất cả mọi người đều đạt được hạnh phúc, vì vậy không chỉ có bao hết bữa tiệc còn tự cho mình là nhà gái, mọi người đều chạy đến trước mặt thiếu gia Cận Cương muốn anh đổi đãi với cô thật tốt, làm cho cô vừa lúng túng vừa cảm động, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Cuối cùng nhà trọ tám tầng kia cũng không theo chân bọn họ về nhà trêu chọc cô đâu chứ rể, chỉ có thành viên của ban nhạc cùng Huệ Quân về thôi, Tần Biển vì phải đi đỡ cho một sản phụ sắp sinh nên rượu mừng mới uống nửa chừng đã phải rời đi trước.

Sau khi về đến nhà, đàn ông tụ chung một chỗ luôn là uống rượu, Huệ Quân trước kia thường đi pub nên tửu lượng cũng không tồi liền cùng uống với bọn họ, chỉ có cô đang mang thai nên không thể uống... Trên thực tế cô cũng sẽ không uống, nhất định là về phòng nghỉ ngơi trước.

“Anh nghĩ em mệt rồi nên mới đi nghỉ, làm sao lại ngồi ở đây than thở chứ?” Cận Cương đi về phía cô hỏi.

“Em ngồi chờ mấy người rời đi mới có thể xuống phòng khách” Cô bỏ những suy nghĩ về những kinh nghiệm làm cho tim đập mặt đỏ kia của Huệ Quân rất trấn định trả lời.

“Em muốn xuống phòng khách làm gì?” Dừng bước lại anh lộ ra vẻ mặt hoài nghi.

“Ngủ nha”

“Nơi này không thể ngủ sao?”

“Nhưng đây là phòng của anh mà”

Từ ngày anh biết cô mang thai, ngày hôm sau cô đã bị kèm về nhà anh ở, nửa tháng nay cô đã quen ngủ ở phòng trống bên cạnh phòng khách. Cô muốn làm phòng đó là phòng ngủ của cô, anh không nên để ý mới đúng chứ?

Chương 5.5 :

“Phòng của anh không thể là phòng của em sao?”

“A?” Cô ngơ ngác nhìn anh.

“Em không phải quên bây giờ chúng ta là vợ chồng rồi chứ? Chẳng lẽ vợ chồng không phải ngủ chung một phòng, cùng nằm trên một giường sao?”

Cô trừng mắt nhìn lại có chút há hốc mồm “Điều đó là không sai nhưng tình huống của chúng ta...”

“Tiểu Lý, anh chưa từng tính toán muốn cùng em làm một đôi vợ chồng hữu danh vô thực” Anh ngắt lời cô.

Bạch Nghiên Lý không biết làm sao nhìn anh, chẳng lẽ ý của anh là muốn bọn họ như một đôi vợ chồng bình thường, bình thường ngủ chung một chỗ sau đó bình thường... vợ chồng phát sinh quan hệ thân mật ư?

Hắn là anh đang nói đùa cùng cô sao?

“Hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta” Anh không chớp mắt nhìn cô.

Trời ạ! Anh ta không phải đang nói đùa! Bạch Nghiên Lý khiếp sợ phát hiện điều này, bởi vì ánh mắt anh nhìn cô đang trở nên nóng bỏng thâm thúy, tiếng nói cũng trở nên trầm thấp hơn.

“Hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta” Anh nhắc lại lần nữa.

Bạch Nghiên Lý không tự chủ được ngừng thở, muốn cử động nhưng không nhúc nhích được, chỉ có thể nhìn anh từng bước từng bước đi đến phía mình.

Sau khi đứng trước người cô Cận Cương liền đưa tay đặt trên người cô, cúi đầu xuống hôn cô.

Cô hai mắt tròn xanh, cả người cứng ngắc, không muốn tin nhưng anh lại muốn trải qua đêm tân hôn thật!

Bọn họ kết hôn không phải vì đứa trẻ sao? Anh đối với cô không phải là không có tình yêu sao?

Nửa tháng qua mặc dù cô ở tại nhà anh, hai người cô nam quả nữ sống chung một phòng nhưng anh không hề chạm vào cô, có đôi khi tựa hồ cùng cô ở chung một phòng anh cũng cảm thấy khó chịu, cho nên anh rất nhanh sẽ trở về phòng hoặc là nhốt mình ở thư phòng. Anh đối với cô không phải chỉ có trách nhiệm và nghĩa vụ, không có dục vọng sao?

“Đem miệng mở ra” Cận Cương nhẹ nhàng đẩy cô xuống giường, liếm liếm môi của cô, khăn khăn dụ dỗ.

“Chờ...”

Cô cả người cứng ngắc mở miệng muốn nói anh chờ một chút, nhưng anh lại nhân cơ hội đem đầu lưỡi tiến vào trong miệng cô, nóng bỏng mãnh liệt xâm nhập hôn hít cô hơn nữa.

Cô muốn nói anh không được, nghĩ muốn đẩy anh ra nhưng hoàn toàn không có khí lực. Toàn bộ giác quan đều bị nhiệt độ của anh thiêu đốt, mùi hương quanh quần đầy mê hoặc.

Áo quần của cô và của anh không biết bị anh cởi ra lúc nào. Anh phủ trên người cô, chiếc lưỡi trong miệng cô nhiệt tình cọ xát, một tay đặt trên ngực cô xoa bóp, một tay khác trượt lên xuống vuốt ve khắp đùi cô cho đến khi cô chuẩn bị sẵn sàng thì chân cô bị tách ra.

Anh đụng chạm làm cho phát ra tiếng rên rỉ nhưng tất cả lại bị anh hôn lấy, sau đó anh bắt đầu lớn mật treu đùa nơi kín đáo của cô làm cho cô run rẩy thờ dốt, cho đến khi cô không chịu được nữa hai chân quần lấy anh, cầu khẩn anh thỏa mãn mình.

Cận Cương cố nén dục vọng dâng trào rất cẩn thận tiến vào trong cơ thể cô, lại rất cẩn thận cử động, anh không ngừng nhắc nhở chính mình rằng trong bụng cô đang nuôi đứa trẻ, phải cẩn thận một chút không thể quá mức kịch liệt để tránh xúc phạm đến con của hai người.

Nhưng là cô tay chân quần chặt người anh, ngón tay bám chặt vào lưng anh lại không ngừng thờ gấp rên rỉ cử động cầu xin “Nhờ cậy...”

Anh thật rất kiềm chế, cũng liều chết không dùng nhiều sức, nhưng là phản ứng cuồng dã nhiệt tình của cô như thế, hai chân của cô quần chặt eo anh như thế thì làm sao anh có thể kiềm chế để thông khô như vậy.

Anh ra sức thẳng tiến vào trong cơ thể cô, một lần lại một lần cho đến khi cô ở dưới người anh gào thét, lúc đó anh mới gằm nhẹ đem mầm móng vào thật sâu trong cơ thể cô, cùng cô hưởng thụ nhiệt tình đem tân hôn đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Chương 6.1 :

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào trong nhà.

Bạch Nghiên Lý từ từ từ trong giấc ngủ tỉnh lại, cô mở mắt ra được một giây thì bị người đàn ông xuất hiện trước mặt làm cho hết hồn, một giây sau đã che miệng vén chăn lên nhảy xuống giường lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến nhà vệ sinh.

Cô vén chăn lên nhảy xuống giường đã làm Cận Cương tỉnh giấc đột ngột mở hai mắt ra, nhìn thấy bóng lưng chạy như điên của cô nên anh cũng nhảy xuống giường chạy theo cô, cho đến khi nhìn thấy cô quỳ trên sàn nhà nôn vào bồn cầu anh mới dừng lại.

Mặc dù ở bệnh viện đã biết cô thường nôn nghén vào buổi sáng tuy đã ở chung nửa tháng nhưng không ngủ cùng phòng nên chưa từng thấy cô nôn nghén bao giờ, vì vậy anh đã quên mất việc này, nhưng là bây giờ...

“Nôn ~ Nôn ~”

Nhìn cô ói hết ra rồi thành nôn khan, sau đó nôn mửa giảm đi cuối cùng ngừng lại toàn thân vô lực ngồi co quắp trên sàn nhà làm cho anh cau chặt chân mày cảm thấy đau đớn, anh liền tiến tới khẽ chạm vào cô.

“Còn muốn ói nữa sao ?”

Không nghĩ tới anh sẽ xuất hiện vì vậy Bạch Nghiên Lý sợ hết hồn.

“Thật xin lỗi, làm ồn anh sao ?” Cô vội vàng nói lời xin lỗi lại muốn từ trên sàn nhà bò dậy nhưng không ngờ tới anh đưa tay ôm lấy cô.

“Cận Cương !” Cô bất ngờ đến nỗi kêu ra tiếng, vội vã đưa tay ôm lấy anh để đứng vững, sau đó mãnh liệt phát hiện anh không có mang quần áo mà chính mình cũng vậy, vì thế ngay tức khắc mặt cô đỏ bừng như bị hỏa thiêu.

Làm sao anh không mặc quần áo mà mình cũng vậy ?

Cô nhớ lại ngày hôm qua cô kết hôn, tối hôm qua cô cùng anh trải qua đêm tân hôn. Cô cho là kết hôn chỉ là hình thức thôi nhưng không nghĩ tới anh...

Cận Cương cúi đầu nhìn bà xã không nói gì, sắc mặt lại đỏ bừng làm cho khóe miệng anh khẽ cong lên.

“Có muốn tắm hay không ?” Anh ôn nhu hỏi.

“Cái gì ?”

“Anh giúp em tắm”

Thoáng chốc Bạch Nghiên Lý hai mắt xanh lớn kinh sợ, chỉ thiếu chút nữa không nhảy thoát khỏi tay anh.

“Anh...anh nói gì ? Em...em không cần tắm, tối hôm qua em đã tắm qua rồi, anh muốn tắm thì đi tắm một mình không cần em giúp tắm...Không phải, là em không cần anh giúp em tắm, em tự mình tắm, em...anh...” Cô tâm hoảng ý loạn, nói năng lộn xộn dùng sức lắc đầu nói với anh, sau đó như chán ghét mình đưa tay lên che khuôn mặt đỏ bừng nói nhỏ “Ồ...em không biết mình đang nói cái gì nữa”

Cận Cương bị những phản ứng khả ái của cô chọc cho cười ra tiếng.

Bây giờ Bạch Nghiên Lý không chỉ đỏ mặt mà toàn thân đều đỏ.

“Anh...nhanh một chút thả em xuống” Cô túm quần dây dựa.

“Vì sao ?”

“Vì sao ?” Cô ngẩn ngơ không nghĩ anh sẽ hỏi như vậy.

“Anh xem em ối dữ dội đến mức cả người vô lực nên anh ôm em đi không được sao ? Hơn nữa chúng ta không có mang quần áo, áp sát vào nhau như vậy em không thấy ấm sao ?” Anh mỉm cười ngắm nhìn cô.

Cô không cảm thấy gì hết chỉ thấy cả người cô nóng lên, càng lúc càng nóng không có ấm áp một chút nào cả.

“Anh buông em xuống nhanh, em muốn mặc áo quần, muốn đánh răng rửa mặt, muốn chuẩn bị bữa sáng còn chuẩn bị đi làm nữa” Cô có thể nghĩ ra một trăm chuyện để làm chỉ cần anh để cô xuống.

Cả người trần truồng như vậy đã đủ cho cô thẹn muốn chui xuống đất mà anh còn ôm cô như vậy, cô ôm dúi chặt vào người anh để phòng ngừa anh nhìn cô lỏa thể.....được rồi, trên thực tế cô đã bị anh nhìn thấy hết, ân hôn tối hôm qua thậm chí là trước đó nữa đã bị anh ăn sạch sẽ rồi. Nhưng là cô rất lúng túng nha, lúng túng đến phát cuồng a !

“Đi làm !” Chân mày Cận Cương gầy nhẹ một chút “Hôm nay là chủ nhật thì em đi làm cái gì ?”

A ! Bạch Nghiên Lý ngây ngốc một chút, làm sao cô lại quên hôm nay là chủ nhật chứ ? Ngủ ngốc ! Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là...

“Anh nhanh thả em xuống đi !” Cô đâm nhẹ anh nũng nịu kêu lên.

“Vậy chúng ta cùng nhau tắm được không ?”

Cô gấp quỵ, khuôn mặt mới hạ nhiệt nay vì câu nói đó mà phụt đỏ lên lại.

“Anh...” Cô hoàn toàn không biết phải nói gì, rốt cuộc là anh nói đùa hay là thật lòng ? Cô chưa từng tắm cùng ai khác, ngay cả với nữ nhân cũng không chứ đừng nói là nam nhân. Chuyện xấu hổ như vậy làm sao cô làm được a ?

“Em đang xấu hổ hay sao mà mặt đỏ như vậy ?” Cận Cương cụng nhẹ vào trán cô, cười khẽ trêu đùa cô.

“Anh...” Anh ta nhất định là cố ý trêu chọc cô “Anh nhanh thả em xuống đi !”

“Trừ phi em đáp ứng cùng anh tắm uyên ương” Anh bắt ngờ hôn cô.

Bạch Nghiên Lý thờ nhẹ một tiếng lập tức đưa mặt ra xa lấy tay che miệng không cho anh hôn.

“Em làm gì vậy ?” Phản ứng của cô làm cho anh chau mày.

“Em mới ối xong mà” Cô vẻ mặt khiếp sợ vẫn che miệng nói. Chương 6.2 :

“Anh biết, bắt quả người em rất thơm nha” Anh vừa nói vừa cúi xuống hôn cô, sau đó trực tiếp ôm cô đến phòng tắm.

“Cận Cương ?” Cô kinh hoảng kêu lên. Anh nói muốn tắm cùng cô dĩ nhiên là thật, bởi vì không biết khi nào trong phòng tắm đã bốc nhiệt, hơi nước tràn ngập, bên trong bồn tắm xa hoa đã tràn ngập nước nóng.

Nước nóng như lớp da thịt thứ hai vây quanh Bạch Nghiên Lý, làm cho cô thoải mái cảm thụ ngoài dự tính, thiếu chút nữa phát ra tiếng rên rỉ. Lo lắng của cô cũng theo đó bay đi mất.

“Nước đủ độ ấm không?” Anh ôn nhu hỏi.

Cô mang theo vẻ mặt ngượng ngùng nhìn anh rồi gật đầu.

Cận Cương hài lòng gật đầu, sau đó anh buông lỏng tựa mình vào bồn tắm ôn nhu ngắm cô.

“Anh... anh làm chi nhìn như vậy?” Cô bị anh nhìn như vậy cả người thấy không được tự nhiên.

“Tôi hôm qua anh có làm cho em thoải mái hay không?”

Oanh! Khuôn mặt Bạch Nghiên Lý vụt đỏ. Làm sao anh lại hỏi như vậy, muốn cô trả lời thế nào nha? Lắc đầu nói không có sao? Hay là nói cô rất thoải mái đi? Trả lời như vậy thật sự là...

“Anh không tổn thương đến con chứ?” Anh hỏi.

Cô kinh ngạc nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn nhất cảm thấy mình bị mất thể diện, thì ra anh hỏi là cái này, cô hiểu lầm ý của anh, suýt mất thể diện đó!

“Không có” Cô cúi đầu xuống vừa xấu hổ vừa quẫn thấp giọng trả lời.

“Thật không có sao?”

“Không có”

“Như vậy...”

Anh muốn nói lại thôi, một lúc lâu cũng không nghe anh nói tiếp nên Bạch Nghiên Lý ngẩng đầu lên nhìn anh, không ngờ tới anh ôn nhu mỉm cười đầy mắt ngập tràn dục vọng nhìn cô.

Anh nhìn cô không chớp mắt chậm rãi đưa tay về phía cô làm cho cô bất ngờ có cảm giác khó thở, tâm bất đầu cuồng loạn.

“Cận...” Cô mới mở miệng thì tay của anh đã đưa tới nhẹ nhàng chặn lại môi cô.

“Xuyt!” Anh nhỏ giọng, từ từ cúi xuống dùng môi hôn lên môi cô, mà tay lại trượt xuống dưới to gan phủ lên bộ ngực mềm mại của cô, dùng động tác mập mờ thuần thực mà vuốt ve trêu chọc cô.

Cô không cách nào khống chế được buộc rên rỉ ra tiếng, từ từ không còn cảm giác được nhiệt độ của nước, đầu óc mất đi năng lực suy tư.

Sau đó là một màn hoan ai kích tình, một đôi nam nữ cứ như vậy khiêu vũ trong phòng tắm, rất nhiệt tình thiêu đốt...

—o0o—

“Cẩn thận một chút lúc tan tầm anh tới đón em” Để xe đậu ven đường, Cận Cương quay đầu rất ôn nhu nói với bà xã.

“Em có thể tự về nhà, anh không cần phải đến đón” Bạch Nghiên Lý nhã nhặn từ chối.

“Em không thích anh đưa đón em sao?”

“Em không muốn làm phiền anh”

Sau này khi ở chung với anh cô mới biết ban ngày anh cũng phải đi làm, buổi tối diễn ở pub chẳng qua là hứng thú hưu nhân cho nên biểu diễn mới không định kỳ, quan trọng nhất là công việc của anh rất bẽ bộn, rất nhiều việc, bởi vì anh là một CEO nổi tiếng đưa công ty gia nhập thị trường quốc tế, chuyện này thật ngoài sức tưởng tượng của cô.

“Anh không thấy phiền là được” Anh không thêm đề ý chút nào nói “Được rồi, em vào nhanh đi”

“Ừ” Cô xoay người mở cửa xe lại bị anh gọi giật lại.

“Đứng rồi, chờ một chút”

Cô quay đầu lại nhìn chỉ thấy anh duỗi tay dài ra ghế sau lấy một cái túi đưa cho cô.

“Cái này cho em”

“Đây là cái gì?” Cô cúi đầu mở túi ra xem chỉ thấy bên trong là một lọ như là trần bì, giống như là nước trái cây. “Đây là?”

“Nghe nói nước nhỏ ép có thể ức chế nòng nọc” Cận Cương ôn nhu nhìn cô nói.

“Đây là anh mua ?” Cô hỏi.

“Àn”

Gạt người ! Khó trách tối hôm qua cô tắm rửa xong đi ra khỏi phòng lại ngửi thấy toàn mùi nhỏ. Tối hôm qua anh tự mình ép nước nhỏ cho cô sao ? Bạch Nghiên Lý chỉ cảm thấy rất cảm động, rất cảm động. Anh là thiếu gia từ nhỏ đến lớn đều được người hầu kẻ hạ không bao giờ đụng qua việc gì đây sao ? Nhưng là anh lại tự mình ép nước trái cây cho cô, tại sao anh lại đối tốt với cô như vậy ?

“Cảm ơn” Nhất thời cô còn cảm động không thôi.

“Trước khi tan tầm nhớ gọi điện thoại cho anh” Anh gật đầu nói lại lần nữa.

“Được” Cô nhận lời rồi đẩy cửa xe bước xuống, vẫy tay mỉm cười với anh xong liền xoay người đi vào công ty. Chương 6.3 :

“Nghiên Lý !”

Chân trước của cô mới bước vào cửa chính, phía sau bắt gặp truyền đến tiếng kêu gào dồn dập làm cho cô dừng bước tiếp quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đồng nghiệp Dương Hiểu Nhân đang bước nhanh về phía cô.

“Sáng sớm, Hiểu Nhân !” Nhìn người đến bên mình thở hổn hển cô mỉm cười chào hỏi.

“Người lái xe mới đưa cậu tới đây là ai vậy ?” Về mặt Dương Hiểu Nhân vô cùng khẩn cấp cùng tò mò hỏi.

“Bằng Hữu” Bạch Nghiên Lý sững sốt một chút thuận miệng trả lời. Cô không muốn cho công ty biết chuyện cô mang thai mới kết hôn, dù sao cô cũng mới đi làm ở công ty được vài tháng mà thôi, chuyện kết hôn mang thai giống như là lừa gạt thời gian nghỉ kết hôn cùng nghỉ sinh.

“Bằng hữu như thế nào ? Là bạn trai sao ?” Dương Hiểu Nhân kích động hỏi, nhìn chưa ra Nghiên Lý lại có một bằng hữu đi BMW.

“Àn” Bạch Nghiên Lý do dự gật đầu, bước đi đến cửa thang máy.

“Oa, là người có tiền ! Đi BMW nha. Sao hai người lại biết nhau ? Gặp nhau đã lâu chưa ?” Dương Hiểu Nhân theo sát ở bên người cô.

“Hoàn hảo”

“Hoàn hảo bao lâu rồi ? Anh ta mấy tuổi ? Là anh ta theo đuổi cậu hay cậu theo đuổi anh ta ? Bộ dáng đẹp trai hay không ? Tại sao hai người lại biết nhau ? Nói cho mình biết nhanh đi !”

Bạch Nghiên Lý không biết trả lời những vấn đề liên tiếp đó như thế nào, có lẽ cô và anh nên chỉ là bằng hữu bình thường như vậy cô sẽ không lâm vào tình cảnh khốn cùng này.

“Nghiên Lý, tại sao cậu không nói chuyện ?”

“Thang máy tới chúng ta đi nhanh đi” Nhìn thấy cửa thang máy mở ra cách đó không xa nên cô nói nhanh rồi đi tới thang máy đang mở.

Mặc dù trong thang máy rất nhiều người nhưng rất trầm tĩnh, cô không phải đối mặt với hàng đống câu hỏi của Dương Hiểu Nhân, tạm thời cô thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cô cũng biết được chỉ tránh được nhất thời thôi không thể tránh được cả đời, cuối cùng cô vẫn phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Hiểu Nhân.

Cô suy nghĩ một chút muốn nói như thế nào để lấp đi lòng hiếu kỳ của Hiểu Nhân mà không tổn hại đến cô.

Thang máy mở ra, có người đi ra có người bước vào, rốt cuộc cô cũng đến được tầng làm việc của cô nên cô cùng Hiểu Nhân đi ra thang máy.

“Nghiên Lý, cậu chưa trả lời mấy câu hỏi của mình” Vừa ra khỏi thang máy lập tức Hiểu Nhân kéo kéo tay cô nói.

Ở trong lòng Bạch Nghiên Lý khẽ thở dài một hơi.

“Mình đang định cùng anh ta chia tay” Cô mở miệng nói dối.

“Tại sao ?” Dương Hiểu Nhân mở to mắt ngạc nhiên.

“Bởi vì anh ta đã có vợ”

Nhất thời Dương Hiểu Nhân ngậy như phồng nhìn cô.

Kéo nhẹ khóe miệng, Bạch Nghiên Lý về mặt giả bộ bất đắc dĩ nhìn Hiểu Nhân một cái mới xoay người đi vào cửa chính công ty. Cô nghĩ nói như vậy

liệu Hiểu Nhân có đuổi theo cô hỏi lung tung nữa không ? Dù sao xát muối lên vết thương của người khác là không có đạo đức.

“Nghiên Lý, chờ một chút. Tại sao cậu và anh ta biết nhau ? Lúc đó đã biết anh ta kết hôn chưa ? Cậu không biết sao ?” Dương Hiểu nhân đột nhiên hỏi phục tinh thần chưa từ bỏ ý định vội vàng đuổi theo cô.

“Thật xin lỗi tiểu Nhân, mình không muốn nhắc đến anh ta” Cô bày ra vẻ mặt ưu sầu vô lực.

“A ? Phải không ? Thật xin lỗi”

Cô vô lực mỉm cười liền xoay người đi đến bàn làm việc của mình, yên tâm bắt đầu một ngày làm việc bởi vì cô biết Hiểu Nhân sẽ không hỏi nữa.

Quả nhiên cả ngày Dương Hiểu Nhân gặp mặt cô lại mang về mặt muốn nói lại thôi, nhưng không hỏi cô chuyện này chuyện nọ nữa. Thật tốt, cô cũng biết chiều này rất hữu dụng.

Lúc cô đang chuyên tâm làm việc thì thời gian trôi qua rất nhanh. Bạch Nghiên Lý phát hiện sắp đến giờ tan tầm làm cho cô chợt nhớ đến lời dặn của Cận Cương lúc sáng, cô vội vàng lấy di động ra, đang định gọi cho anh thì điện thoại của cô lại đổ chuông trước. Chương 6.4 :

Là anh gọi tới.

“Này ? Em chuẩn bị gọi cho anh” Cô nhận điện thoại rồi nói với anh.

“Đã tan tầm rồi sao ?” Anh hỏi.

“Àn, chỉ cần cất một số thứ nữa sẽ rời công ty”

“Bây giờ anh qua đón em được không ?”

“Àn”

“Khoảng mười lăm phút nữa anh sẽ đến, chờ anh”

“Được”

“Gặp lại sau”

“Gặp lại sau”

Cô bất tri bất giác lộ ra nụ cười, vì thế tay chân cũng nhanh nhẹn, làm xong công việc còn dang dở, sắp xếp lại bàn làm việc rồi đứng dậy khỏi ghế ngồi liền cầm túi xách, mỉm cười nói với những đồng nghiệp còn đang làm việc “Cực khổ, tôi đi trước”

Nói xong liền rời khỏi công ty xuống dưới lầu đứng đợi ông xã tới đón.

Mặc dù miệng nói cô có thể tự mình về nhà không cần anh tới đón, nhưng anh không ngại giao thông đang tới giờ cao điểm ừn tắc đến đón cô làm cho cô cảm thấy rất cảm động, hạnh phúc không thôi.

Thật ra thì từ sau khi kết hôn, cô vẫn có hai loại cảm giác này, bởi vì anh kết hôn với cô là vì đứa trẻ cho nên thái độ đối với cô có thể là xa cách, có thể là hờ hững, hoặc là lạnh như băng, nhưng kết quả hoàn toàn ngoài dự liệu của cô, anh không chỉ tốt với cô vô cùng mà còn nhiệt tình như lửa.

Nghĩ đến anh đối với cô làm những chuyện thân mật nhiệt tình như lửa làm cho cô không tự chủ được cả người nóng lên.

“Bíp ! Bíp !”

Đột nhiên bên đường truyền đến hai tiếng kèn làm cho cô đang ở cõi thần tiên hỏi phục lại tinh thần, ngẩng đầu lên nhìn liền thấy được xe của anh.

Cô hướng anh mỉm cười phất tay một cái rồi chạy chậm về phía anh, đang định đưa tay mở cửa xe thì bất ngờ bị hất ra, cô ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía chủ nhân của cái tay...

“Hiểu Nhân ?”

“Mình tới nói với anh ta” Dương Hiểu Nhân về mặt rất nghĩa khí nói.

“Cái gì ?”

Bạch Nghiên Lý ngu ngơ nhìn Hiểu Nhân, còn chưa kịp làm rõ ý tứ của bạn mình thì bỗng nhiên cửa xe mở ra, Hiểu Nhân khom lưng xuống hung hãn nói với chủ xe.

“Thằng cha này, không cho phép dây dưa với Nghiên Lý, nghe thấy không đó ? Có lão bà còn dám ở bên ngoài vùng trộm, cẩn thận sau này sinh con không có lỗ đất !”

“Hiếu Nhân, không phải như vậy, cậu hiểu lầm rồi” Bạch Nghiên Lý phản ứng không kịp sững sốt một hồi lâu mới vội vàng kêu lên kéo lại bạn mình.

“Hiếu làm cái gì ? Anh ta đã có vợ còn tới đây đùa với cậu là sự thật, loại tình cảm này không thể bị che giấu nên sớm muộn gì cũng sẽ bị báo ứng, không phải bị báo ứng ở trên người anh ta mà là báo ứng lên đứa con của anh ta”

“Hiếu Nhân, làm ơn, đừng nói nữa”

“Tại sao không nói ? Anh ta cho mình có vẻ ngoài đẹp trai lại có tiền thì có thể có tam thê tứ thiếp sao ?”

“Tiểu Lý, cô ta là ai, rốt cuộc cô ta đang nói cái gì ?” Cận Cương cau mày cũng nhận không được nên mở miệng hỏi.

“Xin lỗi anh, cô ấy là đồng nghiệp của em, cô ấy có chút hiểu lầm...” Bạch Nghiên Lý nhanh chóng giải thích với anh, trên mặt rõ ràng là rất lúng túng và áy náy.

“Sax, sao lại nói lời xin lỗi với anh ta, mình hiểu lầm cái gì rồi sao ? Chẳng lẽ anh ta chưa cưới, cũng chưa có vợ ?” Dương Hiếu Nhân to tiếng cắt lời cô, ắt hẳn với phản ứng khúm núm của Nghiên Lý.

Chân mày Bạch Nghiên Lý nhíu chặt, không biết nói với cô ấy như thế nào về chuyện mình chính là vợ của anh ấy. Chuyện buổi sáng nói với cô ấy là do cô bị đặt để ngăn chặn lòng hiếu kỳ của cô ấy. Cô thật là đã gây nghiệt không thể sống.

“Tiểu Lý, trước lên xe đã, chúng ta đang cản trở giao thông” Đột nhiên Cận Cương nói lên vì phía sau đã có người bấm còi.

“Dạ” Bạch Nghiên Lý nhanh chóng gạt đầu rồi khom người muốn lên xe nhưng lại bị Hiếu Nhân ngăn lại.

“Đừng nghe anh ta, cậu lên xe khác đi”

“Hiếu Nhân, anh ấy là ông xã của mình” Bạch Nghiên Lý bắt đầu đi nhăm mắt lại.

Dương Hiếu Nhân nhíu mày nhìn cô “Cái gì ? Lão công ? Không phải cậu nói muốn chia tay với anh ta sao ? Chẳng lẽ cậu muốn tiếp tục cùng anh ta ngoại tình trong khi anh ta vẫn còn yêu bà vợ kia ?”

Bạch Nghiên Lý mờ mắt, thờ dãi một hồi rồi nói rõ ràng “Thật xin lỗi Hiếu Nhân, buổi sáng là mình nói dối cậu, thật ra anh ấy là chồng của mình, cưới hồi đang hoang, chúng mình là vợ chồng chân chính” Cô giọng điệu xin lỗi nói.

“Cậu đang nói cái gì ?” Dương Hiếu Nhân hoài nghi nhìn cô.

“Bíp ! Bíp !” Xe phía sau lại bấm còi lần nữa.

“Tiểu Lý, hai người lên xe rồi hãy nói” Cận Cương lên tiếng thúc giục.

Bạch Nghiên Lý gạt đầu với anh, sau đó mở cửa xe phía sau rồi nói với Hiếu Nhân “Chúng ta lên xe rồi hãy nói được không ?”

Dương Hiếu Nhân chỉ do dự một giây liền gạt đầu khom người ngồi vào trong xe.

Chờ Bạch Nghiên Lý lên xe xong, Cận Cương lập tức lái xe rời đi, mà Dương Hiếu Nhân ngồi ở phía sau cũng vội vàng hỏi chuyện vừa rồi.

“Nghiên Lý, vừa rồi cậu nói thật hay không nha ? Hai người đã kết hôn, là vợ chồng hợp pháp ? Không gạt mình đó chứ ?”

“Thật xin lỗi, khi sáng là mình lừa cậu, nhưng lời mới nói với cậu là thật, không lừa gạt gì hết” Bạch Nghiên Lý quay đầu lại áy náy nhìn Hiếu Nhân.

“Cho nên hai người đã kết hôn ? Là vợ chồng chân chính ?”

“Àn”

“Cho nên cậu chen vào hôn nhân của người khác, đoạt chồng của người khác làm chồng của mình ?” Hiếu Nhân tròn to hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ không tin, bởi vì bề ngoài Bạch Nghiên Lý một chút cũng không giống hồ ly tinh cướp chồng người khác nha ! Chẳng lẽ đây chính là nói người không thể xem bề ngoài ?

“Rốt cuộc cô ta nói chuyện ma quỷ gì vậy ?” Cận Cương cau mày hỏi bà xã bên cạnh.

“Khi sáng em có nói dối một chút chuyện với cô ấy” Bạch Nghiên Lý bắt đầu đi thờ dãi.

“Em nói dối với cô ta những gì ?”

“Nói anh đã có vợ”

“Thật sự đúng như vậy nha, mà em còn là vợ của anh” Anh nhẹ nhàng cong khóe miệng.

“Sau đó em nói với cô ấy muốn chia tay với anh”

“Em nói gì ?!” Cận Cương bắt ngờ rống to, quay đầu trừng mắt nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Chương 7.1 :

“Ha ha ha, thì ra sự việc là như vậy nha ! Nghiên Lý, cậu cũng quá khách khí đi, chỉ cần nói mình giữ bí mật không được à ? Làm chi muốn lừa gạt người ta nha, ha ha...” Dương Hiểu Nhân tâm tình vô cùng tốt cười ha ha.

Hiểu Nhân không ngờ tất cả chỉ là hiểu lầm, càng không ngờ tới Nghiên Lý thật có bản lĩnh câu một anh chàng vừa đẹp trai, vừa có tiền, vừa hào phóng, vừa phóng khoáng lắm chồng. Quái hơn nữa là lúc trước cô hiểu lầm anh ta, không lẽ phép với anh ta nhưng anh ta vẫn mời cô lên khách sạn ăn cơm.

Khách sạn Viên Sơn là khách sạn lớn, cô lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên đến đây ăn cơm.

Cô thật là hâm mộ người có tiền, bất quá hâm mộ Nghiên Lý hơn, có duyên câu được một ông chồng nhiều tiền, thật không biết lúc trước cô ấy làm được việc tốt gì mới có hưởng phúc như bây giờ, có thể gả cho một đại suất ca làm vợ.

Suất ca cũng làm cho người ta ca ngạo, lại là một đại suất ca có tiền, thật là làm cho người ta vừa đổ kị vừa hận a !

“Đúng rồi, hai người kết hôn khi nào, thần bí như vậy ? Tôi nhớ lúc Nghiên Lý đến phỏng vấn trong lý lịch ghi là chưa lập gia đình mà ?” Đề nên ghen tỵ trong lòng Dương Hiểu Nhân tò mò hỏi.

Nếu như cô nhớ không lầm thì năm nay Nghiên Lý mới hai mươi ba tuổi, mới từ miền Nam lên miền Bắc làm việc chưa được một năm, chính xác là mới nửa năm mà thôi. Với độ tuổi như vậy, từ khi quen biết rồi nói yêu nhau đến kết hôn chỉ tốn thời gian nửa năm vậy có nhanh quá không ? Cô không khỏi nghi ngờ trong chuyện này có bí mật không để cho ai biết.

“Không thoải mái sao ?” Một mực chú ý đến bà xã nên Cận Cương nghiêng người qua hỏi cô.

Bạch Nghiên Lý nhẹ gật đầu một cái, vừa rồi cô giải thích với Hiểu Nhân đến một nửa thì cảm thấy không thoải mái, chẳng qua là cô không muốn đề ý nó, không ngờ đề cho anh phát hiện.

“Sao thế ?” Dương Hiểu Nhân hỏi.

“Thật xin lỗi” Bạch Nghiên Lý đứng dậy nhanh chóng rồi ghé chạy đến nhà vệ sinh.

“Nghiên Lý ?” Dương Hiểu Nhân không hiểu vội kêu to, về mặt mờ mịt nhìn người đột ngột rời ghế “Cô ấy sao thế ?” Cô quay đầu hỏi Cận Cương.

“Mang thai” Anh chỉ nói hai chữ.

Trong nháy mắt cô xanh đại hai mắt “Mang thai ?! Anh nói là Nghiên Lý mang thai ?”

Chân mày Cận Cương nhíu chặt rồi nhẹ gật đầu một cái, gần đây bà xã nôn nghén càng ngày càng trầm trọng, vốn chỉ biết cô ấy chỉ ói vào sáng sớm, bây giờ chỉ cần ngủ thấy mùi vị không thích là sẽ không thoải mái ngay, anh thật lo lắng như lời chị Biển nói, cô ăn ba bữa ói cả ba.

Đáng giận ! Sớm biết thức ăn ở khách sạn Viên Sơn không hợp khẩu vị của cô, anh sẽ không mang cô đến đây.

Dương Hiểu Nhân như có điều suy nghĩ nhìn anh, rốt cuộc đã hiểu chuyện gì xảy ra, hai người này kết hôn là vì đứa trẻ nha !

“Tôi đi xem Nghiên Lý thế nào” Cô ta đột ngột đứng dậy.

“Phiền cô” Cận Cương gật đầu.

“Không khách khí” Cô mỉm cười nói rồi vội vàng đi đến nhà vệ sinh, bởi vì cô lo lắng không áp chế được về si mê, hy vọng thậm chí có chọc ghẹo hiện lên trên mặt cô.

Anh lớn lên đẹp trai như vậy, có điều kiện như vậy thế nhưng bị một đứa trẻ trói buộc, thật sự là quá lãng phí, quá đáng thương. Thật ra thì anh có tiền có thể dùng tiền để giải quyết một chút là được nha, căn bản không cần đến kết hôn.

Thật không biết Bạch Nghiên Lý gặp may mắn gì lại đụng phải một người đàn ông có trách nhiệm như vậy.

Trong nhà vệ sinh nữ, Bạch Nghiên Lý nôn hết đồ ăn trong dạ dày ra nên cả người cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Cô tới bồn rửa rửa tay, súc miệng vừa lúc Dương Hiểu Nhân đẩy cửa đi vào.

“Cậu cảm thấy như thế nào, có khỏe không ?” Dương Hiểu Nhân hỏi.

“Àn, nói xong đã đỡ hơn một chút” Cô một mồi gật đầu.

“Cậu mang thai ?”

“Anh ấy nói cho cậu ?”

Dương Hiểu Nhân gật đầu “Mấy tháng rồi ?”

“Hơn ba tháng”

“Như vậy phá vẫn còn kịp”

Không ngờ tới bạn mình lại nói ra một câu như vậy làm cho Bạch Nghiên Lý ngạc nhiên nhìn cô.

“Cậu không cần phải nhìn mình như vậy, nếu như mình đoán không sai thì hai người kết hôn là vì đứa trẻ đúng không ? Cậu còn trẻ như vậy cần gì vì một đứa trẻ mà trói chặt mình với người khác chứ ? Cuộc sống hôn nhân không có tình yêu làm nền tảng thì khi đứa trẻ trưởng thành cũng sẽ không vui vẻ gì, nếu biết rõ tương lai ba người sống không vui vẻ gì thì thừa dịp đang còn thời gian trở về giống như lúc trước đi. Nên có quyết định chính xác” Chương 7.2 :

Bạch Nghiên Lý kinh ngạc nhìn người bạn của mình, khiếp sợ không nói ra lời, bởi vì cô không ngờ cô ấy lại nói ra những lời như vậy, nghe thì như là lý lẽ an ủi nhưng thực ra tràn đầy ác ý !

Phá thai sao ? Hôn nhân không có tình yêu ? Sẽ không vui vẻ ? Sửa sai ? Nên làm ?

Nếu quả thật tốt cho cô thì đó là lời nói của một con người sao ? Ít nhất bà chủ quán cà phê Hạnh Phúc và Huệ Quân cũng không nói những lời như vậy với cô, nhiều lắm thì muốn cô hiểu rõ ràng, muốn quyết định thế nào mà thôi, sau đó còn chúc phúc cho cô.

Tại sao Hiểu Nhân lại như vậy ? Cô cứ nghĩ hai người là bạn bè tốt chứ.

“Mới hơn ba tháng mà thôi vẫn còn kịp, bốn tháng trở lên mới có nguy hiểm. Mình biết một bệnh viện làm việc này rất tốt, cậu có muốn mình dẫn đi không ?” Hiểu Nhân nhiệt tình nói.

Bạch Nghiên Lý rút tờ khăn giấy lau miệng sau đó lau khô tay mới chậm rãi nói với cô ta “Cảm ơn, không cần”

“Nghiên Lý, cậu nên hiểu rõ ràng một chút, cậu năm nay mới mấy tuổi ? Hai mươi ba tuổi có đúng không ? Tương lai...”

“Hiểu Nhân” Cô đột ngột ngắt lời cô ta “Ông xã mình đang chờ hai chúng ta, đi thôi”

Dương Hiểu Nhân nhẹ sững sốt một chút, lúc này mới giật mình bản thân thật sự đã quá nóng vội, vậy không phải rất dễ dàng bị người khác phát hiện mình có hứng thú rất lớn với chồng của Nghiên Lý sao ? Không được, cô phải cẩn thận một chút mới được.

“Được” Cô gật đầu đồng ý đồng thời thay vào vẻ mặt quan tâm “Cẩn thận một chút, cậu còn sức bước đi không, mình đỡ cậu ?”

“Không cần, mình tự đi được rồi” Bạch Nghiên Lý thẳng thừng cự tuyệt, cô ta nghĩ một đằng làm một nẻo đúng là toan tính thật tốt, vì vậy cô lẳng lặng xoay người rời khỏi nhà vệ sinh.

Cận Cương ngồi trên ghế ngồi chờ nhưng mắt vẫn dõi theo hướng nhà vệ sinh, khi thấy hai người cùng đi ra, anh lập tức đứng lên, chân mày nhíu chặt nhìn gương mặt trắng bệch của bà xã.

“Em có khỏe không ?” Anh quan tâm hỏi.

Bạch Nghiên Lý lắc đầu.

“Không thoải mái sao ?”

Là trong lòng cô không thoải mái “Không sao” Cô nói nhẹ.

“Không thoải mái là không thoải mái, như thế nào lại không sao ?” Cận Cương không vui nhíu mày, “Chúng ta về nhà” Anh bất ngờ quyết định.

“Nhưng hai người còn chưa ăn no mà” Bạch Nghiên Lý hơi sững sốt một chút.

“Anh cũng no rồi” Cận Cương quay đầu nhìn về phía Hiểu Nhân nói “Thật xin lỗi Dương tiểu thư, Nghiên Lý không thoải mái nên chúng tôi muốn đi trước, cô có thể ở lại dùng cơm, khi cô dùng xong tôi sẽ nói với bảo vệ gọi xe đưa cô về nhà”

“Không cần, tôi cùng đi với hai người là được, dù sao tôi cũng ăn không vô” Dương Hiểu Nhân nhanh chóng nói tiếp.

“Hiểu Nhân, cậu ngồi tắc xi về đi, mình muốn đi bệnh viện” Bất ngờ Bạch Nghiên Lý mở miệng.

“Không sao, vậy hai người đưa tôi đến bệnh viện gần nhất để tôi xuống đi tàu điện ngầm là được” Cô vừa nói vừa mỉm cười với Cận Cương “Anh Cận, đã làm phiền anh”

Bạch Nghiên Lý cứng người một chút. “Nếu nói như vậy thì đi thôi” Mặt cô không thay đổi cảm lấy túi xách trên ghế bước đi.

Cận Cương như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái nhưng cái gì cũng không nói, chẳng qua chỉ lấy túi trên tay cô rồi đi đến quầy tính tiền.

Dương Hiểu Nhân tự nhiên tiêu sái đến bên cạnh anh, chiếm cứ một vị trí khác ở bên anh nhưng Cận Cương không chú ý tới, duy chỉ có Bạch Nghiên Lý là để ý.

Tại sao Dương Hiểu Nhân lại là người như vậy ? Cô ta rốt cuộc muốn làm gì ? Chẳng lẽ cô ta biến thành như vậy là do thích Cận Cương sao ? Chỉ trong thời gian ngắn như vậy ư ?

Nhìn ánh mắt cô ta quyến luyến không muốn rời khỏi người Cận Cương làm cho tâm tình của Bạch Nghiên Lý trầm trọng hẳn đi.

Dương Hiểu Nhân nhiệt tình như vậy, vừa tự tin lại thông minh, luôn biết mình muốn cái gì, tựa như là một nữ cường nhân, hẳn là có rất nhiều nam nhân thương thức, đem lòng mến mộ đi ? Cận Cương có thể vì cô ta động tâm hay không ?

Bạch Nghiên Lý ngồi trong xe mà không ngừng suy nghĩ lung tung, không chú ý xe dừng lại bên đường, đến cả Dương Hiểu Nhân ngồi sau cũng ngơ ngơ hỏi ra lúc ấy mới hồi phục lại trạng thái mê man.

“Sao thế ?” Dương Hiểu Nhân hỏi.

Bạch Nghiên Lý quay đầu nhìn cô ta trước, sau đó mới liếc qua Cận Cương ngồi bên cạnh, trừng mắt nhìn anh như muốn nói “Tại sao ? Đã xảy ra chuyện gì sao ?”

“Không phải Dương tiểu thư nói dừng xe ở ga tàu điện ngầm sao ? Đã đến nơi rồi đó” Cận Cương khách khí mở miệng.

Dương Hiểu Nhân trừng mắt nhìn, cô nói như thế không sai, nhưng là anh ấy không tiễn cô về nhà sao ? Hơn nữa ở đây cũng gần khách sạn Viên Sơn, anh không đưa cô thêm được một đoạn đường nữa sao ?

“Dương tiểu thư, cô không xuống xe sao ?”

“Được, tôi xuống đây. Nghiên Lý, ngày mai ở công ty gặp. Anh Cận, cảm ơn anh về bữa cơm, gặp lại sau” Chủ xe đã hỏi như vậy, cô có thể sống chết chửi cái không xuống xe được sao ? Dương Hiểu Nhân chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười nói cảm ơn rồi đẩy cửa xe bước xuống.

“Gặp lại sau” Bạch Nghiên Lý quay kính xe xuống vẫy tay với cô ta.

“Gặp lại sau” Dương Hiểu Nhân cũng phát tay lại, nhưng ánh mắt lại lướt qua Cận Cương “Anh Cận, gặp lại sau”

Cận Cương kéo nhẹ khóa miệng, sau đó quay đầu nhìn về phía trước rồi lái xe rời đi. Chương 7.3 :

Nhìn chiếc BMW cách mình càng xa, trên mặt Dương Hiểu Nhân xuất hiện vẻ kiên định quyết tâm, mặc dù cô biết làm như vậy có chút mất đạo đức, nhưng suy cho cùng thì cảm giác của cô có cái gì là không đúng ? Hơn nữa Cận Cương và Bạch Nghiên kết hôn không phải vì tình yêu không phải sao ?

Tốt, cô quyết định, cô nhất định phải nghĩ biện pháp có được tình yêu của Cận Cương, đem Cận Cương từ trong tay Bạch Nghiên Lý đoạt lấy. Dù sao Bạch Nghiên Lý vẫn còn trẻ, nói không chừng sau này cô ấy còn gặp được người tốt hơn ấy chứ, hơn nữa làm mẹ ở tuổi hai mươi ba là quá sớm, cô làm như vậy cũng là tốt cho cô ấy, sau này cô ấy sẽ cảm tạ cô.

Àn, không sai, chính là như vậy, cô ấy sẽ cảm tạ mình.

—o0o—

“Xảy ra chuyện gì ?” Lái xe đi được một đoạn đường Cận Cương mới mở miệng hỏi.

“Cái gì ?” Đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình khi nghe anh nói cô mới hồi phục tinh thần quay đầu lại hỏi anh, cô không nghe rõ anh đã nói gì với cô.

“Xảy ra chuyện gì ?” Anh hỏi lại vấn đề.

Kính ngạc nhìn anh một cái cô mới đưa tầm mắt nhìn về phía trước.

“Tại sao anh lại hỏi như vậy ?” Cô ủ rũ cúi đầu hỏi.

“Bởi vì anh phát hiện sau khi hai người từ nhà vệ sinh đi ra, thái độ của em đối với cô ta rất lạnh nhạt. Hai người ở trong nhà vệ sinh đã xảy ra chuyện gì ?”

Bạch Nghiên Lý chỉ sừng sốt một chút, không biết rốt cuộc là do anh quá nhạy cảm hay là do cô biểu hiện quá rõ ràng, như vậy anh mới nhìn thấu cô thay đổi thái độ với Dương Hiểu Nhân, đến khi anh hỏi đã xảy ra chuyện gì, thật sự cô không muốn nghĩ lại một chút nào.

“Không có gì” Cô hời hợt nói.

“Không cần gạt anh, anh biết nhất định có cái gì đó, nếu không thái độ của em sẽ không biến đổi lớn như vậy, còn nữa, thật ra em không muốn đến bệnh viện đúng không ? Cận Cương nhủ chặt chân mày quay đầu nhìn cô một cái.

Cô im lặng một lúc rồi mới mở miệng nói “Anh cảm thấy cô ấy như thế nào ?”

“Người nào ?” Anh cảm thấy vấn đề này có chút không giải thích được “Không cần nói sang chuyện khác”

“Hiểu Nhân” Bạch Nghiên Lý không để ý đến lời của anh, “Cô ấy vừa tự tin vừa thông minh, mặc dù lớn hơn em mấy tuổi, nhưng cách xử sự luôn khôn khéo, không chỉ giám đốc công ty, cấp trên, đồng nghiệp yêu thích, ngay cả khách lui tới làm ăn với công ty cũng phải yêu cầu cô ấy đi gặp gỡ thì làm ăn mới thuận lợi. Cô ấy thật sự là một nữ nhân rất thành công.

“Sau đó thì sao ?” Trải qua một lúc im lặng, Cận Cương mới mở miệng hỏi.

“Anh không cảm thấy cô ấy có khả năng sao ?” Bạch Nghiên Lý đùa giỡn mấy ngón tay của mình lơ đãng hỏi.

“Cô ta có khả năng hay không thì liên quan gì đến anh ? Cô ta cũng không phải nhân viên của anh”

“Em không phải có ý này”

“Vậy thì có ý gì ?”

Rốt cuộc anh không hiểu hay giả vờ không hiểu ? Bạch Nghiên Lý có chút tức giận.

“Cô ấy thích anh” Cô bất ngờ thốt ra.

Cận Cương khêu mi, thừa dịp chờ đèn xanh quay đầu lại nhìn cô “Cho nên ?”

“Anh còn không hiểu sao ? Em nói Hiểu Nhân thích anh” Cô phiền não nói, vốn là trêu đùa mấy ngón tay nay trở thành vắn vẹo mấy ngón tay.

Đưa tay đặt nhẹ lên người cô, anh chăm chú nhìn vẻ u sầu phiền não của cô làm cho khóe miệng anh nhếch lên “Cô ta yêu anh thì như thế nào ? Anh không thích cô ta, người anh yêu là em”

Không ngờ tới anh có thể nói như vậy với cô, trong nháy mắt đầu óc Bạch Nghiên Lý trống rỗng, ngơ ngác nhìn anh. Người anh yêu là cô sao ? Anh nói anh yêu cô có thật không ? Anh yêu cô ?

“Anh...” Cô muốn nói nhưng lại không biết nói gì cả.

“Àn ?” Anh mỉm cười nhìn cô.

Đột nhiên cô nghe tiếng còi của xe sau thúc dục mới phát hiện những xe trước đã đi hết rồi, cô mới nhắc nhở “Nên lái xe”

Cận Cương khó chịu nhíu mày, quay đầu hung hăng trừng xe sau một cái. Phá hư không khí !

Hành động có tính trẻ con của anh làm cho cô suýt bật cười thành tiếng.

“Em cười anh ?”

Vẫn bị anh bắt được.

“Không có nha” Cô lên tiếng phủ nhận.

“Rõ ràng là có, anh thấy khóe miệng em nhếch lên”

“Trong xe tối như vậy thì làm sao anh thấy được ? Đừng có gạt em”

“Được rồi, anh gạt em, nhưng lời anh vừa nói là sự thật, người anh yêu là em, bất kể ai yêu anh cũng mặc kệ, anh chỉ yêu mình em” Chương 7.4 :

Đột nhiên anh biểu lộ làm cho Bạch Nghiên Lý không khỏi kinh ngạc, nói cách khác là vui mừng không nói ra lời, trừ cảm giác tim đập nhanh ra thì gương mặt cô cũng nóng lên, đầu óc cũng trống rỗng.

“Em không có gì nói với anh sao ?” Cô trầm mặc chờ đợi làm cho anh có chút bất mãn.

“Tạ...on...cảm ơn”

Cận Cương khó có thể tin quay đầu trừng cô “Cảm ơn ?”

“Bíp———“

Xe của hai người vì đi không đúng phần đường làm cho xe đi bên cạnh phải bấm còi.

“Anh nhìn đường đi !” Bạch Nghiên Lý bị dọa đến kêu to tiếng.

Lái xe trở về đúng phần đường của mình, anh mới quay đầu nhìn cô lần nữa “Cho em thêm một cơ hội nữa” Anh bá đạo nói, vẻ mặt như muốn nói “nếu em không nói được câu nào làm anh hài lòng thì em đẹp mặt với anh”

Sắc mặt cô khê đỏ.

“Một cơ hội làm gì ?” Cô biết rõ còn có hỏi.

“Nói em cũng thích anh, cũng yêu anh nha !” Anh nói rõ ràng rành mạch.

Sắc mặt của cô lại đỏ hơn chút nữa. Thật là anh dám nói !

“Anh cũng chỉ nói thích em thôi, tại sao lại bắt em nói yêu ?” Cô nhỏ giọng kháng nghị.

“Được rồi, anh yêu em”

Không ngờ anh lại có phản ứng này làm cho cả người Bạch Nghiên Lý ngây dại, hai mắt cô tròn xanh, ngạc nhiên theo dõi anh. Anh là thật lòng hay là nói đùa thôi ?

“Đổi lại em cũng nói đi chứ” Anh vội vàng thúc giục.

Cô cứ như vậy nhìn anh không biết nên phản ứng như thế nào.

“Này, đổi lại em cũng nói đi a !” Cô cứ im lặng làm cho anh thúc giục lần nữa, trong giọng nói còn có chút khản trương cùng căng thẳng.

Bạch Nghiên Lý cho là mình nghe lầm, bất ngờ phát hiện hai tay anh cầm vô lăng đã trở nên trắng bệch.

Anh ấy đang căng thẳng, cư nhiên anh cũng căng thẳng !

Tại sao ? Chẳng lẽ anh không đùa giỡn cô, chẳng lẽ.....anh là thật lòng sao ?

Cô ngờ ngác nhìn anh, trái tim không điều khiển được nhảy loạn cả lên, càng nhảy càng nhanh, chắc một giây sau không khéo nó nhảy luôn ra khỏi ngực cô cũng nên.

Anh là thật lòng. Anh thật sự thích cô, thật sự yêu cô !

Cô nhớ lại những ngày tháng sống chung với anh, anh đưa đón cô đi làm, ân cần hỏi han cô, vì cô xuống bếp làm canh thang, vì cô ép nước trái cây, theo cô đến bệnh viện xem cô khám thai để nhìn đứa bé hình thành. Cô nên sớm phát hiện anh đã vượt qua trách nhiệm cần thiết, anh thật sự xem cô là bà xã của anh, chăm sóc cô, anh thật sự yêu cô !

Bạch Nghiên Lý cảm thấy không thể tin được, cảm thấy đây giống như một giấc mộng, bất chợt cô cảm thấy mình muốn khóc, ô... ..

Nghe được cô phát ra âm thanh thút thít như khóc làm cho Cận Cương vội vàng nhìn cô một cái, ngay sau đó cả người cứng đờ.

Tại sao cô khóc ? Chẳng lẽ cô không thích cũng không yêu anh một chút nào nên với yêu cầu vô lý của anh đã làm cô không chấp nhận được, uly khuất quá khóc lên ? Cô đối với anh không có một chút ý nghĩ yêu thương nào sao ? Anh cứ cho là cô có cho nên mới lỗ mãng ép cô yêu anh, không suy nghĩ đến hậu quả. Không ngờ cô...

“Hắc hắc hắc, em không muốn nói coi như xong, anh cũng không phải ép em nhất định phải nói, em đừng khóc nữa” Anh dẫu điểm khổ sở, giọng nói dịu dàng mở miệng nói.

Anh nói chưa dứt lời, nước mắt của Bạch Nghiên Lý đã tuôn xuống như mưa.

Cận Cương cả người cứng ngắc sắp gãy đôi rồi ! Làm sao càng nói cô lại càng khóc như vậy chứ ? Như vậy còn chưa đủ sao ?

Thình thoảng cô lại phát ra âm thanh thút thít làm nhiều loạn suy nghĩ của anh không thôi, đành phải cho xe dừng lại bên lề đường, rồi bất ngờ quay sang nhìn cái người đang còn thút thít nước nức. Toàn thân anh cứng đờ, chân mày nhú chặt, tròng mắt ngăm đen lóe ra tia bất an cùng bất đắc dĩ.

“Rốt cuộc em làm sao vậy ? Anh đã nói em không muốn nói thì thôi, như vậy còn không được sao ? Em như vậy...Em, rốt cuộc em khóc cái gì ?” Anh khốn đốn, ảo não hỏi. Người nên khóc là anh đúng không ? Anh khổ sở nghĩ thầm trong lòng.

“Em...” Bạch Nghiên Lý khàn khàn mở miệng nhưng khóc không ra tiếng.

“Em cái gì ?” Anh không nhận được cao giọng nói, càng nghĩ càng thấy anh nên khóc đi.

“Em...thích anh, em cũng yêu anh”

Cận Cương nhìn chăm chăm cô, một hồi lâu cũng nói không ra lời.

“Mẹ kiếp !” Bất ngờ anh thốt ra câu nguyên rủa “Em đang cười giỡn anh đúng không ? Anh đã nói em không muốn nói thì thôi, em không cần phải nói dối cho có lệ a”

“Em thích anh cũng yêu anh là thật” Cô lau đi nước mắt trên mặt, ổn định tâm tình của mình, dùng nước mắt rửa sạch con mắt nhìn anh thật lòng tỏ tình với anh.

Cận Cương không nói chỉ chăm chú nhìn cô.

“Em không nghĩ anh sẽ thích em” Cô không chớp mắt nhìn anh “Em vốn nghĩ anh vì đứa trẻ mới kết hôn cùng em, cho nên em không dám hy vọng anh sẽ thích em, cũng không dám để anh phát hiện em mơ ước anh, phát hiện em...hy vọng anh có thể thích em, có thể...yêu em. Thật sự em rất sợ !

Thoáng chốc trong lòng Cận Cương kích động, ánh mắt như lửa nhìn cô “Cho nên em thật sự thích anh, thật sự yêu anh ?”

Bạch Nghiên Lý dùng sức gật đầu “Mặc dù em biết mình có chút không xứng với anh, nhưng là em còn muốn...anh yêu em, cùng em sống chung đến hết đời” Rốt cuộc cô cũng nói ra được hy vọng trong lòng.

Ngực anh có chút co rút nhanh cơ hồ chịu không được, cảm giác của anh cũng không sai, cô thích anh, cũng giống như anh thích cô, cô yêu anh, cũng giống như anh yêu cô. Hai người bọn họ yêu nhau lưỡng tình tương duyệt !

“Tốt” Anh ngưng mắt nhìn cô, tức cười hứa hẹn “Chúng ta cùng nhau sống đến hết đời, cả đời không chia lìa !”

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chương 8.1 :

“Nghiên Lý”

Vừa xuống xe đã nghe có người gọi to tên mình, theo phản xạ Bạch Nghiên Lý quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đồng nghiệp Dương Hiểu Nhân vẻ mặt rất hưng phấn đang chạy tới chỗ cô.

“Sáng sớm, anh Cận” Lướt qua cô, cô ta nửa cúi người xuống dùng đôi mắt lóe sáng nhìn Cận Cương ngồi trong xe rồi chào hỏi “Anh đưa Nghiên Lý đi làm nha, anh thật là người tốt”

Bạch Nghiên Lý khó chịu khiến hai đầu lông mày của cô nhăn lại.

“Cô mạnh khỏe, Dương tiểu thư” Cận Cương nhẹ gật đầu với cô ta một chút, sau đó ánh mắt ôn nhu nhìn bà xã “Lúc tan tầm nhớ gọi điện cho anh”

Bạch Nghiên Lý gật đầu với anh.

“Anh Cận, anh muốn tới đón Nghiên Lý về a ? Anh thật là người tốt” Giọng nói Dương Hiểu Nhân mang vẻ mặt ngưỡng mộ nói.

“Xin lỗi, tôi phải đi bây giờ, phiền cô đóng cửa xe giữ hộ tôi” Giọng nói Cận Cương xa cách.

Dương Hiểu Nhân gật đầu nhưng lại không đóng cửa xe, nói tiếp “Anh Cận, tối nay hai người có kế hoạch gì không ? Nếu như không...”

“Buổi tối tôi còn có việc” Về mặt anh không thay đổi cắt lời cô ta nói “Có thể phiền cô đóng cửa xe giúp tôi không?”

“Được, vậy hôm nào đó gặp. Gặp lại sau” Dương Hiểu Nhân hất hắng một chút, không đành lòng đóng cửa xe lại.

Anh không nói hai lời, lập tức lái xe rời đi.

Bạch Nghiên Lý thoáng nhìn qua Dương Hiểu Nhân vẫn ánh mắt nhìn Cận Cương lưu luyến không rời đi, trong lòng có chút bức bối lại có chút xem thường. Cận Cương là ông xã của cô, không phải của cô ta, cô ta lưu luyến không rời làm gì? Cô bấu môi, xoay người đi vào cửa công ty.

“Hắc, Nghiên Lý, sao không đợi mình với a?” Chỉ chốc lát sau Dương Hiểu Nhân đã đuổi theo cô.

“Không đi lên sớm thì chúng ta đã bị muộn rồi” Cô lạnh nhạt trả lời.

“Mỗi buổi sáng Cận Cương đều đưa cậu đi làm sao?” Về mặt Dương Hiểu Nhân tò mò thử dò xét.

“Àn”

“Nhìn anh ấy thật là người có trách nhiệm thật đó? Bất quá trách nhiệm này lâu ngày cũng sẽ phiền, sẽ chán ngấy đi phải không?”

Bạch Nghiên Lý im lặng, về mặt không thay đổi.

“Nghiên Lý, mình không phải chê bai gì cậu, nhưng là cậu còn trẻ như vậy, đứng ra nên suy nghĩ một chút về đoạn hôn nhân này, cậu thật muốn đưa trẻ này sao? Không cần chờ đến lúc đứa bé ra đời, mỗi ngày vợ chồng gây lộn thôi cũng đủ sau này hối hận rồi, khi đó hối hận cũng không còn kịp nữa” Cô ta dùng lời nói thăm thía nói với Nghiên Lý.

“Thang máy tới”

Bạch Nghiên Lý không nói nhiều chỉ đi theo người khác vào thang máy, Dương Hiểu Nhân vẫn theo sát bên người cô.

Thang máy đi một chút rồi ngưng, cửa mở, hai người vừa đi ra khỏi thang máy, lập tức Dương Hiểu Nhân không khách khí mở miệng.

“Nghiên Lý, thật ra hôm qua mình về nhà đã giúp cậu suy nghĩ rất nhiều cái có, cậu không cần nói với anh ấy là cậu phá thai, cậu có thể nói là do ngoài ý muốn, ví dụ như do yêu cầu công việc phải mang đồ nặng dẫn đến sinh non, hoặc là bước đi không cẩn thận vấp ngã. Dù sao trong thời gian làm việc em làm gì thì anh ấy cũng không biết, hơn nữa có mình làm nhân chứng ở...”

“Hiểu Nhân, mình muốn sinh đứa bé này” Bạch Nghiên Lý khó chịu dừng bước lại, mở miệng cắt lời nói lái nhai của cô ta.

Dương Hiểu Nhân sững sốt một chút, cũng theo đó dừng bước lại.

“Cậu không nên làm việc ngu ngốc như vậy, cậu vẫn còn rất trẻ” Cô ta nhũn mày nói với cô.

“Mình không nghĩ phá bỏ đứa bé mới là việc làm đúng đắn, hơn nữa mình biết sau này đứa trẻ này sẽ có hạnh phúc mỹ mãn” Bạch Nghiên Lý nhìn thẳng vào mắt cô ta, giọng nói kiên định.

Dương Hiểu Nhân bị vẻ mặt kiên định của cô làm cho chấn động.

“Làm sao cậu biết sẽ như vậy?” Cô ta vẫn chưa từ bỏ ý định “Loại chuyện này không phải để cậu biết, để cậu hy vọng nhất định sẽ trở thành hiện thực, cậu không thể ảo tưởng quá mức như vậy, thực tế rất tàn khốc”

“Đúng, thực tế rất tàn khốc” Bạch Nghiên Lý chỉ nhìn cô ta, sau khi cô ta trở thành một người ích kỷ thì tất cả những điều tốt đẹp ở cô ta cũng đi mất, cô cảm thấy bây giờ con người Dương Hiểu Nhân thật khó ưa.

“Cậu đã biết thực tế rất tàn khốc, sẽ phải dừng bước trước bờ vực, kịp thời tỉnh ngộ đi không cần chờ đến lúc vót không kịp nữa mới đổi ý, mới hối hận”

“Cảm ơn lời khuyên của cậu, mình sẽ không hối hận”

“Nghiên Lý...”

“Mình muốn đi quét thẻ nếu không sẽ muộn” Cô vừa nói vừa cất bước vào cửa chính công ty, không để ý đến Dương Hiểu Nhân lại có suy nghĩ gì đối với cô, kiên định vứt bỏ cô ta lại phía sau.

Cô biết người bạn này không thể có quan hệ gì nữa. Chương 8.2 :

Trong nhà tỏa ra không khí ảm áp làm cho người ta không cảm nhận được mùa đông rét mướt ngoài cửa sổ.

Bạch Nghiên Lý nửa nằm nửa ngồi trên ghế sa-lon, xem ti-vi đến gần người, chân mày còn nhũn chặt.

Cận Cương ở trong thư phòng bước ra phòng khách đúng lúc nhìn được cảnh tượng như vậy, anh nhìn cô một lát, thấy cô không hề phát hiện đến sự có mặt của anh, liền đi vào phòng bếp, trước tiên hâm nóng ly sữa tươi cho cô sau đó mới bưng ly sữa đi tới chỗ cô.

“Đang suy nghĩ gì?” Anh hỏi.

Nghe thấy giọng nói của anh, đột nhiên Bạch Nghiên Lý hồi phục lại tinh thần quay đầu nhìn anh, “Anh đã làm xong việc rồi sao?” Cô nửa nằm nửa ngồi bò ngồi dậy.

Anh gạt đầu, ly sữa đang cầm trên tay đưa cho cô.

“Cảm ơn” Cô đưa tay nhận lấy.

“Vừa rồi em suy nghĩ cái gì mà nhập thần như thế?” Anh tò mò hỏi đồng thời ngồi xuống cạnh cô.

“Em đang suy nghĩ một người nói thay đổi liền có thể thay đổi ngay lập tức” Bạch Nghiên Lý cầm ly sữa nhẹ giọng nói.

“Em đang nói ai như vậy?”

“Đương Hiểu Nhân”

“Cái cô nếu tìm được cơ hội sẽ bày ra tình ý với anh đúng không?”

“Anh có để ý?” Cô kinh ngạc quay đầu nhìn.

“Đôi mắt của anh không mù, huống chi cô ta xuất hiện mỗi ngày đúng lúc anh đưa đón em, người có chỉ số thông minh thấp đi chăng nữa cũng cảm thấy có cái gì đó không ổn” Cận Cương bĩu bĩu môi “Cô ta lại nói gì hay làm gì với em sao?”

“Làm sao anh biết cô ta đã nói gì với em?”

“Trực giác”

“Trực giác của anh thật đúng” Bạch Nghiên Lý ồ ồ cười khở.

“Trước tiên uống hết sữa đã rồi hãy nói” Cận Cương nhẹ đặt vào tay cô đang cầm ly sữa, ý bảo cô uống.

Cô biết điều uống hết ly sữa sau đó để cho anh lấy cái ly bỏ lên trên bàn.

“Tốt lắm, em đang phiền não cái gì?” Anh ôm cô vào lòng sau đó mới hỏi.

“Mỗi ngày đến công ty đều phải nhìn thấy cô ta, em cảm thấy rất phiền” Cô bất đắc dĩ nói ra.

Cô không muốn nói như vậy, nhưng đây là sự thật, bây giờ cô chỉ cần vừa nhìn thấy Dương Hiểu Nhân, vừa nghe cô ta làm nhảm khuyên nhủ bậy bạ, ý muốn tốt cho cô thì cô sẽ muốn phát hỏa, tâm tình nổi giận kém cỏi.

“Em cùng phòng làm việc với cô ta sao?”

“Àn”

“Đã gặp cô ta thấy phiền, còn chung phòng làm việc nữa, như vậy mỗi sáng em chịu phiền phức sao?”

Bạch Nghiên Lý không nhịn được khẽ thở dài một hơi.

“Cô ta có thể nghỉ việc được không?” Cận Cương hỏi.

“Không thể nào” Cô lập tức lắc đầu “Cô ta ở trong công ty như cá gặp nước, tiền lương cao lại được mọi người mến mộ, tại sao cô ta lại muốn nghỉ việc chứ?”

“Như vậy muốn thay đổi hiện trạng thì chỉ còn một biện pháp, đó chính là em nghỉ việc” Anh mở miệng đề nghị.

Tuyệt không ngoài ý muốn của Bạch Nghiên Lý, bởi vì cô cũng đã suy nghĩ qua chuyện này, nhưng là hiện cô đang mang thai, muốn tìm một công việc khác là điều không thể, bởi vì không có một công ty nào chịu nhận một phụ nữ có thai vào làm việc.

“Tại sao em không nói gì? Em rất thích công việc hiện tại không muốn từ chức sao?”

“Em sợ nghỉ việc rồi sau này rất khó để xin việc khác” Cô im lặng một lúc mới nói ra sầu lo của mình.

Đột nhiên Cận Cương muốn té xỉu “Em đang phiền não chuyện này sao?” Anh ngồi thẳng cau mày nhìn cô.

“Àn” Cô gật đầu.

“Bà xã” Anh nghiêm túc nhìn cô “Em biết một tháng ông xã em kiếm được bao nhiêu tiền không ?”

“Em không biết, nhưng em nghĩ chắc là không ít, có lẽ hơn mười vạn trở lên. Mặc dù em không có biện pháp kiếm nhiều tiền như anh, nhưng anh cảm thấy một phần tiền lương là đủ sao ? Hơn nữa sau khi sinh con...”

“Bốn mươi bảy vạn” Cận Cương lên tiếng cắt đứt lời cô.

“Cái gì ?” Cô hoài nghi nhìn anh.

“Tiền lãi cùng cổ phiếu cuối năm của anh không tính, tiền lương một tháng của anh là bốn mươi bảy vạn, nếu như tính thêm tiền lãi và cổ phiếu thì mỗi năm anh thu về thêm khoảng ba trăm ngàn” Cận Cương chậm rãi nói cho biết.

Bạch Nghiên Lý cứng lưỡi há hốc mồm nhìn anh, người cô bị cái liệt kê của anh làm cho choáng váng. Ba trăm ngàn ?

“Từ chuyện đó ra” Anh nói tiếp “Ồ Mỹ, anh cùng bạn bè mở một công ty, tuy quy mô nhỏ nhưng là may mắn năm ngoái được lọt vào top năm mươi công ty biết kiếm tiền, năm nay chắc cũng không nằm ngoài dự đoán” Chương 8.3 :

Cô hoàn toàn không còn lời nào để nói, không có gì phản bác được. Mặc dù biết công việc của anh không đơn giản nhưng không ngờ tiền lương của anh lại cao như vậy. Mặc dù biết anh có gia cảnh giàu có nhưng không ngờ anh cùng bạn bè lập công ty kiếm tiền, mà anh cũng không nhắc tới số tài sản kia của cha mẹ.

Cô không tưởng tượng được ba trăm ngàn là số tiền lớn như thế nào, trên thực tế một tháng thu vào bốn mươi bảy vạn nguyên đã là khó tưởng rồi, bởi vì cô một năm nghiêm chỉnh làm việc cùng với tiền thưởng cuối năm cũng không chạy tới bốn mươi bảy vạn. Thật là quá khó để tưởng tượng !

“Em không biết anh có nhiều tiền như vậy” Cô khó nén kinh ngạc.

“Cho nên bây giờ em còn muốn nhất định phải chia sẻ tiền lương sao ?”

Cô lắc đầu, chân chính hiểu được thế nào là cửu ngư nhất mao, đối với gia đình này tiền lương của cô chính là cửu ngư nhất mao.

“Cho tới nay anh không có ngăn cản em đi làm, là bởi vì anh thấy một người sống không có mục đích thì cuộc sống rất nhàm chán, rất dài, nhưng trong công ty có người làm hồng tâm tình của em, làm em không vui, không thoải mái như em nói, em nên từ chức” Cận Cương nhẹ nhàng vỗ về mặt của cô, ánh mắt tràn đầy cưng chiều.

“Được” Cô gật đầu đồng ý “Ngày mai em gửi đơn từ chức lên công ty, bất quá công ty có quy định phải làm tiếp hai tuần để công ty kiếm người thay thế mới được nghỉ”

“Hợp lý” Anh cũng gật đầu “Bây giờ em còn có gì phiền não cần ông xã hỗ trợ giải quyết nữa không ?” Anh khêu mi hỏi.

Anh nói năng hài hước làm cho cô không khỏi bật cười “Không có”

“Thật không có sao ? Kiêu thế không cần đối khách khí với vị phu”

Bạch Nghiên Lý lại bị lời nói chọc ghẹo của anh cười ra tiếng “Anh không cần nói như vậy, rất buồn cười” Cô vừa cười vừa nói.

“Anh thích xem em cười” Anh ôn nhu ngắm nhìn cô.

Nụ cười trên mặt Bạch Nghiên Lý thoáng cái nhu tình như nước, cô cũng ngắm nhìn anh khẽ cười “Cảm ơn”

“Cảm ơn cái gì ?” Anh khêu mi hỏi.

“Cảm ơn anh yêu em”

“Anh có cần phải cảm ơn vì em cũng yêu anh không ?” Anh nở nụ cười thật đẹp.

“Nếu như anh muốn cảm ơn thì em cũng sẽ không để ý” Cô xoay chuyển ánh mắt, nở nụ cười nghịch ngợm.

“Được” Đột nhiên Cận Cương đem nàng đè cô xuống ghế sa-lon, nghiêng nửa người trên người cô.

“Anh làm gì ?” Cô vẻ mặt mờ mịt hoài nghi hỏi.

“Nói cảm ơn với em nha” Anh cười đến gian trá giảo hoạt, lúc cô còn chưa kịp suy nghĩ ra anh có ý gì, anh đã cúi đầu cho cô một nụ hôn nóng bỏng, hôn đến khi cô thở hồng hộc, trong mắt đều là mê loạn, mà anh thì tràn đầy dục vọng khó nén.

Từ từ, nụ hôn của anh rời đi môi mềm xuống phía dưới hôn lên người của cô, cổ của cô đến xương quai xanh gọi cảm. Anh cúi bỏ đồ ngủ của cô, chậm chạp đưa tay phủ lên ngực rồi xuống cái bụng đã hơi nhô lên của cô, anh dừng lại thật lâu ở đó mới quay lại phủ lên ngực mềm mại của cô.

“Anh chưa nói với em rằng anh thật thích da thịt của em đúng không ? Mềm mại giống như da của trẻ con” Anh vừa cúi đầu lẩm bẩm, vừa để môi hoạt động trên ngực của cô, làm cho cô không khỏi than ra tiếng.

Anh hôn lên bụng cô, đem gương mặt dán lên đó một lúc rồi đột ngột đi xuống, không có chút nào nói trước hôn lên chân của cô.

“Cận Cương !” Cô kinh hãi muốn hét lên nhưng ra khỏi miệng không khác gì một tiếng than nhẹ.

Anh không thể làm như vậy. Tại sao anh lại hôn cô ở chỗ kia, anh...

Cô ngửa đầu không ngừng rên rỉ, muốn đưa tay đẩy anh ra nhưng toàn thân vô lực, run rẩy liên tiếp, bất ngờ cô co quắp thân mình làm cho cô rên rỉ không thôi.

Lúc này anh mới cởi bỏ áo quần của mình, sau đó ôm cả người vô lực của cô ngồi trên đùi, tách hai chân của cô chậm rãi tiến vào, ánh mắt của anh nóng bỏng nhưng động tác nhẹ nhàng vô cùng.

Anh ôn nhu yêu cô, cho đến khi cô đẩy ngã anh, ở trên người anh nhảy nhót, anh mới khẽ cười một tiếng, nắm eo cô dùng sức chạy nước rút ở trong cơ thể cô, cho đến khi hai người đạt đến cao trào đi đến tận đỉnh hoan ái. Chương 8.4 :

“Nghiên Lý, mình nghe nói cậu muốn từ chức. Tại sao ?”

Đột nhiên được cấp trên ra lệnh muốn cô tìm người mới để thay thế công việc của Bạch Nghiên Lý, thật sự Dương Hiểu Nhân sợ hết hồn, cho nên từ phòng quản lý đi ra lập tức chạy đến hỏi Bạch Nghiên Lý nguyên nhân nghỉ việc.

Nếu như cô ấy thật sự từ chức thì kế hoạch kia cô của cô làm thế nào bây giờ ? Sau này cô đi đâu lấy cơ hội gặp Cận Cương chứ ? Cô ấy muốn nghỉ việc thì hãy chờ kế hoạch của cô có chút tiến triển rồi hãy hay.

“Ông xã của tôi hy vọng tôi có thể ở nhà nghỉ ngơi”

“Cũng chưa đến thời gian sinh, nghỉ sớm như vậy có quá khoa trương không ? Hay là cậu có hiện tượng sinh non ?” Trong mắt cô ta xuất hiện hy vọng.

Bạch Nghiên Lý nhăn nhó nắm chặt quả đấm “Không có, tình trạng của tôi rất tốt. Cảm ơn sự quan tâm của cô”

“Đã như vậy thì tiếp tục đi làm nha, ở nhà rất nhàm chán hơn nữa cũng không có tiền lương”

“Lương của ông xã tôi còn nhiều hơn lương một năm của tôi mấy lần, tôi không có việc đối với anh ấy cũng không ảnh hưởng gì”

“Anh ấy có lương cao như vậy ư ?” Dương Hiểu Nhân hai mắt tròn xoe.

Bạch Nghiên Lý nhanh chóng sửa soạn đồ đạc, bộ dáng rất muốn đi về.

“Cậu dọn đồ làm chi ?”

“Tôi muốn nghỉ”

“Tại sao ?”

“Khám thai”

“Mình đã nói với cậu nhiều như vậy mà cậu vẫn muốn giữ đứa trẻ sao ?” Dương Hiểu Nhân cau chặt chân mày nhìn cô chằm chằm hỏi.

“Cô vẫn khuyên tôi phá bỏ cái thai thật sự là tốt cho tôi sao ?” Bạch Nghiên Lý dừng tay thu dọn đồ đạc, không thể nhịn được nữa xoay người đối mặt với cô ta.

Dương Hiểu Nhân bất ngờ bị hỏi như vậy thì cả người ngây ra.

“Đương nhiên là tốt rồi” Cô ta ánh mắt dao động trả lời.

“Có thật không ?” Bạch Nghiên Lý nhẹ khảy môi dưới giễu cợt.

“Lời này của cậu là có ý gì ?” Chú ý tới vẻ mặt khác thường của Nghiên Lý nên cô ta cảnh giác hỏi.

“Mặc dù tôi cùng Cận Cương chính xác kết hôn là vì đứa trẻ, nhưng cô nhìn qua tình hình ở chung của chúng tôi thì cũng biết mỗi ngày Cận Cương đều đưa đón tôi đi làm, anh ấy đối với tôi thật tốt, chỉ cần là người có mắt đều nhìn ra được, nhưng là cô không đếm xỉa đến còn quan tương lai của tôi có hạnh phúc hay không, nói tôi nhất định phải bỏ cái thai. Cô xác định là muốn tốt cho tôi sao ? Không còn mục đích nào khác ư ?”

Dương Hiểu Nhân sắc mặt biến hóa “Mình thì có mục đích gì ?”

“Điều này thì chỉ có lòng cô biết rõ chắc không cần tôi nói ra đi” Bạch Nghiên Lý khẽ hừ một tiếng.

Dương Hiểu Nhân nhìn chăm chăm cô, đột nhiên thẹn quá hóa giận “Tôi không ngờ cô lại là người như thế, tôi có ý tốt với cô mà cô không nhận thì thôi, lại đi nói tôi bụng dạ khó lường. Coi tôi mất bị mù xen vào việc của người khác” Cô ta trở mặt giống như lật sách, giận quá trừng mắt nhìn cô một cái xong liền xoay người bỏ đi.

Cô khẽ lắc đầu thở dài một cái, thu dọn xong đồ dùng cá nhân xong liền quét thẻ rời công ty.

Dưới lầu, Cận Cương sớm đã đứng chờ ở ven đường, vừa thấy cô xuất hiện liền mở cửa xe cho cô, còn hôn trộm cô một cái.

“Từ chức sao ?” Anh ở trong xe hỏi.

“Cũng nói rõ vài lời với Hiểu Nhân” Bạch Nghiên Lý gật đầu.

Anh hạ mi trêu ghẹo “Em nói thẳng với cô ta không được ngấp nghé hy vọng tới ông xã của mình nữa phải không ?”

Cô nghe anh nói như vậy liền cười lên “Em cho cô ta biết, cô ta đang suy nghĩ cái gì, có mục đích gì em đều biết”

“Cô ta có phản ứng gì ?” “Thẹn quá hóa giận liền chỉ trích em không biết ý tốt của cô ta, còn nói xấu cô ta”

“Cô ta bệnh cũng không nhẹ” Cận Cương giễu cợt.

Cô khẽ cười, không có gì phản bác được.

“Không nói về cô ta nữa” Anh giọng chán ghét nói. “Em nghĩ đi, khám thai xong muốn đi chỗ nào hẹn hò”

“Anh không cần trở về đi làm sao ?” Bạch Nghiên Lý ngạc nhiên hỏi.

“Không cần”

“Tại sao ?”

“Bởi vì anh muốn đi hẹn hò cùng bà xã nha” Anh nhếch miệng cười một tiếng, trả lời không có chút lịch sự.

Cô lại bị anh trêu chọc nở nụ cười, rồi lại có chút sầu lo “Anh không cần phải lo lắng cho em, khám thai xong em có thể về nhà ngủ, cũng có thể đến quá cả phê Hạnh Phúc tìm bà chủ nói chuyện phiếm, anh không nên tùy tiện xin nghỉ, công ty cho anh nhiều tiền lương như vậy sẽ không vui khi anh làm như vậy đâu”

“Đây căn bản là phúc lợi mà thôi, em không cần phải lo lắng. Mỗi tháng anh thay công ty kiếm nhiều tiền như vậy, nếu như nghỉ mà công ty còn có ý kiến thì công ty này không đáng để anh tiếp tục ở lại” Cận Cương trấn an cô.

“Có thật không ?”

“Thật”

Nhìn thái độ thành thật của anh rồi cuộc làm cho Bạch Nghiên Lý yên lòng, bây giờ cô rất hưng phấn cùng mong đợi.

“Anh muốn đi chỗ nào ?” Cô mong đợi hỏi nhưng lại không đợi anh trả lời hứng thú bưng bưng nói “Chúng ta đi ngắm cảnh ở tòa nhà cao chọc trời Mỹ Lệ được không ? Cho tới bây giờ em còn chưa tới đó”

“Được”

“Em còn muốn đi 101 quan sát Đài Bắc”

“Được”

“Còn có bến tàu, thung lũng Hoa Tây, chợ đêm Sĩ Lâm, núi Dương Minh, đầm Bích, ô”

Cô liệt kê ra một loạt địa điểm làm cho Cận Cương nghe xong thấy buồn cười. “Người không biết còn tưởng em lần đầu đến Đài Bắc ngắm cảnh” Anh cười khẽ chế nhạo.

“Mặc dù em làm việc ở Đài Bắc nhưng những địa phương kia em chưa có đi qua, nếu anh thấy nhàm chán thì không đi cũng được, không sao” Cô rầu rĩ nói.

“Chỉ cần ở chung một chỗ với em thì anh đi tới chỗ nào cũng không thấy nhàm chán” Anh thâm tình nhìn cô một cái, cầm tay cô, mỉm cười ôn nhu với cô.

Bạch Nghiên Lý cảm động, cúi đầu xuống miệng mỉm cười, mỉm cười hạnh phúc. Chương 8.5 :

Dương Hiểu Nhân nôn nóng đến độ muốn hét lên. Làm sao chuyện lại biến thành như vậy chứ ? Làm sao Bạch Nghiên Lý muốn từ chức, phá hủ cô đã khổ tâm xây dựng kế hoạch chứ ? Làm sao cô ta có thể !

Vì để cho cô ta sẩy thai, mỗi ngày cô đều vắt óc suy nghĩ các loại lý do để thuyết phục cô ta, nghĩ đến đâu muốn nổ tung.

Vì muốn thấy Cận Cương, mỗi ngày cô đều dậy sớm hơn bình thường, dành ra một tiếng đồng hồ để trang điểm trước khi đi làm, hại cô mỗi ngày đều thiếu ngủ.

Vì thuyết phục cô ta kết thúc hôn nhân không có tình yêu này, cô dành thời gian tập trung trên người cô ta, nói đến không còn nước bọt, ngay cả thời gian dành cho cô ta cũng nhiều hơn thời gian đi quan hệ kinh doanh.

Cô hao tổn nhiều thời gian công sức với hai người kia như vậy thì làm sao bọn họ dễ dàng dùng cách từ chức để thoát khỏi cô chứ ? Cô không cho phép, tuyệt đối không cho phép !

Cho dù cô không chiếm được Cận Cương thì cô cũng phải nghĩ biện pháp để phá hủ bọn họ. Cô không chiếm được, thì một người tầm thường như Bạch Nghiên Lý cũng đừng mơ có được !

Nghĩ biện pháp, nhanh nghĩ biện pháp, nhất định phải có biện pháp tách rời hai người đó ra mới được !

oOo

“Hiểu Nhân, cô có biết Bạch Nghiên Lý đi đâu không ? Cô ấy có điện thoại ?” Đồng nghiệp Trương Sỹ Kiệt bất ngờ nói với cô.

“Người nào tìm cô ấy ?” Cô quay đầu hỏi.

“Hình như là mẹ của cô ấy”

Mẹ của cô ta ? Mẹ của Nghiên Lý ? Đột nhiên cô thông minh ra.

“Đường dây số mấy ? Tôi nhận điện” Cô hỏi Trương Sỹ Kiệt.

“Đường dây số ba”

“Ok” Phất tay cảm ơn, cô cầm ống nghe, bấm phím số ba “Này, cô khỏe chứ, cô là mẹ của Nghiên Lý sao ? Cháu là đồng nghiệp của Nghiên Lý, tên Hiểu Nhân” Cô lời ngon tiếng ngọt mở miệng.

“Hiểu Nhân a, cô nghe Nghiên Lý có nhắc tới cháu. Cháu mạnh khỏe, có Nghiên Lý ở đó không cháu ?”

“Nghiên Lý đi bệnh viện rồi cô”

“Bệnh viện !” Bạch mẹ đột nhiên sợ hãi nói to, “Xảy ra chuyện gì ? Con bé làm sao ? Tại sao lại đi bệnh viện ?”

“Cô à, cô không biết sao ?” Cô giả bộ kinh ngạc nói, nhưng là trong lòng lại hoan hô một tiếng “thành công”

“Biết cái gì ? Hiểu Nhân, nhanh nói cho cô biết Nghiên Lý nhà cô đã xảy ra chuyện gì ? Tại sao muốn đi bệnh viện ? Có phải con bé bị thương ? Con bé...”

“Cô, trước tiên cô bình tĩnh một chút, chẳng qua Nghiên Lý chỉ mang thai mà thôi” Cô cố ý nói rõ ràng hai chữ mang thai.

“Mang thai ?” Trong giọng nói Bạch mẹ đầy kinh ngạc mờ mịt.

“Cô không biết chuyện gì xảy ra sao ?”

“Cô không biết, tiểu Lý không nói cho cô biết” Bạch mẹ mờ mịt trả lời.

“Thì ra là như vậy, cũng khó trách cô ấy không giám nói với cô” Dương Hiểu Nhân thờ dãi nói.

“Lời này của cháu là có ý gì ?”

“Cháu không nên nói chuyện này cho cô biết, nhưng cháu thấy cho cô biết vẫn tốt hơn” Cô dùng giọng nói do dự có chút ảo não chậm chạp nói.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?”

“Một buổi tối Nghiên Lý cùng bạn đến hộp đêm chơi, kết quả bị người gian bô thuốc mê, thế là chuyện xảy ra nên mới có thai...” Bây giờ xã hội lên án rất nhiều về vấn đề này, cho nên hồ đồ lấy ra dùng cũng không ai nghi ngờ.

“Cháu nói gì ?!” Bạch mẹ kích động rống to.

“Cò, cò nghe cháu nói hết đã” Dương Hiểu Nhân giương cao khóe miệng, nhưng giọng nói lại rất nghiêm túc “Bây giờ chuyện quan trọng không phải là vấn đề Nghiên Lý mang thai, quan trọng là cô ấy quyết định chung sống cả đời với tên đã cưỡng bạo cô ấy. Cò, cháu đã khuyên cô ấy rất nhiều nhưng vẫn không lung lay được quyết định của Nghiên Lý. Cô có thể khuyên cô ấy không nên ngu ngốc như vậy được không ? Cháu thật rất lo lắng cho cô ấy !”

“Hiểu Nhân, cảm ơn cháu đã nói cho cô biết chuyện này” Bạch mẹ trầm giọng nói “Bây giờ cô lập tức lên Đài Bắc, nhất định cô sẽ ngăn cản chuyện này, cháu yên tâm”

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Chương 9.1 :

Cứ ba phút thì điện thoại trong túi lại vang lên làm cho Cận Cương khó chịu không vui giận tái mặt, ngược lại Bạch Nghiên Lý ngồi bên cạnh anh thì rất bình tĩnh tuyệt không để ý, còn nhắc nhở anh nghe điện thoại.

“Điện thoại của anh đổ chuông” Cô chỉ vào cái túi của anh.

“Đừng để ý tới nó”

Anh tùy hứng làm cho Bạch Nghiên Lý cảm thấy buồn cười.

“Đừng như vậy, có thể mọi người có việc gấp cần anh giải quyết. Anh nghe đi”

“Anh ở công ty có thấy ai tìm anh giải quyết việc gì đâu, bọn họ nhất định là có ý, cho nên đừng để ý tới nó” Cận Cương xem thường nhếch miệng nói.

“Nếu như có việc gấp thật thì làm sao bây giờ ?” Cô thử khuyên anh “Anh thử nghe đi”

“Nếu có việc gấp như lời em nói thì anh không thể giải quyết công việc qua điện thoại được. Anh phải về công ty sao ?” Cận Cương trầm mặc nhìn cô một lát, gần hôn nói với cô, mà điện thoại trong túi anh thì không ngừng đổ chuông.

“Em biết, nhưng cũng không có biện pháp để giải quyết, không phải sao ?” Cô nhẹ giọng trấn an.

“Ai nói không có biện pháp ? Chỉ cần tắt di động hoặc vứt đi là được” Anh vừa nói vừa lấy điện thoại ra tắt nguồn rồi ném luôn vào thùng rác.

“Này !” Bạch Nghiên Lý quá sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức chạy đến thùng rác nhặt lại điện thoại cho anh. “Anh ném thật a !” Cô đi trở về, cau mày khó tin.

“Em nhặt về làm chi ?”

“Thiếu gia, anh không muốn nghe điện thoại thì thôi, làm chi vứt nó đi ? Di động này cũng đã bỏ tiền ra mua dùng, thật là không biết nhân gian khó khăn !”

“Em nói gì ?” Cận Cương cao giọng.

“Em...”

“Nghiên Lý”

Bất ngờ một giọng nói kêu tên cô làm cho cô quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bà chủ quán cà phê Hạnh Phúc cùng Vu Hàn và Tuyết Nhan, cả ba người đang mỉm cười với cô.

“Thật là khéo, lại ở chỗ này gặp được em. Em cũng tới đây ngắm cảnh sao ?” Đoạn Hựu Lăng cười hỏi.

Bạch Nghiên Lý mỉm cười gật đầu sau đó quay lại nhìn ông xã.

“Cận Cương, nếu công ty có việc gấp tìm anh thì anh nên về công ty xem sao, em ở đây nói chuyện với mấy chị cũng được” Cô vừa nói với anh vừa quay đầu hỏi “Có được không bà chủ ?”

“Dĩ nhiên có thể” Đoạn Hựu Lăng lập tức đáp ứng.

“Bây giờ anh không cần phải lo lắng nữa đúng không ?” Cô quay đầu nói với Cận Cương, sau đó nhét điện thoại vào tay anh rồi đẩy anh đi xuống cầu thang máy “Nhanh một chút đi về công ty đi”

“Em thật muốn anh đi ?” Cầm cái tay đang đẩy anh, anh nhìn cô không chớp mắt hỏi.

Bạch Nghiên Lý nhìn ra được thái độ có chút tức giận của anh, nhưng thật cô không hy vọng bởi vì đi chơi với cô mà ảnh hưởng đến công việc của anh, cô không muốn trở thành gánh nặng của anh.

“Đúng, anh nhanh về công ty đi, không cần lo lắng cho em” Cô dùng tay không bị anh cầm đẩy anh.

Cận Cương đứng yên tại chỗ không nhúc nhích lẳng lặng nhìn cô.

“Nghiên Lý, so với về công ty đi làm thì em cùng ông xã ở lại hẹn hò vẫn tốt hơn, mọi người sẽ không quấy rầy hai người” Đột nhiên Vu Hàn mở miệng nói, sau đó kéo Đoạn Hựu Lăng cùng Tuyết Nhan đi luôn.

“Chờ một chút, em đi cùng các chị” Bạch Nghiên Lý nghe vậy liền hất tay ông xã ra, xoay người đuổi theo.

Nhóm người Vu Hàn bắt đầu dừng bước lại, quay đầu nhìn về người vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn các cô, bắt gặp các cô thở dài.

Aiz, sớm biết thế này khi này không nên lên tiếng gọi Bạch Nghiên Lý, vô duyên vô cớ phá ngang vợ chồng người ta hẹn hò, thật là có lỗi.

Rốt cuộc Cận Cương cũng bước đi nhưng lại đi tới hướng các cô, cho đến khi đứng trước mặt của các cô.

“Như vậy phiền các cô chiếu cố vợ tôi” Anh nhẹ gật đầu với các cô xong liền cất bước rời đi.

“Nghiên Lý, hình như ông xã nhà em đang giận, em có muốn đi gọi anh ta lại không ?” Nhìn bóng lưng anh rời đi, Vu Hàn mở miệng hỏi.

“Không sao ?” Bạch Nghiên Lý lắc đầu.

“Em không sợ sẽ vì chuyện này mà cãi nhau sao ?”

“Anh ấy chắc sẽ có giận nhưng tuyệt đối không cãi nhau với em” Bạch Nghiên Lý tự tin nói.

“Em chắc chắn như vậy ư ?”

“Em sẽ giết anh ấy nếu anh ấy làm gì có lỗi với em”

“Đồ ~” Đột nhiên Vu Hàn phát ra một tiếng nói quái dị “Em kết hôn với chưa kết hôn không giống nhau. Nghiên lý, em trở nên nữ tính, có tự tin, không hề có hoang sợ, chỉ có mùi vị hạnh phúc ngập tràn, ông xã cũng đối tốt với em, rất lo lắng, rất yêu em đúng không ?” Cô mỉm cười ngắm nhìn Nghiên Lý.

Bị Vu Hàn nói như thế nên gương mặt của cô khẽ hồng lên.

“Oa, đỏ mặt nha”

Vu Hàn chỉ chỉ cô nói to làm cho Bạch Nghiên Lý đỏ mặt thêm nữa.

“Chị Vu Hàn, chị đừng có trêu Nghiên Lý nữa”

Đoạn Hựu Lăng khẽ cười mà Tuyết Nhan một bên cũng đang cười.

“Được rồi, bắt quá có chuyện này mọi người không thấy thú vị sao ?” Vu Hàn như có điều muốn nói.

“Chuyện gì ?” Chương 9.2 :

“Chuyện gì ?”

“Chính là truyền thuyết xe duyên của nhà trọ hạnh phúc nha, mặc dù chúng ta là người trong cuộc cũng cảm thấy lời đồn này quá buồn cười, nhưng là người có quan hệ với nhà trọ hạnh phúc thì kết hôn đều rất hạnh phúc, mọi người không cảm thấy thú vị sao ?”

“Theo như chị nói, lúc trước Hải Nhi cùng Liễu Kiệt, An An cùng Na Nghiêm, bọn họ kết hôn xong đều rất hạnh phúc cũng giống như chúng ta, làm cho mọi người hâm mộ” Đoạn Hựu Lăng gật đầu đồng tình nói.

“Bắt quá cũng có người không hạnh phúc không phải sao ? Mấy ngày hôm trước chẳng phải có một nữ nhân chạy đến đòi phá quán hạnh phúc đó sao ?” Lâm Tuyết Nhan nói lên nghi ngờ.

“Em biết người đàn bà kia sao ?” Vu Hàn Nhìn về phía Lâm Tuyết Nhan.

Cô sùng sốt một chút rồi lắc đầu.

“Nhưng là em biết Hải Nhi, cũng biết An An, mà Nghiên Lý, Hải Nhi, An An cũng đều giống nhau, mọi người chúng ta biết nhau không phải sao ?”

“Ý của chị là nói chỉ những người mà chúng ta quen biết mới có thể nhận được hạnh phúc ?” Lâm Tuyết Nhan khêu mi hỏi.

“Em không biết quen hay không quen có liên quan gì không, mà hẳn là có liên quan đi, tựa như động vật hợp theo giống loài, trên người chúng ta có mùi vị hạnh phúc cho nên mới ở chung một chỗ” Đoạn Hựu Lăng suy nghĩ một chút rồi nói ra ý kiến của mình.

“Nói thật hay” Vu Hàn đồng ý vỗ tay, nhưng ngay sau đó hăng hái đề nghị “Như vậy chúng ta dự đoán đi, hạnh phúc kế tiếp sẽ vào tay ai ? Nghiên Lý, em nói trước đi”

Bất ngờ bị chỉ định làm cho Bạch Nghiên Lý kinh ngạc “Em nói trước ?”

“Đúng” Vu Hàn dùng sức gật đầu “Thuận tiện chứng minh em có thuộc về một phe với bọn chị hay không”

Nhìn ba khuôn mặt đang mong chờ này làm cho Bạch Nghiên Lý khẩn trương lên. Nếu như cô không nói giống các chị thì làm sao ? Hơn nữa, thật ra cô không quen vị khách nào ở trong quán cà phê Hạnh Phúc, muốn cô đoán thế nào a ?

“Chớ suy nghĩ quá nhiều, bằng trực giác là được”

“Trực giác”

“Trong lòng em có một cái tên, chỉ cần em nói ra là được”

Cô chỉ nhớ rõ có một người có liên quan đến quán cà phê mà thôi nên cô thử mở miệng “Là...Lam ?”

“Hai em thấy thế nào ?” Vu Hàn hỏi Đoạn Hựu Lăng cùng Tuyết Nhan.

“Dĩ Lam” Hai người không hẹn mà nói ra cùng lúc.

“Chị cũng nghĩ như vậy” Vu Hàn kích động nói sau đó vui vẻ cười to “Nhìn đáng đáp quả nhiên là vật hợp theo loài, cùng một từ trường, ha ha ha...”

Đoạn Hựu Lăng cùng Lâm Tuyết Nhan cũng nở nụ cười, chỉ có Bạch Nghiên Lý âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hồ ! Nói đúng rồi, nếu không thật sẽ bị loại khỏi phe hạnh phúc giống như lời của chị Vu Hàn, nhất định tối nay cô sẽ ngủ không được, cảm tạ ông trời a !

Phụ nữ tụ tập một chỗ luôn buôn chuyện không hết chủ đề, nhất là phụ nữ đã kết hôn.

Cho tới bây giờ Bạch Nghiên Lý cũng không ngờ trên người mình có tế bào buôn chuyện, nhưng sau khi ngồi cùng tiền bối của nhà trọ hạnh phúc, thì mọi chuyện đều có thể buôn, người nhà, bạn bè, cuộc sống, tình cảm, sức khỏe, sinh nhật...Nếu không phải tối nay có người bận việc thì cô có buôn đến sáng đi chẳng nữa cũng không hết chuyện.

Chị Vu Hàn hoạt bát, rất có tự tin. Chị Tuyết Nhan trầm tĩnh, có loại khí chất thần bí. Chị Hựu Lăng ôn nhu làm cho người ta như tắm gió xuân. Các chị đều thông minh, có trí lực, cùng các chị nói chuyện làm cho cô hiểu biết thêm rất nhiều, cảm giác trong sáng rộng mở. Cô phát hiện mình rất thích các chị, cực kỳ thích !

Nói chuyện đến hơn năm giờ, Vu Hàn muốn lái xe đưa Bạch Nghiên Lý về nhà, cho nên bốn cô đều đi đến bãi đỗ xe.

“Có thể đưa em đến công ty Cận Cương không chị ?” Đột nhiên Bạch Nghiên Lý nghĩ ra nói.

“Có vấn đề gì chứ ?” Vu Hàn tận lực đáp ứng “Bắt quá sắp đến giờ tan việc, em có muốn gọi điện báo trước để anh ta chờ em hay không ?”

Bạch Nghiên Lý gật đầu, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho ông xã.

Điện thoại đổ chuông một lúc lâu mới có người nghe máy.

“Anh còn đang làm việc sao ?” Cô đột ngột mở lời, không cần lãng phí thời gian nói mình là ai.

“Àn”

Bạch Nghiên Lý ngây ngốc một chút, bởi vì giọng nói của anh rất lạnh lùng.

“Anh không chuẩn bị tan việc ư ?”

“Không có”

“Được rồi, không có chuyện gì” Cô cho là anh còn có thể nói cái gì đó, bắt quá đợi một hồi lâu vẫn nghe im lặng, cô mới đưa điện thoại lên xem, mới

phát hiện điện thoại đã sớm ngắt liên lạc.

Anh tắt máy lúc nào ? Cô vừa nói xong là anh tắt hay là anh đợi lâu không nghe cô nói gì nên tắt ? Nhưng là anh tắt máy trước, chẳng lẽ không nói gấp lại sau sao ? Hoặc hỏi cô có chuyện gì sao ? Thái độ của anh thế này chắc là vẫn còn giận chuyện lúc chiều.

“Sao thế ?” Nhìn cô cầm điện thoại ngăn người nên Đoạn Hựu Lãng quan tâm hỏi.

“Hình như anh ấy đang bận” Cô nói.

“Vậy em còn muốn đến đó nữa không ?” Đoạn Hựu Lãng hỏi.

“Đĩ nhiên là muốn đi !” Vu Hàn nhanh chóng nói “Chẳng qua là theo ông xã ăn một bữa tối, không... ngay cả sắp xếp thời gian ăn một bữa tối cũng không được, bận việc không có quan hệ, quan trọng là... con bé đã đem tâm ý của mình để ra ngoài”

“Tâm ý ?” Đoạn Hựu Lãng không hiểu nhìn chị.

“Em đến đó là lấy lòng ông xã vì lúc chiều đã lỡ chọc giận anh ta sao ?” Vu Hàn nhìn về phía Bạch Nghiên Lý mỉm cười nói.

“Đúng” Cô gật đầu thừa nhận nói. Không ngờ cô chưa nói gì hết mà chị Vu Hàn cũng biết cô muốn làm cái gì, chị Vu Hàn thật thông minh.

“Nghiên Lý, như vậy là tốt rồi !” Vu Hàn tán thưởng vỗ vai cô “Chị cho em biết, đàn ông rất dễ dụ dỗ, chỉ cần em làm nũng rồi cười một cái, nếu không thì cùng anh ta lăn lộn, hòa lộn đi chẳng nữa cũng tan thành mây khói thôi”

“Chị Vu Hàn, thì ra là chị dụ dỗ anh Khuê như vậy nha !” Lâm Tuyết Nhan cười như không cười chế nhạo chị.

“Là nha” Vu Hàn hào phóng thừa nhận, vẻ mặt còn đắc ý, chọc cho mọi người phải nở nụ cười.

Sau khi lái xe ra khỏi bãi đậu xe, bởi vì còn chưa tới giờ cao điểm nên xe đi rất dễ dàng, rất nhanh đã đến nơi làm việc của Cận Cường.

Vu Hàn dừng xe ven đường để cho Bạch Nghiên Lý xuống xe, sau khi cô xuống xe, Vu Hàn còn kéo kính xe xuống nháy mắt với Nghiên Lý như ngầm nói cổ lên, rồi mới lái xe đi Chương 9.2 :

“Chuyện gì ?”

“Chính là truyền thuyết xe duyên của nhà trọ hạnh phúc nha, mặc dù chúng ta là người trong cuộc cũng cảm thấy lời đồn này quá buồn cười, nhưng là người có quan hệ với nhà trọ hạnh phúc thì kết hôn đều rất hạnh phúc, mọi người không cảm thấy thú vị sao ?”

“Theo như chị nói, lúc trước Hải Nhi cùng Liễu Kiệt, An An cùng Na Nghiên, bọn họ kết hôn xong đều rất hạnh phúc cũng giống như chúng ta, làm cho mọi người hâm mộ” Đoạn Hựu Lãng gật đầu đồng tình nói.

“Bất quá cũng có người không hạnh phúc không phải sao ? Mấy ngày hôm trước chẳng phải có một nữ nhân chạy đến đòi phá quán hạnh phúc đó sao ?” Lâm Tuyết Nhan nói lên nghi ngờ.

“Em biết người đàn bà kia sao ?” Vu Hàn Nhìn về phía Lâm Tuyết Nhan.

Cô sùng sốt một chút rồi lắc đầu.

“Nhưng là em biết Hải Nhi, cũng biết An An, mà Nghiên Lý, Hải Nhi, An An cũng đều giống nhau, mọi người chúng ta biết nhau không phải sao ?”

“Ý của chị là nói chỉ những người mà chúng ta quen biết mới có thể nhận được hạnh phúc ?” Lâm Tuyết Nhan khêu mi hỏi.

“Em không biết quen hay không quen có liên quan gì không, mà hẳn là có liên quan đi, tựa như động vật hợp theo giống loài, trên người chúng ta có mùi vị hạnh phúc cho nên mới ở chung một chỗ” Đoạn Hựu Lãng suy nghĩ một chút rồi nói ra ý kiến của mình.

“Nói thật hay” Vu Hàn đồng ý vỗ tay, nhưng ngay sau đó hăng hái đề nghị “Như vậy chúng ta dự đoán đi, hạnh phúc kế tiếp sẽ vào tay ai ? Nghiên Lý, em nói trước đi”

Bất ngờ bị chỉ định làm cho Bạch Nghiên Lý kinh ngạc “Em nói trước ?”

“Đúng” Vu Hàn dùng sức gật đầu “Thuận tiện chứng minh em có thuộc về một phe với bọn chị hay không”

Nhìn ba khuôn mặt đang mong chờ này làm cho Bạch Nghiên Lý khản trương lên. Nếu như cô không nói giống các chị thì làm sao ? Hơn nữa, thật ra cô không quen vị khách nào ở trong quán cà phê Hạnh Phúc, muốn cô đoán thế nào a ?

“Chớ suy nghĩ quá nhiều, bằng trực giác là được”

“Trực giác”

“Trong lòng em có một cái tên, chỉ cần em nói ra là được”

Cô chỉ nhớ rõ có một người có liên quan đến quán cà phê mà thôi nên cô thử mở miệng “Là...Lam?”

“Hai em thấy thế nào?” Vu Hàn hỏi Đoạn Hựu Lăng cùng Tuyết Nhan.

“Dĩ Lam” Hai người không hẹn mà nói ra cùng lúc.

“Chị cũng nghĩ như vậy” Vu Hàn kích động nói sau đó vui vẻ cười to “Nhìn dáng dấp quả nhiên là vật hợp theo loài, cùng một từ trường, ha ha ha...”

Đoạn Hựu Lăng cùng Lâm Tuyết Nhan cũng nở nụ cười, chỉ có Bạch Nghiên Lý âm thầm thờ phào nhẹ nhõm.

Hồ ! Nói đúng rồi, nếu không thật sẽ bị loại khỏi phe hạnh phúc giống như lời của chị Vu Hàn, nhất định tối nay cô sẽ ngủ không được, cảm tạ ông trời a !

Phụ nữ tụ tập một chỗ luôn buôn chuyện không hết chủ đề, nhất là phụ nữ đã kết hôn.

Cho tới bây giờ Bạch Nghiên Lý cũng không ngờ trên người mình có tế bào buôn chuyện, nhưng sau khi ngồi cùng tiền bối của nhà trọ hạnh phúc, thì mọi chuyện đều có thể buôn, người nhà, bạn bè, cuộc sống, tình cảm, sức khỏe, sinh nhật...Nếu không phải tối nay có người bận việc thì cô có buôn đến sáng đi chẳng nữa cũng không hết chuyện.

Chị Vu Hàn hoạt bát, rất có tự tin. Chị Tuyết Nhan trầm tĩnh, có loại khí chất thần bí. Chị Hựu Lăng ôn nhu làm cho người ta như tắm gió xuân. Các chị đều thông minh, có trí lực, cùng các chị nói chuyện làm cho cô hiểu biết thêm rất nhiều, cảm giác trong sáng rộng mở. Cô phát hiện mình rất thích các chị, cực kỳ thích !

Nói chuyện đến hơn năm giờ, Vu Hàn muốn lái xe đưa Bạch Nghiên Lý về nhà, cho nên bốn cô đều đi đến bãi đỗ xe.

“Có thể đưa em đến công ty Cận Cương không chị?” Đột nhiên Bạch Nghiên Lý nghĩ ra nói.

“Có vấn đề gì chứ?” Vu Hàn tận lực đáp ứng “Bất quá sắp đến giờ tan việc, em có muốn gọi điện báo trước để anh ta chờ em hay không?”

Bạch Nghiên Lý gật đầu, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho ông xã.

Điện thoại đổ chuông một lúc lâu mới có người nghe máy.

“Anh còn đang làm việc sao?” Cô đột ngột mở lời, không cần lãng phí thời gian nói mình là ai.

“Àn”

Bạch Nghiên Lý ngây ngốc một chút, bởi vì giọng nói của anh rất lạnh lùng.

“Anh không chuẩn bị tan việc ư?”

“Không có”

“Được rồi, không có chuyện gì” Cô cho là anh còn có thể nói cái gì đó, bất quá đợi một hồi lâu vẫn nghe im lặng, cô mới đưa điện thoại lên xem, mới phát hiện điện thoại đã sớm ngắt liên lạc.

Anh tắt máy lúc nào? Cô vừa nói xong là anh tắt hay là anh đợi lâu không nghe cô nói gì nên tắt? Nhưng là anh tắt máy trước, chẳng lẽ không nói gấp lại sau sao? Hoặc hỏi cô có chuyện gì sao? Thái độ của anh thế này chắc là vẫn còn giận chuyện lúc chiều.

“Sao thế?” Nhìn cô cầm điện thoại ngẩn người nên Đoạn Hựu Lăng quan tâm hỏi.

“Hình như anh ấy đang bận” Cô nói.

“Vậy em còn muốn đến đó nữa không?” Đoạn Hựu Lăng hỏi.

“Dĩ nhiên là muốn đi!” Vu Hàn nhanh chóng nói “Chẳng qua là theo ông xã ăn một bữa tối, không...ngay cả sắp xếp thời gian ăn một bữa tối cũng không được, bận việc không có quan hệ, quan trọng là...con bé đã đem tâm ý của mình đề ra ngoài”

“Tâm ý?” Đoạn Hựu Lăng không hiểu nhìn chị.

“Em đến đó là lấy lòng ông xã vì lúc chiều đã lỡ chọc giận anh ta sao?” Vu Hàn nhìn về phía Bạch Nghiên Lý mỉm cười nói.

“Đúng” Cô gật đầu thừa nhận nói. Không ngờ cô chưa nói gì hết mà chị Vu Hàn cũng biết cô muốn làm cái gì, chị Vu Hàn thật thông minh.

“Nghiên Lý, như vậy là tốt rồi!” Vu Hàn tán thưởng vỗ vai cô “Chị cho em biết, đàn ông rất dễ dụ dỗ, chỉ cần em làm nũng rồi cười một cái, nếu không thì cùng anh ta lăn lộn, hòa lộn đi chẳng nữa cũng tan thành mây khói thôi”

“Chị Vu Hàn, thì ra là chị dụ dỗ anh Khuê như vậy nha !” Lâm Tuyết Nhan cười như không cười chế nhạo chị.

“Là nha” Vu Hàn hào phóng thừa nhận, vẻ mặt còn đắc ý, chọc cho mọi người phải nở nụ cười.

Sau khi lái xe ra khỏi bãi đậu xe, bởi vì còn chưa tới giờ cao điểm nên xe đi rất dễ dàng, rất nhanh đã đến nơi làm việc của Cận Cương.

Vu Hàn dừng xe ven đường để cho Bạch Nghiên Lý xuống xe, sau khi cô xuống xe, Vu Hàn còn kéo kính xe xuống nháy mắt với Nghiên Lý như ngầm nói cô lên, rồi mới lái xe đi Chương 9.4 :

Trong phút chốc cô lạc vào một không gian hiện đại, rộng rãi, xa hoa khí phái, nhưng lại không nhìn thấy người mà cô muốn tìm.

“Em đến đây có chuyện gì ?”

Phía sau bất ngờ vang lên một giọng nói dọa cô kêu lên, cô nhanh chóng xoay người, cô thấy ngoại trừ cánh cửa vừa rồi còn có một cánh cửa khác nữa, mà Cận Cương thì đang đứng bên cánh cửa đó.

“Em tới chờ anh tan việc rồi cùng nhau về nhà”

Cô đi tới chỗ anh thì bất ngờ anh lại lướt qua cô, tiêu sái đến bàn làm việc ngồi xuống trên ghế da.

“Anh còn nhiều việc chưa giải quyết xong nên hôm nay muốn tăng ca” Mặt anh không chút thay đổi nói.

“Vậy buổi tối anh muốn ăn gì, em mua giúp anh” Sớm đoán được tình hình sẽ phát sinh như vậy nên Bạch Nghiên Lý không chút ngạc nhiên, chỉ mỉm cười đi tới chỗ anh.

“Anh sẽ gọi thư ký mua”

Quả nhiên anh vẫn còn tức giận. “Vậy có thể mua cho em một phần được không ?” Cô nhẹ nhàng nói.

“Em muốn làm gì ?” Cận Cương khẽ nhíu mày.

“Em muốn cùng anh tăng ca, xong việc cùng nhau về”

“Anh bận làm việc không có thời gian chơi đùa với em”

“Anh không cần bận tâm đến em, em ngồi cùng anh là được” Cô vòng qua bàn làm việc đi tới bên cạnh anh, cúi đầu xuống hôn anh.

Cận Cương nhìn thấy cô như vậy hai mắt tròn xanh, bộ dáng có vẻ rất sợ hãi.

“Tại sao ?” Phản ứng của anh làm cho cô có chút buồn cười, đánh ra tuyệt chiêu là như vậy a !

“Em...” Anh muốn nói lại thôi nhưng rất nhanh đã khôi phục lại thái độ lúc đầu, quay đầu cầm lấy văn kiện giấy tờ lãnh đạm nói “Em đi về trước đi, anh còn không biết làm đến khi nào mới nghỉ”

“Nhưng là em muốn ở lại với anh” Cô dựa sát vào người anh, liếm liếm cái cổ anh ôn nhu nói. Cô có cảm giác người anh cứng ngắc một chút.

Anh im lặng không lên tiếng, cũng không nhúc nhích, cả người cứng ngắc một chút sau đó mới khẽ hừ một tiếng, “Là sao ? Chẳng phải lúc chiều em không muốn đi với anh đấy thôi”

“Khi đó em không muốn làm trễ công việc của anh”

“Bây giờ em cũng có thể không cần làm trễ nãi công việc của anh”

Anh đang giận, nhìn thái độ của anh thì chuyện tăng ca là anh nói dối, bởi vì nếu anh không có việc khẩn cấp cần xử lý thì sẽ không cùng cô đồng dài như vậy. Bạch Nghiên Lý như bưng bình suy đoán.

“Anh đang giận em chuyện lúc chiều đúng không ?” Cô nũng nịu hỏi.

“Không có” Anh bịa đặt nói.

“Anh có” Cô ngồi trên đùi anh, đưa tay vòng qua cổ anh.

Không ngờ là cô ngồi trên người mình nên cả người anh cứng ngắc, người ngây như phỗng nhìn cô, hoàn toàn đã quên phải tiếp tục nghiên nghị.

“Em giải thích với anh, anh đừng có giận nữa được không ?” Cô nói nhẹ như Như Lan>, hai tay cố ý vuốt ve cổ anh, giống như vừa trêu chọc vừa trấn an anh.

Cận Cương lẳng lặng không nói một câu, hai mắt đen thâm thúy nhìn cô không chớp mắt.

“Nói xin lỗi còn chưa đủ sao ? VẬY...” Đột nhiên cô nghiêng người hôn anh, sau đó mặt đỏ bừng nhìn anh “Như vậy được chưa ?”

“Chưa được” Bỗng nhiên anh mở miệng nói, rất nhanh một giây sau đã nắm chặt gáy cô, dùng sức đem cô áp chặt vào miệng anh, hung hăng hôn cô.

Môi lưỡi của anh tỏa nhiệt, không chút lưu tình công kích, cắn nuốt cô. Bàn tay nắm gáy cô không biết từ lúc nào đã trượt xuống eo cô, đem cô ôm gần hơn, áp chặt cô vào cái vật đã thẳng đứng kia mà cọ xát.

Hô hấp càng lúc càng dồn dập, tim đập càng lúc càng nhanh, cô không tự chủ được khẽ rên thành tiếng, nhưng một tia lý trí còn sót lại khi anh đang cời bỏ áo quần của cô.

“Cận Cương...” Cô rời môi anh, thử ngăn anh lại nhưng lại bị môi anh nuốt mất.

“Không phải em muốn xin lỗi sao ? Anh chỉ chấp nhận loại xin lỗi như thế này” Anh cắn nhẹ vào cái cổ non mịn của cô, khàn khàn nói.

“Nhưng là anh đang làm việc sẽ có người đi vào”

Cô run rẩy khẽ thở ra, một tay của anh đã tiến vào trong quần, bàn tay như lửa ôn nhu vuốt ve cái mông của cô, sau đó đi xuống...

Hai mắt ngập tràn dục hòa nhìn cô một cái, bất ngờ đưa tay ấn một phím trên điện thoại bàn, mắt vẫn nhìn cô nói “Thư ký Lưu, từ giờ trở đi không cho phép bất kỳ ai vào phòng làm việc quấy rầy tôi”

Cô khó tin hai mắt tròn to, nháy mắt mặt cô đã đỏ lên, sau đó, đương nhiên là cô bị anh ăn xong lau sạch. Sau đó nữa cô lại nghĩ sẽ không bao giờ tới đây lần nữa, không bao giờ tới tìm anh, bởi vì quá mất mặt cũng quá xấu hổ a. Cứ nhiên ở phòng làm việc anh lại làm chuyện đó với cô...

Cô cũng không dám tới nơi này thêm một lần nào nữa !

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Chương 10.1 :

Liếc nhìn người đàn ông tâm tình rất khoái trá ngồi bên cạnh, Bạch Nghiên Lý không thể không đồng ý với lời nói của chị Vu Hàn...đàn ông rất dễ dụ dỗ. Nhìn thái độ hớn hờ của anh bây giờ so với thái độ hai tiếng trước quả thật là hai người khác nhau. Thật là không biết nên nói chị Vu Hàn lợi hại hay là nói đàn ông đơn thuần đây ?

“Bữa tối muốn ăn gì ?” Người đàn ông đơn thuần hỏi.

“Em còn tưởng rằng anh quên mất chuyện ăn tối?” Cô hờn dỗi nói.

“Làm sao có thể, bây giờ em ăn một bữa hai, anh thế nào có thể quên được chứ ?” Cận Cương cười đưa tay xoa nhẹ bụng cô.

“Cho nên anh chỉ lo cho cục cưng trong bụng thôi sao ?” Cô cố ý hỏi như thế.

“Sai, so với cục cưng thì anh để ý người mang cục cưng hơn”

“Người nào ?”

“Chính là em, bà xã của anh” Anh bất ngờ nghiêng người qua hôn cô.

“Này, anh đang lái xe đấy !” Cô sợ hãi kêu lên.

Cận Cương mỉm cười trấn an cô, sau đó nhìn đường phía trước rồi trở lại chuyện chính “Muốn ăn cái gì ?”

“Ngày hôm qua nấu canh gà vẫn còn, chúng ta về ăn canh gà được không ?” Cô suy nghĩ một chút mới mở miệng đề nghị.

“Chỉ cần em thích là được, anh không có ý kiến” Anh gật đầu đồng ý, vừa mới nói xong thì điện thoại trong túi đồ chuông làm anh nhú mày, về mặt như không muốn nghe.

“Điện thoại của anh đồ chuông” Bạch Nghiên Lý nhắc nhở.

“Anh đã hết giờ làm” Anh lạnh lùng nói.

“Chắc không phải là điện thoại của công ty, anh thử nhìn xem”

Nhìn cô một cái anh mới bắt đầu đi lấy di động trong túi ra, nhìn tên người gọi đến hiện trên màn hình sau đó nhướn cao chân mày nói “Tìm em”, anh vừa nói vừa đưa di động cho cô.

“Tìm em?” Bạch Nghiên Lý hoài nghi mở to hai mắt, cúi đầu nhìn tên hiển thị trên màn hình “Huệ Quân?” Cô ngạc nhiên thốt lên, sau đó mới ấn nút nghe “Này?”

“Nghiên Lý, tại sao điện thoại của cậu mình gọi không được? May mà mình có số của Thiếu Gia” Huệ Quân ở đầu dây bên kia thấp giọng oán trách.

“Xin lỗi, có thể máy hết pin, cậu tìm mình có việc gì không?”

“Có, mẹ của cậu đang ở đây mà!”

“Cái gì?!” Bạch Nghiên Lý ngạc nhiên kêu lên.

Cận Cương nghe thế mới quay đầu nhìn cô.

“Có phải cậu đã quên nói chuyện kết hôn cho mẹ cậu biết? Cô đến đây tìm cậu, đương nhiên mình phải nói cho cô biết cậu kết hôn hiện tại sống cùng chồng, sau khi cô nghe xong thiếu chút nữa té xỉu, làm mình sợ chết khiếp”

“Bây giờ bà đang ở đâu?”

“Ở trong phòng khách, thái độ của cô có chút quái, cậu có muốn tới đón cô không? Hay là nói địa chỉ nhà cậu cho mình, mình nói cô bắt taxi qua nhà cậu?”

“Để mình qua đó”

“Được, mình chờ cậu”

“Phát sinh chuyện gì?” Vừa thấy cô tắt điện thoại anh lập tức hỏi.

“Mẹ em đang ở chỗ Huệ Quân, làm sao bây giờ? Cuối tuần này chúng ta mới về nhà thông báo cho mẹ biết chuyện, bây giờ đột nhiên mẹ biết chuyện em kết hôn hơn nữa còn không nói cho bà biết, nhất định bà sẽ đau khổ buồn bực” Chân mày của Bạch Nghiên Lý nhíu chặt, vẻ mặt ưu sầu nói.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta trước đi đón mẹ rồi nói sau” Anh nhẹ giọng trấn an.

Cô gật đầu nhưng vẻ mặt vẫn nhăn nhó, khổ não.

“Bây giờ có thể mẹ sẽ khổ sở, thương tâm, nhưng rồi sẽ rất vui vẻ, bởi vì nhìn anh có tiền, vẻ ngoài lại rất đẹp trai, vừa đa tài đa nghệ, anh tuần nào ngồi, quan trọng là con rể rất yêu rất yêu con gái bà, bà có đốt đèn lồng đi tìm khắp nơi cũng không có người thứ hai, bà mà nhìn thấy anh nhất định sẽ thích, sẽ hài lòng, vui vẻ vô cùng” Thấy cô như vậy, Cận Cương mới nhẹ giọng nâng cằm mình lên.

Anh nói như ông già buôn dưa rớt cuộc thành công chọc cho Bạch Nghiên Lý nở nụ cười.

“Da mặt anh thật dày” Cô nhấn mạnh.

“Anh chỉ nói sự thật mà thôi, chẳng lẽ em không cảm thấy ông xã em có tiền, đẹp trai, vừa đa tài đa nghệ, anh tuần nào ngồi sao?”

“Em chỉ cảm thấy da mặt anh thật dày”

“Nhưng là em vẫn yêu cái da mặt dày này, rất yêu rất yêu không phải sao?” Anh mỉm cười nhìn cô một cái.

Cô có thể nói gì? Chỉ có thể đỏ mặt mà thôi, bởi vì anh hoàn toàn nói đúng, chết tiệt, cô rất yêu rất thương anh. Hôm nay ở công ty chờ anh đồng ý gặp cô, cô mới biết cô yêu anh nhiều như thế nào.

“Anh còn nhớ rõ địa chỉ nhà Huệ Quân sao?”

Anh gật đầu, “Nơi đó không có chỗ dừng xe nên có thể nói mẹ xuống chờ chúng ta đi”

“Đại khái còn bao lâu nữa thì chúng ta đến nơi để em gọi điện thoại báo trước cho Huệ Quân?”

“Khoảng mười phút nữa”

Nghe được câu trả lời của anh, cô lập tức dùng điện thoại của anh gọi cho Huệ Quân, nói cho cô ấy biết khoảng mười phút sau hai người đến nơi, bởi vì

không có nơi đỗ xe nên phiền cô ấy dẫn mẹ cô xuống lầu chờ cô. Chương 10.2 :

Mười phút sau hai người đã đi vào trong hẻm nhỏ, xa xa đã thấy Huệ Quân và mẹ đang đứng ngoài cửa nhà trọ chờ hai người.

Cận Cương dừng xe trước mặt hai người đang chờ, cô đẩy cửa xe đi xuống, còn Cận Cương nhìn phía sau tạm thời không thấy có xe đi vào nên cũng theo cô xuống xe.

“Mẹ.....”

Bạch Nghiên Lý đi về phía mẹ mình, mới mở miệng gọi một tiếng mẹ nhưng bất ngờ Bạch mẹ lại đi lướt qua cô, cô ngạc nhiên quay đầu, vừa lúc thấy mẹ mình giờ cao tay tát Cận Cương một cái.

“Ba !” Một tiếng vang thanh thúy trong đêm tối.

“Mẹ !” Cô hét lên.

Cô bước nhanh đến bên mẹ mình, ngăn bà đánh Cận Cương thêm lần nữa.

“Mẹ, mẹ đang làm cái gì vậy ?”

Cô bắt được tay của bà, không ngờ Bạch mẹ lại dùng sức hất cô ra làm cho cô không kịp ứng phó mất đi thăng bằng, rất may là Cận Cương nhanh tay lẹ mắt đỡ được cô.

“Em không sao chứ ?” Anh hỏi.

Cô gật đầu, còn chưa kịp mở miệng nói gì với anh thì đột nhiên Bạch mẹ lao đến, dùng hết sức kéo cô ra khỏi người Cận Cương.

“Không nên đụng vào con gái của tôi !” Bạch mẹ giận dữ mắng mỏ.

“Mẹ ?”

“Cô đi theo tôi” Bà ra sức nắm chặt tay con gái lôi cô đi.

“Mẹ, mẹ đừng như vậy, rốt cuộc là tại sao ? Mẹ muốn kéo con đi nơi nào ?” Cô vẻ mặt bối rối, không hiểu gì hỏi, đồng thời quay đầu nhìn về phía ông xã cầu cứu.

“Mẹ.....” Cận Cương mở miệng.

“Câm miệng ! Ai là...mẹ của anh ? Anh...cái đồ cường bức !” Bạch mẹ nghiêng răng nghiêng lợi giận dữ mắng mỏ.

Cận Cương, Bạch Nghiên Lý cùng Huệ Quân cả ba người ngẩn ngơ giống nhau.

“Cường bức ?” Huệ Quân ngạc nhiên hỏi.

“Mẹ, mẹ đang nói bậy bạ gì đó ?” Bạch Nghiên Lý nhú mày nhìn mẹ, giọng nói nghiêm túc hỏi mẹ.

“Mẹ hỏi con, có phải con đang mang thai ?”

Trong nháy mắt Bạch Nghiên Lý kinh ngạc trợn to hai mắt.

“Mẹ, làm sao mẹ biết chuyện này ?” Cô nhanh chóng nhìn Huệ Quân, Huệ Quân ra sức lắc đầu với cô.

“Hiếu Nhân nói cho mẹ biết”

“Hiếu Nhân ?” Bạch Nghiên Lý kinh ngạc nhìn mẹ mình.

“Tiểu Lý, mẹ tuyệt đối sẽ không để con có một cuộc sống như vậy” Bạch mẹ nắm chặt tay con gái, tâm tình kích động nói “Con nên biết mẹ cực khổ thế nào mới nuôi con khôn lớn, tại sao con lại dễ dàng đầu hàng vận mệnh như thế, buông tha cho cuộc sống của mình như thế ? Mẹ tuyệt đối không cho con làm vậy, tuyệt đối sẽ không !”

“Mẹ, trước tiên mẹ nên bình tĩnh” Nghiên Lý vội vàng trấn an bà “Bất kể Hiếu Nhân nói với mẹ chuyện gì thì đều là giả dối hết, không có gì đáng tin cả”

“Giả ? Con mang thai là giả sao ? Con gả cho tên súc sinh cường hiếp con là giả sao ?” Bạch mẹ vừa nói vừa nhìn Cận Cương với ánh mắt đầy hận ý.

“Mẹ, cho tới bây giờ Cận Cương chưa bao giờ cưỡng bức con, mẹ đừng nói anh ấy như vậy, con gả cho anh ấy vì mang thai còn vì con rất thương anh ấy” Bạch Nghiên Lý nhanh chóng giải thích.

Nghe thấy cái họ quen quen làm cho Bạch mẹ sững sờ, hoài nghi nhìn con gái “Cận...Cương ?”

“Đúng, chính là Cận thiếu gia, khi còn bé thường bị con mắng thiếu gia ngu ngốc, Cận Cương chính là tiểu thiếu gia kia”

Bạch mẹ bất ngờ nhìn chằm chằm con gái, rồi quay đầu nhìn Cận Cương, hoàn toàn sợ ngây người, nhưng bất kể thế nào thì bây giờ bà đã bình tĩnh không còn kích động nữa.

Nhất thời Bạch Nghiên Lý thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ, con không biết Hiểu Nhân nói gì với mẹ, nhưng cô ta nói gì thì mẹ cũng không được tin, bởi vì cô ta thích Cận Cương, vẫn nghĩ biện pháp để con rời xa Cận Cương” Cô thành thật nói.

“Có nữ nhân hèn hạ không biết xấu hổ như vậy sao ? Nghiên Lý, tại sao con không nói với mình chuyện này ?” Huệ Quân khó tin hai mắt tròn to.

Bất đắc dĩ Bạch Nghiên Lý khẽ thở dài một cái, không biết bắt đầu nói như thế nào.

“Cô ấy đã đưa đơn xin nghỉ việc, khi cô ấy nghỉ việc rồi thì nữ nhân hèn hạ không biết xấu hổ đó sẽ không tới gần được cô ấy nữa” Cận Cương nói thay cô.

“Cho nên hai người không cảnh cáo cô ta một chút nào sao ? Thậm chí cô ta cũng đi lừa mẹ nuôi, biến mẹ nuôi thành công cụ để cô ta đạt được mục đích” Huệ Quân cảm phẫn hết lên.

“Chuyện này anh sẽ xử lý” Cận Cương tinh táo nói nhưng ánh mắt lại âm lãnh vô cùng.

Phía sau có xe đi vào, đèn sáng rực chiếu lên mọi người đang đứng đó.

“Tiểu Lý, đưa mẹ lên xe. Huệ Quân, hôm nào đó anh mời ăn cơm” Cận Cương nói với bà xã xong quay đầu nói với Huệ Quân.

Huệ Quân gật đầu “Lái xe cẩn thận một chút. Mẹ nuôi, Nghiên Lý gặp lại sau”

“Mình sẽ gọi điện thoại cho cậu. Cảm ơn cậu, Huệ Quân” Bạch Nghiên Lý nói.

Huệ Quân gật đầu lần nữa. Chương 10.3 :

Cận Cương nhanh chóng ngồi vào ghế lái, lái xe rồi đi tránh chiếc xe đang tiến lên phía sau.

“Tiểu Lý, vừa rồi nói với mẹ có thật không ?” Xe vừa ra đường lớn được một lúc, sau đó Bạch mẹ cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, do dự mở miệng hỏi.

“Chuyện Hiểu Nhân thích Cận Cương phải không ? Là thật” Bạch Nghiên Lý trả lời. Cô ngồi với mẹ mình ở ghế sau.

“Không phải chuyện đó” Bạch mẹ lắc đầu “Mẹ hỏi chuyện về Cận Cương, chuyện hai đứa yêu nhau”

“Đúng” Cô không chút do dự thừa nhận.

“Hai đứa...” Bạch mẹ chau mày, muốn nói lại thôi.

“Mẹ, mẹ muốn nói gì ?”

“Sao hai đứa kết hôn lại không nói với mẹ ? Lão gia và phu nhân cũng đồng ý cho hai đứa kết hôn sao ?”

Bạch Nghiên Lý sững sốt, ngẩng lên không thể phản bác được, may mà Cận Cương ngồi ở trước đã nhanh mở miệng.

“Mẹ, ba và mẹ con đều thích tiểu Lý làm vợ con, hai người còn nói rất nhớ mẹ, tháng sau hai người từ Mỹ về sẽ đi gặp mẹ, vừa là bạn bè lâu năm, vừa là thông gia”

Bạch Nghiên Lý giật mình nhưng hai mắt tròn to, Cận Cương nói dối cũng không cần phải khoa trương thế chứ.

“Có thật không tiểu Lý ?” Bạch mẹ hỏi con gái.

“Vâng, đúng mẹ ạ !” Cô cũng nói dối luôn.

“Con đang nói dối” Bạch mẹ hiểu rất rõ con gái của mình.

“Mẹ, tiểu Lý không biết con đã nói chuyện chúng con kết hôn cho ba mẹ con biết” Cận Cương lần nữa mở miệng.

Bạch Nghiên Lý kinh ngạc thở nhẹ “Anh nói lúc nào ?”

“Ngày thứ hai khi biết em mang thai, mẹ anh rất hưng phấn, nói muốn đặt vé máy bay bay về chăm sóc em. Anh thật vất vả mới khuyên mẹ không cần

gấp gáp, tránh cho em gấp áp lực sẽ ảnh hưởng đến thai nhi”

Cô há hốc mồm cứng lưỡi nhìn ông xã, hoàn toàn không có gì để nói.

“Lão gia cùng phu nhân không nói gì sao ?” Bạch mẹ hỏi.

“Mẹ, bây giờ mẹ nên gọi là ông thông gia, bà thông gia mới đúng” Cận Cương nhìn bà qua gương chiếu hậu nói “Cha mẹ con nói, lúc con và tiểu Lý còn bé thì hai người đã dự đoán sau này chúng con sẽ thành một đôi rồi”

“Con thật lòng yêu tiểu Lý sao ? Không phải vì đứa trẻ trong bụng con bé mới cưới nó ?” Bạch mẹ vẫn có chút bận tâm.

“Con yêu cô ấy” Cận Cương nhìn bà xã qua gương chiếu hậu, thâm tình thổ lộ.

Bạch mẹ yên tâm, bà cũng đã từng yêu...trên thực tế bây giờ bà cũng đang yêu thương nên dĩ nhiên bà có thể biết được Cận Cương có nói thật hay không. Hai đứa chúng nó yêu nhau thật lòng thật ý, toàn tâm toàn ý.

“Cận Cương, mẹ xin lỗi vì đã đánh con. Mẹ xin lỗi” Bà mở miệng nói.

“Mẹ đừng nói như vậy, con lấy đi con gái bảo bối của mẹ nhưng chỉ nhận được một cái tát thôi, vậy cũng đáng giá” Anh mỉm cười lắc đầu.

“Con phải cho tiểu Lý hạnh phúc cả đời” Bà ghen ngào yêu cầu.

Anh gật đầu thật tình hứa hẹn “Con sẽ cho cô ấy hạnh phúc cả đời”

oOo

Nhìn thấy cô bình yên vô sự đến công ty đi làm, làm cho con mắt Dương Hiểu Nhân mở to so với chuông đồng còn lớn hơn, vẻ mặt không tin.

Bạch Nghiên Lý lướt qua xem như không thấy cô ta, ngay cả chào hỏi cũng miễn, cô ta là người xấu nên cô thấy lễ phép với người như vậy thật quá lãng phí, cô sẽ không bao giờ để ý đến cô ta nữa.

Bất quá không chỉ có cô không để ý đến cô ta mà Dương Hiểu Nhân hình như cũng giống cô. Cô ta từ khiếp sợ đến hờ lạnh, cuối cùng cao ngạo xoay người đi, mặc dù giáp mặt nhau cả ngày, đối với thái độ của cô không phải Dương Hiểu Nhân không khó chịu, chẳng qua là làm như không thấy, nhưng Bạch Nghiên Lý không cảm thấy khổ sở, ngược lại mừng còn không kịp.

Hai giờ chiều, di động để trong ngăn kéo rung lên, cô lấy ra xem, thì ra là Cận Cương.

“Này ?” Cô nghe máy.

“Hôm nay như thế nào, cô ta có nói nhảm gì với em không ?” Cận Cương quan tâm hỏi.

“Không có, cả buổi sáng cô ta không nói gì với em cả, nhưng lại không ngừng nhìn em với ánh mắt lạnh lẽo, muốn giết em bằng ánh mắt đó mà thôi” Khóe miệng cô khẽ nhếch trả lời, thích nghe giọng nói quan tâm của anh.

“Như vậy tâm tình của em hỏng hết rồi còn gì ?”

“Àn, bất quá so với lúc trước thì bây giờ tốt hơn nhiều”

“Em thật sự muốn chờ hết hai tuần mới nghỉ sao ?”

“Chuyện này không có biện pháp giải quyết, không phải anh cũng nói hai tuần lễ cũng rất hợp lý sao ?” Bất đắc dĩ cô than nhẹ một tiếng.

“Anh đã quên em làm việc ở đó chưa lâu nên không cần để ý yêu cầu này”

“Ý của anh là muốn em là một công nhân viên không có trách nhiệm ?” Cô khêu mi hỏi.

“Anh sẽ giúp em”

“Có ý gì ?”

“Bây giờ anh đang đứng trước cửa công ty”

“Cái gì ! Có thật không ?” Bạch Nghiên Lý không chút nghĩ ngợi lập tức đứng dậy quay đầu nhìn về cửa chính, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng của anh, cô đặt điện thoại xuống rồi bước nhanh về phía anh.

“Sao anh lại tới đây ?” Đẩy cửa chính ra cô vừa mừng vừa sợ ôm anh.

“Anh tới đón em tan ca” Cận Cương mỉm cười đưa tay vén mấy sợi tóc vương trên trán cô.

“Nhưng bây giờ mới hai giờ mà thôi còn chưa đến thời gian tan việc nha”

“Cận tiên sinh, anh tới rồi à ? Thật không tốt lại để anh cất công tới đây, mời vào, mời vào” Lão bản của Bạch Nghiên Lý bất ngờ từ phía sau cô xông ra, vẻ mặt rất hưng phấn, thái độ hoan nghênh đi ra đón khách.

Bạch Nghiên Lý hoài nghi nhìn ông xã một cái mới mở miệng gọi một tiếng lão bản.

“Nghiên Lý ? Làm sao cô lại ở chỗ này, cô biết Cận tiên sinh sao ?” Nghe thấy giọng nói của cô làm cho lão bản mới chú ý tới sự tồn tại của cô.

“Nghiên Lý là bà xã của tôi” Cận Cương giới thiệu.

Trong nháy mắt lão bản xanh đại hai mắt.

“Anh Cận, sao anh lại tới đây ?” Bỗng nhiên Dương Hiểu Nhân từ nhà vệ sinh đi ra, vẻ mặt hưng phấn chạy tới.

“Hiểu Nhân, cô cũng biết Cận tiên sinh ?” Lão bản ngạc nhiên hỏi.

“Không nhận ra” Cận Cương lạnh lùng nhìn cô ta, không chút lưu tình mở miệng “Cô đây vì muốn cướp chồng người khác nên không chừa thủ đoạn nào, miệng lưỡi nói dối điêu ngoa, Trần lão bản, tôi khuyên anh nên cách xa cô đây càng xa càng tốt”

Dương Hiểu Nhân nghe vậy mặt trắng bệch, khiếp sợ cả người cương lên.

“Cận tiên sinh, lời này...”

Trần lão bản không hiểu muốn nói gì đó lại bị Cận Cương chen ngang.

“Xin lỗi, Trần lão bản” Anh nói ra ý của mình “Bà xã tôi đang mang thai, mặc dù đã gửi đơn xin nghỉ việc lên quý công ty, nhưng theo quy định phải cần mười bốn ngày sau mới có thể nghỉ việc, bắt quá nể mặt tôi một chút, hôm nay cho cô ấy nghỉ luôn được không ?”

“Dĩ nhiên có thể” Trần lão bản kinh ngạc nhìn qua cái bụng bằng phẳng của Bạch Nghiên Lý rồi gật đầu đồng ý.

“Lão bản của em nói có thể nghỉ, em đi thu dọn đồ đạc đi” Cận Cương ôn nhu nói với bà xã, nhẹ nhàng đẩy cô đi vào.

Bạch Nghiên Lý bắt an quay đầu lại nhìn anh.

“Anh ở đây chờ em” Anh mỉm cười nói, chờ bà xã quay người rồi đi mới chuyển qua hướng Trần lão bản cùng Dương Hiểu Nhân, vẻ mặt cô ta bây giờ đã hết sức trắng bệch.

“Trần lão bản, về chuyện dao dịch nói qua điện thoại lần trước, tôi sẽ cử người qua nói chuyện với anh, bắt quá trước tiên tôi có một điều kiện, đó là đuổi việc cô đây” Anh lạnh lùng nói.

“Anh không thể làm như vậy !” Dương Hiểu Nhân kinh hãi kêu lên, nước mắt cũng trào ra luôn.

“Dĩ nhiên tôi có thể” Cận Cương cười lạnh một tiếng “Tôi sẽ không ta thứ cho cô về ý đồ muốn làm hại vợ và con tôi”

“Em không có làm hại cô ấy, em...”

“Không có sao ?” Giọng nói của anh châm chọc kể ra tội trạng của cô ta “Không có nói cô ấy đi phá thai sao ? Không kích động đến mẹ của cô ấy sao ? Không có lợi dụng sự già dối để chia lìa chúng tôi sao ?”

“Em không có...”

“Cô có thể phủ nhận nhưng tất cả đối với tôi sẽ không có một chút ý nghĩa” Anh tàn khốc nói “Trần lão bản, điều kiện tôi đã đưa ra, nếu anh suy nghĩ thấy không có vấn đề thì có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào” Anh lấy danh thiếp đưa cho Trần lão bản.

Lúc này Bạch Nghiên Lý đã cầm túi xách đi ra làm cho vẻ mặt lạnh lùng của anh biến mất, thay vào đó là vẻ mặt ôn nhu đầy thâm tình.

“Đã dọn xong rồi sao ?” Anh cười cười với cô, cầm lấy túi xách giúp cô, ôn nhu hỏi.

“Àn” Bạch Nghiên Lý gật đầu với anh, sau đó quay đầu nhìn Trần lão bản, “Cảm ơn lão bản trong thời gian qua đã chiếu cố” Cô hành lễ với lão bản lần cuối.

“Không có, thời gian qua đã để cô vất vả” Trần lão bản vội vàng phát tay nói.

“Đã quý rầy” Cận Cương nhẹ gật đầu với Trần lão bản một cái rồi nhẹ nhàng cầm tay bà xã tới thang máy.

“Anh vừa làm chuyện gì thế ?” Sau khi đi vào thang máy, Bạch Nghiên Lý tò mò mở miệng hỏi. Cô thấy khí thế của Dương Hiểu Nhân chạy đầu mất,

thay vào đó là giống như chó cụp đuôi sợ hãi.

“Không có gì, chẳng qua là giáo huấn cô ta một chút mà thôi” Anh hời hợt nói qua.

“Một chút giáo huấn gì ?” Trên mặt cô viết hai chữ tò mò.

“Bây giờ em muốn đi đâu ?” Anh khẽ mỉm cười không trả lời còn hỏi ngược lại cô.

“Anh không cần về công ty đi làm sao ?” Cô ngờ ngác một chút kinh ngạc hỏi.

“Ngày hôm qua công ty nợ anh một ngày nghỉ nên hôm nay trả cho anh. Em cũng phải bù lại cho anh” Anh nghiêm túc nhìn cô.

Đột nhiên Bạch Nghiên Lý cười một tiếng, đưa tay vòng qua cánh tay anh, dụ dỗ anh “Được, anh muốn đi chỗ nào ? Muốn đi đâu em cũng đi theo anh”

“Đi đâu cũng được sao ?” Anh có thâm ý khác nhìn cô.

“Cô không nghỉ ngơi gặt đầu “Đi đâu cũng được”

“Tốt, vậy chúng ta đi khách sạn” Anh bất ngờ nhếch miệng nói.

Cô há hốc mồm, còn anh thì cười khẽ một tiếng, cúi đầu thâm tình hôn cô.

“Anh nói đùa thôi, chúng ta đi bến tàu được không ?” Anh cùng cô đi ra thang máy, ôn nhu sủng ái, ôn nhu hỏi “Không phải em nói chưa thấy ngư dân sao ? Khí trời chiều nay rất tốt, ban đêm có thể thấy sao nữa, hơn nữa gió thổi cũng không đến nỗi lạnh...”

Ngọt ngào giữa đôi tình này theo gió phiêu tán, càng bay càng xa, tản trong khí nồng đậm yêu thương.

Nhân gian luôn có tình yêu !

~~OoO~~ Toàn văn hoàn ~~OoO~~

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Thiếu Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.